MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Borgslægtens Historie (Gunnar Sommerfeldt, DK, 1920)
Nordisk Films Kompagni

Ns 1811/a (pdf: p. 2–103)
Ns 1811/b (pdf: p. 104–118)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

DET DANSKE FILMINSTITUT / DANISH FILM INSTITUTE

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

Ormarr Drömmerierne ud af Hovedet- og kaster sig igen over Forretningerne.— Afblænding.

261.

(På „Borg" Badstuen) Aften.— Billedet toner langsomt frem.— Orlygur, Ketill, Runa, Ossa og Gårdens Piger og Karle sidder ved Dagens sidste Måltid.

262.

Tekst: Ketill, der lige er blevet præsteriet, tilbringer Sommeren på „Borg"---

(Nærb. af Ketill) Han er en ung Adonismen der er nyet ved hans Øjne og hans Mund der er mindre tiltalende.— Han ser op fra sin Tallerken og betragter forskende Runa.

263.

(Nærb. af Runa) Hun sidder og spiser. Ketills hypnotiserende Blik får hende tie ot se op,— men hun sænker hurtigt sit Blik igen.— Hun er nærmest halvt bange for sin yngste Plejebroder.

264.

(Nærb. af Ketill), der ikke lægger Skjul på, at han finder Runa særdeles indtagende.

265.

(Badstuen) Orlygur, der er blevet gammel og hvid, rejser sig og byder belbekomme. Karlene går, og Pigerne giver sig tie at tage af Bordet. Ketill siger Godnat tie Faderen og går så hen mod Runa.

266.

(Kort Nærb. af de to) Ketill gör en Bevægelse ud mod Gården og hvidsker tie Runa, at han vil tale med hende.— Runa nikker beklemt.—

267.

(Badstuen) Ketill slentrer ud,— og Runa går hen og kysser Faderen tie Godnat.

268.

(Uden for Badstuen) Ketill venter utålmo-

digt.– Endelig kommer da Rúna. Ketill betragter hende med et glödende Blik og siger så langsomt:

Tekst: Det er Synd at gå i Seng i et sådant bejr!.. Har Du ikke Lyst til at gå en Tur med mig!

Man ser på Rúna, at hun har störst Lyst til at sige Nej,– men Ketills Blik borer sig ind i hendes og halvt mod sin bilje nikker hun samtykkende.– De går.

269

(Badstuen) Tigerne er ved at ordne Sengene for Natten.– Grlygur rejser sig og går ind i sit bærelse.

270.

(Grlygurs Særelse) Grlygur går ben til bindriet,– ser:

271.

(Tunvolden,– set på nogen Afstand) Ketill og Rúna fjerner sig. Han har Armen om hendes Liv.

272.

(Grlygurs Særelse. Nærb. ved bindriet) Grlygurs Ansigt bliver mörkt og sörgmodigt.– Han sætter sig tungt.

273.

(Bag Tunvolden) Ketill og Rúna kommer gående. Han taler smigrende og lokkende Ord til hende.– Hun hörer dårligt efter hvad han siger,– men ser ned. Han standser, gör en betegnende Håndbeskegelse og siger:

Tekst: Alt dette vil – taktet være Ormans Dårskab – engang ~~en Gang~~ – blives mit! ... Hvis Du selv vil det, Rúna, kan det også blive dit!

274.

(Nærb. af de to) Hun ser forbavset og uforstående op mod ham... Han nærmer sit Ansigt mod hendes,– hun forsöger at undslippe, men han holder hende fast og presser

sine Læber mod hendes... Efterhånden bliver hendes Modstand svagere, – y hun finder sig altopgivende i sin Skæbne. – Ketill drager hende med sig, – videre.

275

(Landskab med Fjelde i Baggr.) De kommer ind i Billedets Forgrund. – Han trykker hende tæt ind til sig, – men hendes Arme hænger slapt ned. – De går op mod Fjeldene.

276.

(Grlygurs Værelse. Nærb. af Grlygur) Han stirrer modlös y sorgfuld ud i Natten. – Afblændning.

277.

Tekst: y Månen stod höjt, da de to vendte tilbage...

(Gårdspladsen) Ketill y Runa sniger sig over den tomme Gårdsplads, – hen til Indgangsdören.

278.

(bed Indgangsdören) Ketill lukker forsigtigt Dören op, y han y Runa lister ind.

279.

(Grlygurs Værelse. Nærb. af Grlygur) Han er ikke gået i Seng endnu. Han rejser sig, – lyttende. – Et bedrövet Smil spiller om hans Læber.

280.

(Lang Gang. Foran en Dör) Runa y Ketill kommer. Den unge Pige lægger Hånden på Dörhåndtaget, – Ketill vil kysse hende, men hun afværger det, ser ikke engang på ham men smutter ind på sit Værelse. – Ketill ser med Sejrherrens Blik efter hende – y går så.

281.

(Runas Værelse) Runa går sövngængeragtigt hen mod sin Seng, – kaster sig hulkende ned over den.

282.

(Grlygurs Værelse) Grlygur fatter en Be-

slutning og forlader stille Værelset.

283.

(Badstuen) Orlygur går forsigtigt igennem Stuen – og ud.

284.

(Den lange Gang) Orlygur kommer, – lytter ved en Dör og går så ud.

285.

(Ketills Værelse) Ketill er så småt begyndt at klæde sig af, da Faderen kommer ud og går hen til ham.

286.

(Nærb. af Orlygur og Ketill) „Kongen" betragter Sönnen med et mörkt, foragteligt Blik og siger så hårdt:

Tekst: Der går et Skib til Köbenhavn i Morgen!.. Det er min Vilje, at Du tager med det og först kommer tilbage til Efteråret, når Du skal overtage séra Daniels Embede!

Ketill åbner Munden for at protestere, – men en Håndbevægelse og et übarmhjærtigt Blik fra Faderen, bremser ham. – Orlygur går.

287.

(Rúnas Værelse. Nærb. ved Sengen) Hun knæler ned ved Siden af Sengen og betragter med tårevædede Gjne et Fotografi af Ormarr. Hun lægger det stille fra sig på Sengen, – stirrer frem for sig med Fortrivlelse i Blikket og stönner:

Tekst: Ormarr!... Ormarr!.. Hvor må Du foragte mig!

Og hendes tårevædede Ansigt synker langsomt ned mod Brystet. – Afblændning.

288.

Tekst: 14 Dage senere.

(beranda på Ormarrs Landsted) Verandaen vender ud mod Haven. – Ormarr, Vivild og Alma sidder ved et festligt Frokostbord. Det er Alma, der – som sædvanlig – er den mest talende.

289.

(Större Billede på berandaen) En Tjener kommer ud fra Havestuen – og går hen til Orman.

290.

(Nærb. af Orman og Tjeneren) Tjeneren siger:
Tekst: Her er en Herre!... Direktörens Broder!
Orman bliver overrasket – og ikke behagelig overrasket.–

291.

(berandaen) Orman rejser sig, giver Tjeneren, – der forsvinder, – en Ordre og sætter så med et Tar Ord sine Gæster ud i Sammenhængen. – Så går han hen mod Døren.

292.

(Nærb. ved Døren) Ketill kommer ud i det samme, og de to Brödre hilser på hinanden – uden synlig Rörelse eller Begejstring.

293.

(Verandaen) Så fører Orman Broderen hen til Bordet og præsenterer ham for sine Gæster.– Tjeneren kommer, stiller en Kuvert frem til sig nyankomne, og man sætter sig til Bords igen.– Ketill kommer til at sidde lige over for Alma.

294.

(Nærb. ved Bordet) Nu er det den veltalende og ganske charmerende Ketill, der fører an i Konversationen.

295.

(Nærb. af Orman), der tavs og forskende betragter Broderen og Alma.

296.

(Bordet – set fra Ormans Plads) Ketill löfter sit Glas og hilser på Alma, der rödmer under hans berindrende Blik, men som ikke lægger Skjul på, at hun synes godt om den blonde Verdensmand af en Præst.

297.

(Narb. af Armand) Hans Ansigt bliver mørkt, og han bider Læberne sammen.

298.

(Narb. ved Bordet) Bankieren, der lægger Mærke til Værtens Forstemthed, forsøger at bøde derpå ved at proponere en Skål.— Man løfter Glassene,— og Billedet toner bort.

III. Akt.

299.

Tekst: Lejren.

(Privatkontoret. Narb. af Janzen), der sidder i en af Læderstolene ved Skrivebordet, og som lader til at være ved at forgå af Nervøsitet og Spænding.— Han „dæmper" krampagtigt på sin Cigar, som forlængst er gået ud.— Det er Aften.

300.

(Privatkontoret) Armand kommer ind med et åbent Telegram i Hånden. Bagefter kommer kommer et Kontorbud med Vin og Glas på en Bakke.— På et Tegn af Armand sætter Budet Bakken på Skrivebordet og går.— Armand, der ser ud til at være træt og nedslået, nikker til Janzen, der ved at forgå af Nervøsitet, og rækker ham Telegrammet.

301.

(Narb. af Janzen), der grådende løber Telegrammet igennem.— Men hans Ansigt klarer hurtigt op,— han ser med strålende Øjne på Armand og siger:

Tekst: Det er jo Sejr for os.... Millionen til os!... Vi kan jo nu dække alle Lån, gøre os helt uafhængige og knuse al Konkurrence!

Og hans Ansigt stråler som en Sol.

302.

(Narb. af Armand) Han betragter sin gamle Ven med et træt Smil,— tænder sig en Cigaret og siger sukkende:

Tekst: Vi har sejret,— ja.... men gennem den Sejr sætter jeg ud af Spillet!... Det er kun

Kampen, Vanskelighederne og Spændingen, der har holdt mig oppe! Nu er jeg færdig med Byggen, - og nu kan jeg gå!

303.

(Janzens Ansigt) Den gamle Kaptajns Øjne hænger ved Arman... Han forstår ham ikke, - men han er imponeret af ham?

304.

(Nærb. af de to) Arman skænker roligt op i Glassene, nikker til Janzen og drikker. - Så bøjer han sig frem mod ham og siger i en Tone, der ikke tåler Modsigelser:

Tekst: Jeg tager hjem nu, Janzen... Jeg føler, Held hænger til mig!... Og De overtager min Stilling og købe Firmaet... Jeg skal ~~vandre~~ ikke blive nogen betydelig Kreditor!

Janzen er ganske overrasket, - og Arman vil ikke tage hans Protester for gode Varer.

305.

(Arbejdsrummet. Ved et Skrivebord) Billedet blænder op - men kun dets ene Halvdel. - Man ser Ketill, - lykkestrålende og selvsikker, tage Telefonen.

306.

(Privatkontoret. Nærb. af Arman og Janzen) De to Mænd tegner et Håndtryk som Bekræftelse af Aftalen. - Så tager Arman Telefonen.

307.

(ved et Skrivebord - som 305) Kun Billedets ene Halvdel er blændet op; - Ketill taler med triumferende Stemme i Telefonen. - Han stakker sin fine Hånd ind i den mørke Del af Billedet, - som nu blænder helt op, og man ser, at Alma står ved den anden Side. - Hun har nu Ketills Hånd i sin. Han siger:

Tekst: Alma og jeg er blevet forlovede, og vi gifter os snart... Om 14 Dage tager vi

til Island!

308.

(Privatkontoret. Nærb. af Ormarr) Han bliver bleg, og det er lige, han kan fremmumle en dykönskning.

309.

(bed et Skrivebord - som 305) Ketill drager sin strålende Kæreste helt ind til sig og udmaler sine Fremtidsplaner.

310.

(Privatkontoret. Kort Nærb. af Ormarrs Ansigt) Han lytter til Broderen - og siger til Slut:

Tekst: Så kan vi følges ad til Island... Jeg afhænder nemlig Forretningen og tager hjem!

311.

(bed et Skrivebord - som 305) Ketill bliver höjst ilde berört ved Broderens Meddelelse... Han tager hurtigt Afsked med ham og lægger Röret på... Hans Kæreste betragter ham overrasket, - forstår ikke Grunden til hans pludselige Forstemthed og spörger ham ud. - Han siger ondt og bittert:

Tekst: Ormarr tager hjem... Og jeg følte mig så sikker på, at det blev mig, der skulde tager Faders Position i Arv!

Hans Ansigt er hvidt og fortrukkent... Alma betragter ham overrasket og halvt ængstelig. Hun kender slet ikke sin Kærestes andet, - ikke helt tiltalende Ansigt.

312.

(Privatkontoret. Nærb. af Ormarr og Janzen) Ormarr sidder endnu med Hånden på Telefonen og ser stift frem for sig... Endelig tager han sig sammen, tömmer sit Glas og siger til Janzen, der opmærksomt har betragtet ham:

Tekst: Ja, jeg har vundet Sejr, Janzen, - en stor og ærefuld Sejr.... Men jeg er ikke sikker på, at jeg ikke har lidt et endnu större Nederlag!

Han stirrer grunde frem for sig. Janzen ser deltagende på ham. - Afblænding.

313.

Tekst: Et Par Uger efter kom Nyheden til Borg, - og den samme Aften - - -

(Grlygurs Værelse) Grlygur sidder på Kanten af sin Seng. Den Herskerholdning og Bevægelighed, som tidligere udmærkede ham, er ikke til et spore... I Hånden holder han et Brev kröllet sammen... Døren åbnes stille og Runa træder ind, - en fortrivlet og forgrædt Runa... Hun sætter sig på Sengestokken over for Plejefaderen.

314.

(Værelset - set fra en anden Side) De to, - den gamle Mand og den unge Kvinde, - sidder overfor hinanden, - tavse og modløse begge... Runas Hoved er sunken ned mod Brystet.

315.

(Nærb. af Runas Hovede) Hovedet er sænket, og man ser straks hun hende store, lyse Håver - Så hæver hun langsomt Hovedet, - ser på Plejefaderen og siger:

Tekst: Far.... Der er nogt jeg må fortælle Dig!

316.

(Nærb. af Grlygur) Han betragter hen medlidende og siger så stille:

Tekst: Jeg har vidst det længe, Runa... og det Ønske er blevet mere og mere levende i mig: Havde Herren blot skånet mig for den Søn, som kun får mit Faderhjerte til et blöde!

317.

(Værelset - som 314) Runa rejser sig og lægger sig paa Knæ foran Grlygur.

318.

(Nærb. af de to) Den gamle Mand tager den sorgfulde, unge Kvindes Ansigt mellem sine Hænder og siger:

Tekst: Havde Ormarr endda været her, kunde måske alt være blevet godt!

Runa ser ned, - og de to sidder et Øjeblik tavse, lige triste at se til. - Bill. toner langsomt bort.

319.

Tekst: En Lørdag Eftermiddag kom Ormarr og de hygifte uventede til Borg ---

(Uden for Borg) De 3 rider ind.

320.

(Gårdspladsen) De rider ind og en Karl kommer til for at tage Hestene.

321.

(Gården. Døren til Badstuen) Gamle Ossa kommer til Syne i Døren, - råber noget ind i Stuen og straks efter kommer Ørlygur til Syne. - Han bliver ~~[illegible]~~ dybt besæget, da han ser, hvem de Fremmede er.

322.

(Gårdspladsen) Ørlygur går så hurtigt hen mod de Nyankomne, som hans gamle Ben kan bære ham. Ormarr ser ham komme og kaster sig i hans Arme.

323.

(Nærb. af Fader og Søn) Ørlygur er så besæget, at han græder. Han trykker Sønnen krampagtigt ind til sig, - og Ormarr bliver så dybt rystet over Faderens forandrede Udseende, at han ikke kan tilbageholde sine Tårer. Han siger:

Tekst: Gud være lovet, jeg kom hjem, Far!...
Og nu er alle Broer afkastede, og jeg bliver her for bestandigt!

Ørlygur ånder lettet op og bliver så glad som aldrig før.

324.

(Kort Nærb. af Ketill og Alma) Alma er ved at græde over at oversære Mødet mellem Fader og Søn, - men Ketills Blik er ondt og hårdt.

325.

(Runas Tænkse) Runa sidder med Hænderne hvilende i Skødet. Hun er som et Symbol på Sorg og Håbløshed. - Hun rejser sig og går langsomt hen til Vinduet. Hun ser:

326.

(Gårdspladsen. Nærb. af Gruppen, set fra Vinduet)

Orman gör sig fri for Faderens favnende Arme, – og Grlygur hilser så på sin yngste Søn, men med ~~på foldende~~ iöjnefaldende Kulde. – Svigerdatteren föler han sig imidlertid straks tiltalt af y tager taknemligt mod hendes Kys... Orman har i Mellemtiden hilst hjerteligt på gamle Ossa – y går sammen med hende ind...

327.

(Rúnas Særelse. Nærb. ved Vindúet) Rúna vender sig langsomt fra Vindúet y stötter sig tungt op mod bæggen. – Hendes Ansigt er blegt y lidende y hun presser sine Hænder mod sit bölgende Bryst.

328.

(Gæstestuen) De 4 er kommen ind y Grlygur vender sig mod Ossa der står i Døren:

Tekst: Gör Middagen i Stand, Ossa!.. Ketill y hans Kone vil sikkert snart bryde op, for at kunne være i Præstegården inden Aften!

Ossa nikker y går. Ketill bider Tænderne sammen. Han forstår godt, at Faderen helst vil have ham bort så snart som muligt.. Grlygur sætter sig mellem Orman y Alma y taler venligt med dem. – Ketill tager han ikke Hensyn til.

329.

(Rúnas Særelse. – Nærb. ved Rúna) Hun står i samme Stilling som i 327... Med Hænderne glidende ned langs den kolde Væg, synker hun langsomt i Knæ (Fotografen jölger hendes Beregelse) – Hun folder Hænderne y hendes skælvende Læber fremstammer en Bön... Afblænding.

330.

(Gårdspladsen) Grlygur y Orman står og ser efter Ketill y hans Hustru, der rider bort... Alma vender sig y vinker, – hvorimod Ketill uberægeligt bliver siddende på Hesteryggen. – Orman y Grly-

gur går langsomt – og tavse- ind.

331.

(Gæstestuen) De kommer ind, – og Ormarr sætter sig, hvorimod Faderen, – urolig og oprevet, – går frem og tilbage. – Endelig sætter han sig ved Siden af sin Søn.

332.

(Nærb. af de to) Orlygur sidder et Øjeblik tavs, – tager Sønnens Hånd og siger med bævende og usikker Stemme, som bekendte han uværdige Ting:

Tekst: Du skulde have været min eneste Søn, Ormarr... Det havde været bedre.... Runa er bleven bedraget – af din Broder!

Ormarr farer sammen, som blev han stukket med en Kniv... og han slipper Faderens Hånd og rejser sig.

333.

(Gæstestuen) Han går hen til bindriet, hvor han tankefuldt bliver stående. – Orlygur ser tungt på ham.

334.

(Malerisk Landskab) Ketill og Alma kommer ridende, – han er foran hende og vender ikke engang Hovedet om for at følge hende.

335.

(Almas Ansigt) Den vriggende Besægelse, som hun – formedelst Ridtet – er i, markeres. – Hun er træt og bedrøvet, – føler sig så ene, – så forfærdelig ene.

336.

(bed en Elv. I Billedets Forgr. Elven) Ketill rider roligt ud i Elven uden at bekymre sig om sin Hustru – Alma standser ved Bredden.

337.

(Nærb. af Alma med Hesten) Hun er bange og har svært ved at holde Tårerne tilbage. – Men hun bider Læberne sammen og driver Hesten frem.

338.

(Foran Elven – som 336) Ketill er omtrent ovre, –

da Alma rider ud.

339.

(I Elven) Skönt bandet er lavt, er Strömmen stærk. – Alma har en ubyggelig Fornemmelse af, at Strömmen tager Hesten, og hun holder sig derfor uvilkårligt mod Strömmen.

340.

(Foran Elven – som 336) Ketill er nået i Land, da han kaster et Blik tilbage og ser den Fare, hans Kone svæver i. – Han vender Resten med et Ryk og driver den ud i Elven igen.

341.

(I Elven) Alma har holdet sig så meget til Siden, at hun er ved at falde. – Men i sidste Øjeblik kommer Ketill til, griber hende i Armen og retter hende op i Sadlen... Hun har lukket Øjnene i Rædsel, – slår dem nu op igen og betragter sin Mand med et harmfuldt Blik. Hun betvinger dog hurtigt sin Vrede.

342.

(Foran Elven) Ketill holder sin Kone i Armen, til de atter har sikker Grund under ~~[illegible]~~ Fødderne. – Så giver han sin Hest et Rap, så den igen kommer nogle Skridt foran Almas.

343.

(Nærb. af Almas Ansigt – som 335) Det brister for hende, – og hun falder sammen og græder, foroverludende i Sadelen.

344.

(Malerisk Landskab – med Elven i Baggr.) Mand og Hustru rider videre, – han forrest, og hun, foroverludende og grædende.

345.

(Gæstestuen – som 333) Ormarr og Ørlygur indtager samme Stillinger som i Bill. 333. – Ormarr går langsomt hen mod Faderen. Man ser på ham, at han har fattet en Beslutning.

346.

(Nærb. af Fader og Søn) Ormarr siger roligt:

Tekst: Jeg ved, hvad jeg har at göre, Far... Vi vil ikke have hende sanæret; - ham kunde jeg godt unde... Skönt det vilde være Synd for Alma. Hun er ren og god!
Faderen nikker og ser tillidsfuldt på Sönnen. Han er så tryg og rolig nu, da han ved, at Ormarr har taget Sagen i sin Hånd... Han tager hans Hånd mellem sine og klapper den kærtegnende. - Afblænding.

347

(Foran Hof Præstegård) Ketill og Alma kommer ridende... Ketill springer först af, - og er dog så opmærksom at hjælpe sin Kone af Hesten... Det er Aften.

348.

(Nærb. ved Almas Hest) Den unge Kone törrer sine forgrædte Gjne og går så langsomt efter sin Mand hen til Indgangsdören.

349.

(Foran Indgangsdören) Her står Præstegårdens Folk - henved en Sves i Tallet - for at hilse på den nye Præst og hans unge Frue. - Ketill seksler kolde og pligtmæssige Håndtryk med dem, hvorimod Alma hilser med uskrömtet Hjertelighed på alle disse fåmælte og fattige Skikkelser. - Billedet brydes, da hun har hilst på en 4-5 af dem.

350.

(Nærb. af de förste 3-4 af Folkene), der hvidstende betroer hinanden, hvad de mener om deres nye Herskab.

351.

(De to sidste i Rækken, - en gammel Rögter og gamle Kata) De ser nysgerrigt til Siden, - og straks efter kommer Alma ind i Billedet, trykker venligt Rögterens Hånd og vender sig så mod Kata, som hun også hilser hjerteligt på. - Den gamle Kone bliver så rört over den fine og smukke, unge Frues Ligefremhed og Jævnhed, - at hun lægger sin Arm om hendes Skulder

og kysser hende på Kinden. – Men da kommer Fru Alma til at ryste saadan, at hun næppe kan styre Gaaden. – Kata lægger derom sin Arm om hende og fører hende bort.

352.

(Fraa Sudgangsdøren) Kata fører Alma ind. – Ketill giver Folkene nogle korte Ordrer, – og de begynder at spredes.

353.

(Lavloftet Dagligstue) Kata ind med Alma og gaa atter stille ud for at lade sin unge Frøkenen. – Alma ser sig om, – føler sig uendelig halvt ubehagelig til Mode – og gaa langsom hen til Vinduet. – Hun ser ud.

354.

(Øde Landskab) I Baggrunden høje og dybe Fjelde, – den i Halvmørket ligner ubyggelige Kæmper.

355

(Dagligstuen ved Vinduet) En Gysen gennemisner den unge Kone, og hun sætter sig i Stolen, der staar foran Sybordet. – Hun har endnu ikke taget sin Hat eller sin Ridedragt af.

356

(Hele Dagligstuen) Ketill kommer ind, – gaar som i Tanken et Par Gange op og ned ad Gulvet – og gaar saa endelig hen til hende.

357.

(Nær ved Vinduet) Han gør en Bemærkning angaaende hendes Hat og Ridetøj. – Hun tager Hatten af og betragter saa farende sin Mand. Hans Ansigt er blødt og Øjnene ryster.

358.

(Almas Ansigt) Hun ser op mod Ketill, – sukker og siger saa:

Tekst: Det er underligt, – men det er ligesom Ægteskabet har fjernet os fra hinanden, Ketill. … Du er ikke som før … Du har ikke

engang bidt mig velkommen til Hof!

358.

(Nærb. ved bindiret) Ketill slår det hen og böjer sig ned og kysser sin Hustru på Panden. – Så siger han ligesom undskyldende:

Tekst: Jeg har så meget at tænke over.... Husk, – jeg skal prædike første Gang i Morgen og må forberede mig grundigt... Det var vist klogere, at Du gik i Seng!

Alma nikker med et bedrövet Smil- og rejser sig.

360

(Dagligstuen) Ketill går hen til Døren og kalder på gamle Kata, der straks efter kommer ind. Han kysser ~~hende~~ alma til Godnat og overlader hende så til Kata. – Da de to Kvinder er gået, sætter Ketill sig ved Skrivebordet og begynder at arbejde med sit Manuskript.

361.

(Soveværelset) Den gamle Kone begynder at hjælpe sin Frue af med Töjet, og hun slidrer og slidrer og bringer efterhånden Alma i godt Humör.

362.

(Dagligstuen. Nærb. af Ketill ved Skrivebordet.) Han skriver lidt- og falder så i Tanker... Hans Blik bliver hårdt, og han knytter Hånden, så Knoene træder hvide frem. Han mumler:

Tekst: Jeg vil være den Første... den Mægtigste!... Jeg vil nå det Mål, jeg engang har sat mig --- om jeg så skal træde over min Faders Lig!

Og hans Blik bliver blankt og hårdt som Stål, – og han presser Læberne sammen --- Billedet toner bort.

363.

(Malerisk Aftenlandskab) Ormarr kommer gående, – standser et Øjeblik og ser sig om.

Går så videre.

364.

(I Nærheden af Elven) Ormarr kommer ind i Billedet, – sætter sig på en Sten og læner sig op mod en Jordhöj. – Her sad han i sin Barndom og vogtede Ulden om Foråret.

365

(Nærb. af Ormarr) Han ser sig om med et vemodigt Blik – og pludselig ser han uget, – der overrasker ham.

366.

(I Nærheden af Elven) Hun fylder Sten i en af de Sække, der ligger dernede.

367.

(bed Jordhöjen) Ormarr rejser sig og stirrer med bange Anelser ned mod Elven.

368.

(I Nærheden af Elven) Runa vejer Sækken i Hånden, – binder så for den med et Tov og bærer den ned mod Elven.

369.

(Nærb. af Ormarr – som 367) Han forstår med en Gang, hvad hun har i Sinde, – og skynder sig ned mod Elven.

370

(Tæt ved Bredden af Elven) Runa lægger Sækken fra sig, – knæler ned og beder inderligt. – Hendes Ansigt er ganske roligt, og hun hverken græder eller jammer sig.

371.

(Storre Billede ved Elven) Ormarr nærmer sig den unge Kvinde, – kommer ind i Billedets Forgrund og skynder sig mod Elven, der ligger tilbage i Billedet. – Den knælende Runa rejser sig langsomt.

372.

(Nærb. af de to, – set bagfra, således at Elven også ses på Billedet.) Han griber hende i Armen, – sigerdæmpet:

Tekst: Runa!

Hun vender sig overrasket, – men möder roligt hans alvorlige Blik.

373.

(Nærb. af Sækken med Stenene) Ormarr skubber den med Foden ved i Elven.

374.

(Nærb. ved Elven) Ormarr holder stadig Runa i Armen, – ingen af dem siger noget. Han fører hende bort fra Elven.

375

(bed den Jordhöj, – ved hvilken Ormarr sad för) Ormarr kommer med Runa, – betyder hende, at hun skal sætte sig.. Hun sætter sig ved Siden af Stenen, – på hvilken Ormarr tager Plads.

376.

(Nærb. af de to) Ormarr tager hendes Hænder og kærtegner dem – og siger så:

Tekst: Stakkels, lille Barn... Jeg skal være god mod Dig... Måske kan dit Barn blive dig til Glæde – og mig også. Der er jo ikke andet for, end vi må gifte os!

377.

(Runas Ansigt) Hun ser op mod Ormarr – og brister så i en stille Gråd.

378.

(Nærb. af de to) Ormarr betragter medlidende den unge Pige, bliver ved med at kærtegne hendes Hånd og siger så:

Tekst: Ja, jeg kan godt forstå, at det er hungt for Dig... Mig kender Du jo ikke og bryder Dig intet om; – men ham elsker Du!

Runa hæver Hovedet og trækker sin Hånd til sig.

379.

(Runas Ansigt) Hun törrer Tårerne af sine Kinder og siger med lynende Gjne:

Tekst: Jeg hader ham!... Og jeg har aldrig elsket ham!

Så brister hun i en voldsom Gråd – og skjuler

Ansigtet bag sine Hænder.

380.

(Nærb. af de to) Ormarrs Ansigtsudtryk skifter... Der kommer et hadefuldt Glimt i hans Øjne, – men han betvinger sig straks og böjer sig ned over Runa og kærtegner hendes Hår.

381.

(Soveværelset på Hof. Nærb. af Alma og gamle Kata) Alma er i Natdragt, – og Kata reder hendes lange Hår og fortæller om löst og fast.

382.

Tekst: Gamle Kata var ikke så enfoldig og fattig i Aanden, som hun var fattig til Legeme... Folk vidste, at hun var synsk, og kunde erfare hvad hun vilde i Drömme – –

(Gamle Katas Ansigt) Gamle Kata slutter med at sige:

Tekst: I Nat drömte jeg, at Bölgerne skyllede et brændende Lys i Land her nedenfor Gården. Og i Dag kom De, og det Menneske som et brændende Lys i Mörke fölger, må være et godt og elskeligt Menneske!

383.

(Soveværelset) Alma rejser sig, – lysser rört den gamle Kone, – som så går... Den unge Kone ser vemodigt efter hende – og slukker så Lyset.

384.

(Ved Jordhöjen. Nærb. af Ormarr og Runa – som 380) Runas Gråd er endnu ikke stilnet. Ormarr gör alt for at berolige hende – og siger:

Tekst: Vi rejser til Udlandet, – så snart vi er gift – og bliver borte et Aars Tid eller mere... Så hedder det sig at Barnet er mit... Far siger, at der er ingen som aner noget endnu! Runa sidder stille et Øjeblik endnu – men hun græder ikke længere. Hun ser på Ormarr med et Blik, der lyser af Glæde og Lykke, og

rejser sig så. – Han strækker Hånden frem, – hun griber den og presser den mod sine Læber – og skynder sig så hjemefter. – Orman ser beræget efter hende... – Afblænding

IV Akt (5te Akt)

384.

Tekst: bed Kirketid.

(Foran Præstegården) Ketill og Alma kommer ud og følges ad til Kirken.

386.

(bed Kirkestedet) Folk strømmer til Kirke, – nogle til Fods, men de fleste til Hest. Et livligt Folkeliv udfolder sig (Se Romanens 1ste Bind pag. 159–160) Hestene lejrer sig omkring Tunvolden.

387.

(bed Begyndelsen af Kirkegårdsvolden) Alma og Ketill kommer. Den unge Kone standser – og ser ud over Fjorden. Hun får Øje på noget, der rækker hendes Opmærksomhed – og peger ud mod Fjorden i en bestemt Retning.

388.

(På Fjorden, hvor en enkelt, lodret Klippe rager til Øjes) En hvid Skumbræmme kanter bandfladen, hvor den mødes med den sorte Klippe.

389.

(Nærb. af Ketill og Alma) Ketill forklarer:

Tekst: Den kaldes „Sorteklippen"... Der var en Digter, der engang styrtede sig ned fra den... hvorfor ved jeg ikke, – men det skal nok ikke have Kærlighed, Sult eller Livslede, der drev ham i Døden!

Tru Alma nikker tankefuldt, – og de går så videre.

390.

(Foran Indgangen til Kirkegården) Ketill og Alma kommer, – og Kirkegængerne hilser ærbødigt og nysgerrigt på dem...

391.

(bed Kirkegårdslågen) De skal til at gå ind,

da Alma kaster et Blik hen ad bejen og ser:

392.

(bejen) Ørlygur á Borg kommer ridende – alene.

393.

(bed Kirkegårdslågen) Alma gör sin Mand opmærksom på Faderen, – men han rynker Brynene og vil have hende tie et gå med ind. – Alma ryster på Hovedet og löber Svigerfaderen i Möde. Ketill ser mörkt efter hende og går så ind.

394.

(Et Sted ved Solden) Ørlygur står af Hesten, tager Sadelen af og binder Hestens Forben sammen med en medbragt Ring. – I det samme kommer Alma til og hilser smilende på hans, – han holder hendes Hånd mellem begge sine og hans gamle, rynke Ansigt er eet Smil. – Alma tager hans Arm og de går hen mod Kirken.

395.

(Kirkerummet – set fra Døren) Det er omtrent helt fyldt, – de sidste Efternölere kommer og tager Plads.

396.

(Kirkedören indtrendig fra) Ørlygur og Alma kommer ind. Hun hænger stadig ved hans Arm.

397.

(Kirkerummet – set fra Døren) „Kongen" fører Alma – som en Brudgom sin Brud – ned ad Kirkegulvets – Folk hilser og rejser sig, da Bonden på Borg passerer.

398.

(bed Ørlygurs Plads) Ørlygur gör Plads for Alma, og hun sætter sig... Hun ser på sin Svigerfader med Ærefrygt i Blikket. Først nu forstår hun hans Position, – ser, at han er den födte Förer og Hövding.

399.

(bed det lille, -nye Orgel) Læreren begynder at spille den første Salme.

400.

(Nærb. af nogle karakteristiske Typer blandt Menigheden)

401.

(Kort Nærb. af Orlygur og Alma) Hendes Blik hænger stadig berindrende ved Orlygur, der synger forunderligt stærkt og rent. (Det vil sikkert være ukloogt at gøre ham tie Forsanger. Det vil koste en hel Del Billeder både her og senere) ~~at illustrere dette~~

402.

(bed Orgelet) ~~Organisten~~ Læreren slutter af.

403.

(I Nærheden af Prædikestolen) Ketill går op på Prædikestolen og begynder at prædike.

404.

(Kort Nærb. af Orlygur og Alma) De ser op mod Prædikestolen. Orlygur bider Læberne sammen, og der kommer et Par Rynker i hans Pande, som ikke ~~havde~~ har været der før. – Alma lægger Mærke til det og tænker, at han vist ikke holder af Ketill.

405.

(Nærb. af Ketill på Prædikestolen) Han taler med voksende Lidenskab.

406.

Tekst: Menigheden forstod, at den i séra Ketill havde fået en streng Sædelærer, hvis Lære var: Hvis dit Øje forarger Dig, så stik det ud!... Hvis din Hånd forarger Dig, så hug den af! ---

(Nærb. af nogle Tilhørere) De gyser – og drikker sig under den Ild- og Svovltale, som

Præsten holder.– Men de rives med af den.

407.

(Nærb. af Ørlygur og Alma) Der spiller et foragteligt Smil om ~~hens~~ „Kongens" Mund,– og Alma forstår ikke, hvad hendes Mand tilsigter med sin Dommedagsprædiken.

408.

(Kort Nærb. af Ketill), der fortsætter sin Prædiken... Afblænding.

409.

(Uden for Kirkedøren. Bill. taget på nogen Afstand) Billedet blændes op med den runde Fortoner. I Blænderen ser man Kirkedøren, ud ad hvilken Ørlygur og Alma kommer.– Han tager Afsked med hende og ryster på Hovedet, da hun vil have ham med hjem... Billedet blændes helt op,– og man ser, at Kirkegængerne står i diskuterende Klynger.– Ørlygur går hen til Ketill, der står omgivet af nogle Bønder.

410.

(Ketills Gruppe) Ørlygur kommer,– siger kort til sin Søn:

Tekst: Ketill, jeg må tale et Par Ord med dig!

Hans Stemme er så bydende, at Præsten ikke vover at protestere.– Fader og Søn går,– og Bønderne ser nysgærrigt efter dem.

411.

(bed Kirkedøren. Nærb. af Alma) Hun ser med bange Anelser ~~[illegible]~~ efter sin Mand og sin Svigerfader.– Hun forstår, at der er noget mellem dem, som hun ikke har Kendskab til.

412.

(bed Kirkesolden, hvor Ørlygurs Hest står) Fader og Søn kommer. Ørlygur løser sin Hest – og vender sig så mod Ketill.

413.

(Grlygürs Ansigt) Han betragter Sönnen med et foragteligt Blik og siger så:

Tekst: Nu hörer Du efter, hvad jeg vil sige Dig... Du er en Slyngel og en Bandit. Din Prædiken var en Hyklers Tale, og dens Kraft var ikke af Gud.. Jeg forstår ikke, hvad Herren vil med Dig... Hykler og Usling som Du er!

414.

(Nærb. af Fader og Sön) Ketill forsöger at smile ad sin Faderens Tale, - men Smilet bliver til en Grimasse.... Grlygür böjer sig nærmere nood ham og fortsætter:

Tekst: Ormarr gifter sig med Runa og overtager Borg... og efter ham går den i Arv til hans og Runas Sön!.. Og så blot dette: bær god mod den Kone, Du har fået, og som Du ikke fortjener... Jeg vil ikke, hun skal undgælde for din Usselhed!

Og dermed sætter Grlygür á Borg til Hest og rider bort.--- Ketill står med sænket Hoved, sammenbidt Mund og rynket Pande.-- Afblændning.

415.

Tekst: Efteråret og vinteren gik... Ormarr og Runa opholdt sig i Italien, - og en Söndag Morgen sidst i Marts fik Grlygür Brev fra dem ---

(Grlygürs værelse. Nærb. af Grlygür) Han sidder med et Brev i Hånden og ser med et lykkeligt Smil frem for sig. Han læser endnu en Gang Brevet igennem. Ormarr skriver, at Runa er nedkommen med et Drengebarn, der er döbt Grlygür. - Runa og han er lykkelige, og i Begyndelsen af Juni vender de hjem og lader så som Barnet var nyfödt.

Brevet glæder den gamle Bonde meget. Han rejser sig, tager sin Hue og Frakke på, - stikker Brevet i Frakkelommen og går.

416.

(Gårdspladsen. Uden for Badstuen) Her står en af Karlene med Ørlygurs Hest. Ørlygur kommer ud, svinger sig op i Sadelen og rider til Kirke.

417.

Tekst: Det havde-været en tung Tid for Fru Alma... Hun var gledet længere og længere fra sin Mand, - forstod ham ikke, men så godt, at det Mål, hans Ærgerrighed drev ham frem mod, var at blive den mægtigste Mand i Sognet...

(Dagligstuen. Nærb. ved Vindiret) Alma, der er blevet tyndere og skarpere sidder ved Vindiret i triste Tanker... Hun hæver Hovedet og lytter.

418.

(Klokkestilladset ved Kirken) Klokkerne kimer

419.

(Partiet omkring Kirken) Folk begynder at strømme til Kirken.

420.

(Dagligstuen bed bindiret) Alma sidder som i 417, - da hun kaster et Blik ud ad Vindiret og ser:

421.

(Uden for Præstegårdet. - Bill. set fra Vindiret) Ørlygur har „tøjret" sin Hest og går ind ind mod Præstegården. Han har fået Øje på Alma og vinker til hende; - et lyst Smil forskønner hans førrede Ansigt.

422.

(Dagligstuen bed bindiret) Alma vinker muntert igen. - Et ~~A~~ strålende Smil opklarer hendes ellers så sørgmodige Ansigt og hun skynder sig gennem

423.

(Dagligstuen) og ud i

424.

(Gangen) Hun lukker Svigerfaderen ind og

kysser ham kærligt.– Hun hjælper den gamle Mand af med hans Frakke og hænger den på en Knage ved Siden af Døren til Dagligstuen. Op af den højre Inderlomme stikker der Hjørnet af Ormarrs Brev frem.– Alma fører Grlygur ind i

425.

(Dagligstuen) Hun får ham anbragt i den mageligste Stol og sætter sig på Armlænet og snakker fortroligt med ham.– Hun er egentlig kun lykkelig, når hun er sammen med den gamle „Konge."

426.

(Gangen) Ketill kommer ned fra Soveværelset, hvor han har iført sig sit Ornat. Han går hen mod Døren til Dagligstuen,– standser ved Døren og lytter.

427.

(ved Døren) Han bliver ubehagelig til Mode, da han hører Faderens Stemme. Han skal netop til at lægge Hånden på Dørgrebet, da han får Øje på det Konvolutthjørne med det italienske Frimærke, der stikker op af Grlygurs Frakkelomme. Ketill ser sig hastigt omkring, lytter til begge Sider, griber så Brevet og læser det hastigt igennem. Hans Hænder kommer til at ryste voldsomt, og han ler nervøst. Han bliver stående tvivlrådig med Brevet i Hånden.

428.

(Dagligstuen. Nærb. af Grlygur og Runa) De skæder Hånd i Hånd og taler sammen.

429.

(Gangen. Nærb. ved Døren) Man læser i Ketills Ansigt, at han har fattet en Beslutning.– Han stikker hurtigt Brevet i Lommen igen og går så ind i

430.

(Dagligstuen), hvor han kort gengælder Faderens kølige Hilsen og nervøst gennembla-

der nogle Papirer og lader som om han söger noget.

431.

(Klokkestilladset) Klokkerne röres igen.

432.

(Dagligstuen) Grlygur og Alma rejser sig for at begive sig til Kirken. Ketill siger ivrigt:

Tekst: Gå, gå I bare. Jeg kommer straks!

Han blader videre i sine Papirer, og de to andre går så.

433.

(Nærb. af Ketill) Han er dödbleg, og Sveden perler på hans Pande. – Han lytter anspændt.

434.

(Dagligstuen) Han skynder sig så ud i

435.

(Gangen) Den er tom. Han griber Frakken og kaster den på Gulvet, som den kunde være falden ned. – River så Brevet ud af Konvolutten, som han putter tilbage i Lommen, og lægger det sådan, at det ser ud som det var gledet ud af Lommen. – Sin Håndbog, som han har i Hånden, lægger han överste på et Par Knager og skynder sig så ud.

436.

(Uden for Præstegården) På Tunvolden ligger en ung Karl, – en uvorn og frak Knægt, – og driver. – Ketill kommer, – lader som han kommer i Tanker om uget, da han ser Karlen, standser ud for ham.

437.

(Nærb. af de to) Ketill siger:

Tekst: Löb ind efter min Håndbog. – Den ligger vist i Entréen!

Knægten löber, – og Ketill ser lurende efter ham – og går så videre.

438.

(Gangen) Knægten kommer ind, finder Håndbogen og får så Øje på Trakten og Brevet. Han kigger på det, – men Fristelsen bliver ham for stærk, og han snapper Brevet og læser det.

439.

(Nærb. af Knægtens Ansigt) Fyren måber, – men så kommer der et snu og listigt Blik i hans Øjne, og han fniser.

440.

(Gangen) Så anbringer han Brevet, som han fandt det, og skynder sig ud med Håndbogen.

441.

(Kirkerummet) Bill. blændes langsomt op. – Kirken er fyldt til sidste Plads. – Ketill står på Prædikestolen.

442.

(Nærb. af Ketill), der taler flammende og lidenskabeligt. Han siger:

Tekst: Som Brødre og Søstre i Herren bør vi alle vise Nidkærhed... Vi bør påtale alt, som ikke er i Herrens Aand, – thi ellers vækker vi Forargelse. Vi giver et foragteligt Eksempel alene ved at tåle, at nogen lader hånt om Guds hellige Bud!

443.

(Nærb. af Typer af Menigheden) Mændene er stærkt betaget af Præstens Tale, – og de gamle Koner går den så stærkt til Hjerte, at de hulker.

444.

(Nærb. af Ketill), – der fortsætter:

Tekst: Ve den, fra hvem Forargelsen kommer... ham var det bedre, at en Møllesten blev hængt om hans Hals, og at han blev nedsænket i Havets Dyb!

445.

(Nærb. af Ørlygur og Runa) Et foragteligt

Smil kruser „Kongens Læber. – Bill. toner bort.

446.

Tekst: Da Gudstjenesten sluttede, stod der en Kvinde uden for Døren, en ulykkelig og fortvivlet Kvinde, der i sine Arme holdt sit spæde, udøbte Barn ----

(Uden for Kirkedøren. Nærb. af Kvinden) En bleg og udtæret, ung Kvinde (hende, vi senere i Filmen træffer under Navnet „Enken på Bolli") Det nyfødte Barn er svøbt ind i et Schawl. – Kvinden ser spændt mod Kirkedøren.

447.

(Større Billede ved Kirkedøren) Døren åbnes, og Ketill kommer hurtigt ud. Kvinden gør et Skridt frem mod ham, – men et sønderknusende Blik og en affejende Håndbevægelse fra Ketill får hende til at vige. – Præsten går hurtigt videre. – I det samme kommer Ørlygur og Runa ud, – lægger ikke Mærke til Kvinden men følger efter Ketill.

448.

(Nærb. af Kvinden) Hendes Blik er som et jaget Dyrs. – Hun fatter en Beslutning og går langsomt bort.

449.

(Gangen) Ketill kommer hurtigt ind, – smiler, da han ser, at Brevet ikke er urørt, lægger skyndsomt Brevet i Konvolutten, hænger Frakken op og er netop ved at stikke Brevet i Inderlommen, da Alma kommer ind.

450.

(Nærb. af Alma i Døren) Hun ser med Mistanke i Blikket på sin Mand.

451.

(Nærb. af Ketill) Han skubber hurtigt Brevet ned – stammer nogle forvirrede Ord uden at turde møde sin Hustrus ransagende Blik.

452.

(Nærb. af Alma) Hun forstår, at hendes Mand har noget for af en eller anden Slags, og hun ser foragteligt på ham.

453.

(Gangen) Så træder hun helt ind, – Orlygur følger efter, lukker Døren og går med Alma ind i Stuen, uden at værdige Sonnen et Blik. – Ketill stirrer med fast sammenknebne Læber efter dem.

454.

(Præstegården. Uden for Døren) Kvinden med Barnet kommer, – støtter sig tungt mod Dørkarmen og drister sig endelig til at åbne Døren.

455.

(Gangen) Ketill skal netop til at gå ovenpå, da Kvinden kommer ind. – Hun ~~[illegible]~~ rækker bønfaldende Barnet frem mod ham og stønner:

Tekst: bær barmhjertig og døb mit Barn... mit ustyldige Barn!

Ketill ryster forarget på Havedet og peger mod Døren.

456.

(Dagligstuen. Nærb. af Orlygur og Alma) De lytter anspændt.

457.

(Gangen) Den ulykkende Kvinde kaster sig tiggende og tryglende på Knæ for Ketill, men han forbliver hård og ubarmhjertig og griber hende i Armen for at føre hende ud. I det samme kommer Orlygur og Alma frem i Døren til Dagligstuen.

458.

(Nærb. af Orlygur og Alma) Den unge Kone får Tårer i Øjnene af Medlidenhed og siger:

Tekst: Ketill!... Er du en Herrens Tjener, at du nægter at udføre Herrens Gerninger!

Harmen gør hendes ellers så blege Kinder røde,

– y hun er snink, som hun var det tidligere.

459.

(Nærb. af Kvinden y Ketill) Ketill ser trodsigt på sin Kone, – indtager en værdig, „præstelig" Holdning y siger salvelsesfuldt:

Tekst: Barnet er et Syndens Barn...
Kvindens Mand er ikke dets Fader!

Kvindens forgrædte Ansigt synker brødebetynget ned mod Brystet.

460.

(Nærb. ved Døren) Grlygur betragter sin Søn med et gennemborende y foragteligt Blik y siger så med Myndighed:

Tekst: Du skulde lægge Dig Herrens Ord på Sinde: Den, som er ren, han kaste den første Sten!... Døbt skal Barnet blive... men ikke af Dig... Det vilde være at besmitte en uskyldig Sjæl!

461.

(Gangen) Grlygur tager kærligt Afsked med Alma, – griber sin Hue y Trakke y fører Kvinden ud. – Ketill har sænket Hovedet, – men nu hæver han det y ser med hadefulde Gjne efter Faderen. ~~Ro~~ Alma går ind:

462.

(Dagligstuen), – hvor hun sætter sig stille y fortvivlet.

462.

(Uden for Præstegården) Grlygur y Kvinden kommer. De standser ved „Kongens Hest. Grlygur siger mildt:

Tekst: Nu tager Du med hjem til Borg, y så skal jeg sørge for, at Barnet bliver døbt... Siden hen finder jeg vel nok et Hus eller en Gård, som Du kan få i Fæste!

Kvinden ser taknemligt på ham. Han fører sin Hest i Tøjlen y går med Kvinden ved sin Side hjem mod Borg.

463.

(bed en af Præstegårdens Længer, hvor der står en Bænk) Her sidder en Del af Præstegårdens Folk og sladrer. Knægten fra før er Midtpunktet.

464.

(Knægtens Ansigt) Han betrover hvidskende og hemmelighedsfuldt de andre:

Tekst: Jeg så det med mine egne Øjne... og Ormarr kan ikke være Far til Barnet... Han kom jo først hertil for et godt halvt Aar siden!

465.

(bed Bænken) Man diskuterer opregne den sensationelle Nyhed.

466.

(Dagligstuen Nærb. af Alma) Hun græder som om Hjertet skulde briste, – og hun stønner fortvivlet:

Tekst: Ketill en Tyv.... Præst og Tyv.... Almægtige Gud, hvorfor lægger Du denne Byrde på mig!

Hendes Hoved~~et~~ synker ned mod Brystet. – Afblænding.

467.

Tekst: Rygtet var snart ude over hele Byden.. (Foran Købmandsboden) Her står en Del Mænd og taler sagte og hemmelighedsfuldt sammen. – Manden, der er Gruppens Midtpunkt, er en af Karlene på Hof (en ~~[illegible]~~ karakteristisk Type, man må kunne huske fra 463 og 465 – men ikke den unge Knægt!)

468.

(Mandens Ansigt) Han siger med Forargelse i Blikket:

Tekst: Det kan ikke være Ormarr, der er Far til Barnet.... men hvem er det da?... For Runa har jo aldrig så meget som set til en Mand... med Undtagelse af selve „Kongen" da!

469.

(Hele Gruppen) Man sladrer og snadrer... Til Stede er også en af „Borg's Folk... Afblændning.

470.

Tekst: og Sladderen ~~Rygtet~~ nåede da også til Borg... (Badstuen) Aftenbelysning. Karle og Tiger sidder om Bordet. Rygter fortælles og diskuteres. Alle er ophidsede og indignerede.

471.

(Nærb. af en af Karlene). Det er den Karl, vi har set i 467 og 469. – Han siger:

Tekst: Det er selvfølgelig Husbond selv, der er Fader til Barnet... For at skjule Skandalen har han så fået Sønnen gift med Tigebarnet og som Belønning lovet ham „Borg", som séra Ketill jo havde ventet at få!

472.

(Badstuen bed Bordet) Ophidselsen stiger og man snakker i Munden på hinanden.

473.

(Grlygurs Særelse) Han sidder ved Vindruet, rejser sig lyttende og går så

474.

(Badstuen. Nærb. ved Døren) Grlygur åbner Døren og kaster et Blik ud over Stuen, for at se, hvad der er på Færde.

475.

(bed Bordet) Sludderen standser brat, – og man vender sig bort fra Døren, hvor Grlygur står.

476.

(Nærb. ved Døren – som 474) Grlygur forstår, at det er ham, der har været toltom. Han ser foragteligt på Folkene, – hæver trodsigt Hovedet og lukker igen Døren efter sig.

477.

(Grlygurs Særelse) Grlygur går fra Døren hen til Seng og sætter sig på den.

478.

Tekst: Grlygur fölte, at hans Magt var knækket... han mærkede Sladderen, alle begne fra, som en Kulde i Luften omkring sig... (Nærb. af Grlygurs Ansigt) Sorg og Lidelse præger det. – Han er ikke længere den mægtige „Konge på Borg" – men et gammelt og træt Menneske.

479.

(Badstuen. bed Bordet) Snakken begynder igen. Man taler mere dæmpet, – men Giftighederne bliver ikke mindre krasse af den Grund. Afblændning.

480.

Tekst: Skiftedagen kom... Grlygur havde været oppe i Fjældene fra den tidlige Morgen for at se efter nogle bortlöbne Får, – og da han var på bejen hjem – – (Markvej i Nærheden af Koernes Indelukke) Grlygur kommer, – standser og ser overrasket og ængstelig ind mod ~~Koer~~ Indelukket.

481.

(Indelukket) Kreaturerne er urolige og bröler.

482.

(Nærb. af et Par Köer), der bröler.

483

(Nærb. af Grlygur) Han rynker Brynene og siger harmfuld, – efter at have kastet et Blik på sit Ur:

Tekst: Endnu ikke malkede.... og det er snart Middag!

484.

(Markvejen) Han skynder sig hjem mod „Borg."

485.

(Badstuen) Folkene – både Karlene og Pigerne – er rejseklædte. Forkarlen og en anden Karl bærer en Kiste ud.

486.

(Gårdspladsen. I Nærh. af Døren til Badstuen)

De to Karle bærer Kisten ud og stiller den fra sig... Der står allerede en Del Kufferter og Kasser derude i Forrejen. — Grlygur kommer, - betragter overrasket det uventede Syn og går så hen til Forkarlen.

487.

(Nærb. af Grlygur og Forkarlen) Grlygur stiller Karlen et Spørgsmål, og han svarer stammende og forvirret:

Tekst: Ja, vi rejser.... Du har ikke bedt os blive!

488.

(Grlygurs Ansigt) Han betragter med tilkæmpet Ro Karlen, - smiler bittert og siger:

Tekst: I kunde vel have sagt et Ord forinden.... i al Fald, Du, som jeg i sin Tid frelste fra at komme på Sognet!.. Men pak jer bare af Sted... og så hurtigt som muligt!

489.

(Foran Indgangen til Badstuen) Med höjt hævet Hoved går han ind i

490.

(Badstuen) Han bliver stående inden for Døren og ser på Karlene og Pigerne, der skyndsomt slæber deres Ting ud. — De er forvirrede og flove, og enkelte af Pigerne knikser uvilkårligt for deres gamle Herre, idet de passerer ham på vejen ud.

491.

(Nærb. af Grlygur) Beregelsen er lige ved at få Overhånd over ham, — for han holder jo af alle de Mennesker. — Men han betvinger, vil ikke vise, at det rører ham.

492.

(Badstuen) Han går roligt ud i

493

(Kökkenet) Her står gamle Ossa og er ved at lave hans Middagsmad til. Han går hen til hende.

494.

(Nærb. af Ossa og Gjelygur) Han betragter eftertænksomt den gamle Kone, der roligt sysler med Maden. – Så siger han bittert:

Tekst: Rejser du ikke også?... Det må være slemme Ting, der bliver sagt om mig, siden jeg bliver skrjet som Pesten!

495.

(Ossas gamle, rynkede Ansigt) Der kommer Tårer i hendes trofaste Gjne, da hun siger:

Tekst: Lige meget hvad der bliver sagt... jeg rejser aldrig fra Borg med min gode bilje!

496.

(Nærb. af Gjelygur og Ossa) „Kongen" trykker rört hendes Hånd og siger så:

Tekst: Vi må vist lade Maden vente... Det står galt til med Kreaturerne.. De er ikke blevet malkede endnu!

Ossa nikker.

497.

(Kökkenet) De to gamle Mennesker skynder sig ud. – (Hvis Ossas Fremstillerske bliver en Islænderinde, – må disse 5 sidste Billeder udspilles i Badstuen, – og Optakten til dem bliver så, at Ossa – i Billede 492 – kommer ud i Badstuen med Gjelygurs Mad.)

498.

(Tunvolden ved Hoff. Nærb. af Alma og Kata) Bill. blændes langsomt op. – På bolden sidder den unge og den gamle Kvinde. – Kata sidder med en Strikkestrompe i Hånden og underholder den blege og sorgfulde Alma med sine mærkelige Historie.. Pludselig peger den gamle Kone op i Luften.

499.

(Over for nogle Trætoppe) Et Par Ravne kommer flyvende.

500.

(Nærb. af de to Kvinder) De følger ypmærksomt ~~Kr~~ Fuglenes Flugt.

501.

(Over Kirkespiret. Atelierbillede) Ravnene flyver over Kirken.

502.

(Nærb. af de to Kvinder) Kata bliver urolig – fører höjre Hånd til Pande og Hjerte og gör Korsets Tegn – og siger med dirrende Stemme til Fru Alma:

Tekst: De krydsede over Kirken, – Ravnene – Så er der en af Slægten, som snart skal vandre heden!

Begge Kvinder er grebet af Uhygge, – og Alma griber uvilkårligt gamle Katas Hånd. – Afblænding.

503.

(På Borg. I Kóernes Indelukke) Gamle Ossa sidder allerede og malker. – Grlygur sætter sig til Rette på en anden Malkestol.

504.

(Nærb. af Ossa, der malker) Hun vender sig mod sin gamle Herre og ser med frigtige Gjne på ham.

505.

(Nærb. af Grlygur, der malker) Hans Hjerte er tungt, – og et bittert Smil kruser hans tynde Læber. – Bill. toner bort.

506.

Tekst: I Begyndelsen af Juni ventedes Ormarr og Runa hjem, – og séra Ketill og Alma begav sig ned for at tage mod dem... Det var også et Led i Præstens Plan – –

(Malerisk Parti i Nærheden af Bygden) Ketill og Alma kommer, – rider ud af Billedets Forgrund.

507.

(Landskab – med Handelsstedet i Baggrun

den.– De to rider ned mod Bygden.

508.

(Havnen. bed Anlöbsstedet) Damperen har lagt til, og man er ved at kaste Landgangen ud.– Nedenfor står gamle Orlygur og venter.– Han er glad og fortrösteningsfuld, smiler og vinker.– Ormarr og Runa er de förste, der sætter Foden på Land. Den unge Kone har Barnet på Armen.– Orlygur har 3 Heste stående at vente.–

509.

(Nærb. af Orlygur, Ormarr og Runa) Orlygur hilser hjertelig på sin Son og sin Svigerdatter.– Pludselig ser de bestyrtede til Siden.

510.

(Storre Billede ved Kajen) Ketill og Alma kommer,– går ben mod Gruppen

511.

(Hele Gruppen) Ketill hilser på dem og lader som ingen Ting,– siger med et Smil:

Tekst: Vi skulde alligevel ned og besörge nogle Indköb, og så vilde vi da hilse på jer med det samme!..

De andre siger intet. Ormarr tager det indpakkede Barn fra sin Kone– og fører hende ben til hendes Hest.

512.

(Storre Billede ved Kajen) Ketill tager sin Kone under Armen og fölger efter Broderen, som har hjülpet Runa i Sadelen.

513.

(bed Runas Hest) Ketill siger med sit sædvanlige,– ikke helt tilforladelige Smil:

Tekst: Vi må da virkelig have den lille Prins til Borg at se!

Og han löfter viden videre Törklædet fra Barnets Ansigt.– Ormarr bider Læberne sammen og dækker hurtigt Barnet til igen– Så siger han Farvel til Alma og vikker kort

til Broderen.

514.

(Store Billede) Ormarr stiger til Hest, – og Grlygur følger hans Eksempel, efter at have kysset Alma – men uden at have vekslet et Ord eller Blik med Ketill. – De 3 rider bort. – Så vender Præsten sig mod sin Kone.

515.

(Nærb. af de to) Han siger – ligesom tovende og undersøgende:

Tekst: Lagde Du ikke Mærke til det... Barnet er ikke nyfødt, men mindst en 3-4 Måneder gammelt!.. og det vil sige, at Ormarr ikke han være Fader til det!

Alma ser på sin Mand – som om hun vil udforske, hvor han vil hen med den Udtalelse... Hun vil sige uget, – tager sig i det og nøjes med at se foragteligt på ham og gå. – Ketill trækker på Skuldrene, – og alle hans Tanker koncentrerer sig om hans Hærnplan.

516.

(På Borg. Gårdspladsen) De 3 rider ind, – stiger af Hestene, og gamle Ossa kommer ud og tager imod dem.

517.

(Nærb. af Gruppen) Efter at have hilst hjerteligt på den gamle Kone, ser Ormarr sig forbauset om: – alt er så stille, og han ser ingen af Gårdens Folk. – Grlygur gætter hans Tanker og siger med et bedrøvet Smil, i det han peger mod Ossa:

Tekst: Det er den eneste, jeg har tilbage.

Andet Tyende får Du ikke med Borg!

Ormarr ser bestyrtet på Faderen, – så går de alle ind i

518.

(Badstuen) Gamle Ossa tager Barnet og sætter sig med det. – De andre tager Plads på en Bænk. – Grlygur fortæller.

519.

(Nærb. af gamle Ossa) Med nænsomme Hænder pakker hun Barnet ud, – kæler for det og skæmter med det, – alt imedens hendes gamle Øjne lér, og hendes gamle Mund pludrer.

520.

(Nærb. af Ørlygur, Ormarr og Runa) Ørlygur slutter sin Forklaring, – Ormarr sidder et Øjeblik tankefuld og siger så:

Tekst: Her må ligge noget under, og hvad det er, kommer vel for en Dag!... Men når vi tre bare holder sammen, vil det ikke blive svært at stå Kampen ud!

Og han trykker Faderens og Hustruens Hænder mellem sine. – Afblænding.

Ende på 1ste Del.

Borgslægtens Historie.

Filmatisering efter
Gunnar Gunnarsons Roman af samme Navn.

II Del.

Gæst den Enöjede.

VI Akt.

521.

Tekst: Den følgende Søndag, – den første Søndag efter Ormarrs Hjemkomst, – følte man, at noget usædsanligt måtte ske, – og allerede længe før Kirketid strømmede ~~måtte~~ alt, som kunde krybe og gå, derfor til Kirke – – –

(Landskabsparti omkring Kirken) Folk går eller rider til Kirke. Selv deres mindste Børn har de med. – Men de går ikke straks indi Kirken, – venter udenfor i tavse Flokke. Deres Sind er ladet med Spænding.

522.

(På Borg. Hestefolden) Grlygur lægger Sadelen på sin egen Hest, – betænker sig et Øjeblik og sadler så også Ormarrs. Han trækker af Sted med begge Dyr.

523.

(Koeines Indelukke) Ormarr er ved at give Kreaturene band, – rejser sig, kaster et Blik ud mod bejen.

524.

(bejen udenfor) Faderen kommer med Hestene.

525.

(Nærb. af Ormarr) Han er uget overrasket, – men går så hen mod Faderen.

526.

(Uden for Indelukket) Grlygur kommer med Hestene, – standser. Ormarr kommer ud til ham.

527.

(Nærb. af Fader og Søn) Grlygur siger:

Tekst: Du må vist hellere følge med, Ormarr. Jeg vil føle mig så ene... Og jeg havde en Drøm i Nat, der varsler om, at dette bliver min sidste Kirkegang!

Ormarr udspørger Faderen, som roligt fortæller..

(Bill. toner bort)

528.

Tekst: Jeg syntes, jeg stod på Höjen uden for Gården, og at jeg så...

(Forem toner:)

(Nærb. af Grlygur på Höjen) Han skuer ned mod bejen, der fører til Borg. Han ser:

529.

(bejen) Et mægtigt Ligfølge kommer og stævner hjem mod Borg.

530.

(På Höjen) Grlygur står et Gjeblik og betragter Ligtoget,- går så ned fra Höjen.

531.

(bejen) Ligtoget kommer gående hen mod Billedets Forgrund,- standser et Gjeblik.- Grlygur kommer ind fra Billedets en Side,- går hen til den Båre, på hvilken den Døde ligger.

532.

(Nærb. ved Båren) Grlygur går helt hen til Båren,- og ser sig selv ligge på den,- død. Han betragter ganske rolig sig selv.

533.

(bejen- som 531) Ligtoget sætter sig i Beregelse igen,- Grlygur går roligt ved Siden af sit eget døde Jeg. (Bill. toner over i:)

534

(Nærb. af Fader og Søn) Grlygur slutter,- Ormarr betragter ham bekymret. „Kongen" siger med et svagt Smil:

Tekst: Hvis det betyder noget, så er det vel hun en Drømmelögn, som varsler mig, at jeg kommer ensom og uden Følge i Graven!

Ormarr siger intet – men trykker stille Faderens Hånd.

535.

(Større Billede ved Indelukket) Fader og Søn stiger til Hest og rider op mod Kirken.

536.

(Klokkestilladset) Klokkerne kalder Folk til Kirke.

537.

(Omkring Kirkegårdsvolden) Flere og flere Mennesker strømmer til, – ~~men~~ ingen går dog ind i Kirken – men bliver udenfor, – tavse og forventningsfulde.

538.

(Dagligstuen på Hof) Ketill er i Ornat, – skrider op og ned ad Gulvet i stærk Sindsbevægelse, – går endelig hen til brudnet og ser ud.

~~538~~ 539

(„Borg" set på lang Afstand) En tynd, blålig Røgsøjle hæver sig fra Gården.

~~539~~ 540.

(Dagligstuen. Nærb. ved Vindnet) Et Øjeblik er Ketills Ansigt roligt og lidenskabsløst, – men straks efter fortrækker det sig og han nummler:

Tekst: Allerede i Dag kommer måske Regnskabets Time!..

Han falder hen i Grubleriet.

~~540~~ 541

(bed Tunvolden) Grlygur ~~kom~~ og Ormarr kommer ridende. Ormarr vil springe af, – men Faderen sætter i Galop hen mod Kirkegårdsvolden, – og Ormarr følger ham. Folk viger forskrømte til Side.

~~541~~ 542.

(bed Volden) Folk viger til Side, – siger intet, men betragter nysgerrigt Fader og Søn, der imidlertid ikke lader til at bryde sig om den Opsigt, de har vakt.

~~542~~ 543

(Foran Præstegården) Ketill, der er i Ornat, kommer ud og begiver sig til Kirken. Alma, der har gamle Kata under Armen, følger efter.

~~543~~ 544.

(Foran Kirken) Da Folk ser Præsten komme, begynder de at strømme ind i Kirken.

~~544~~ 545

(Klokkestilladset) Klokkerne ringer for sidste Gang. - Afblænding.

~~545~~. 546.

Tekst: Dommedag.

(Kirkerummet) Det er fyldt til sidste Plads med Mænd og Kvinder i alle Aldre, - lige fra spæde Børn og op til mimrende Oldinge. - Luften er ladet med Spænding. Ketill står på Prædikestolen.

~~546~~. 547.

(Nærb. af Ketill) Til at begynde med er hans Tale lidt usikker, og hans Hænder famler om hans Papirer, - men i de følgende Billeder, bliver Talen klangfuld og kraftig, og han griber så hårdt om Prædikestolens Kant, at Fingrene hvidner. - Ketill siger:

Tekst: Som Guds Søn den Gang rensede Jerusalems Tempel, - tilkommer det i Dag mig, hans ringeste Tjener, at udføre den samme Pligt i dette fattige Guds Hus!

~~547~~. 548.

(Nærb. af Ørlygur, Orman og Alma ved Koret) Alma betragter med store, forskrækkede Øjne sin Mand, - Orman knytter Hænderne og bliver bleg, - men Ørlygur sidder ganske rolig.

~~548~~. 549

(Gruppe af Menigheden) Man er næsten holdt op med at trække Vejret af Spænding.

~~549~~. 550

(Nærb. af Ketill), der med stigende Kraft og Ophidselse siger:

Tekst: Der er en gammel Mand til Stede

her i Dag, som har vakt Forargelse inden for Menigheden, og hans Søn, som er deltagtig deri. Men vi, Herrens Menighed, kan ikke tale dem, fra hvem Forargelsen stammer her iblandt os!

~~550~~ 551

(Nærb. af Ørlygur, Ormarr og Alma) Ormarr rejser sig langsomt, – Alma læner sig henimod Ørlygur, – hvis Bryn er rynkede, og hvis Øjne ~~[illegible]~~ brænder med en besynderlig Glød.

~~551~~ 552

(~~Ny~~ Ny Gruppe af Menigheden) Alle er dybt rystede.

~~552~~ 553

(Nærb. af Ketill), der med Pathos siger:

Tekst: Men for Sagen foreligger klart udredet, og for vi får at vide, hvem der er Fader til det Barn, som ikke kan være Sønnens, – må jeg bede Dig, Ørlygur á Borg, og Dig, Ormarr Ørlygsson, om at rejse jer og forlade dette ~~[illegible]~~ Hus. I Guds Navn, Amen.

~~553~~ 554

(Nærb. af Ørlygur, Ormarr og Alma) Ormarr vil gå hen mod Prædikestolen, – men Faderen holder ham blidt men bestemt tilbage. – Ørlygur kærtegner ømt Almas skælvende Hænder, – overgiver hende så i Ormarrs Varetægt og går hen mod Prædikestolen.

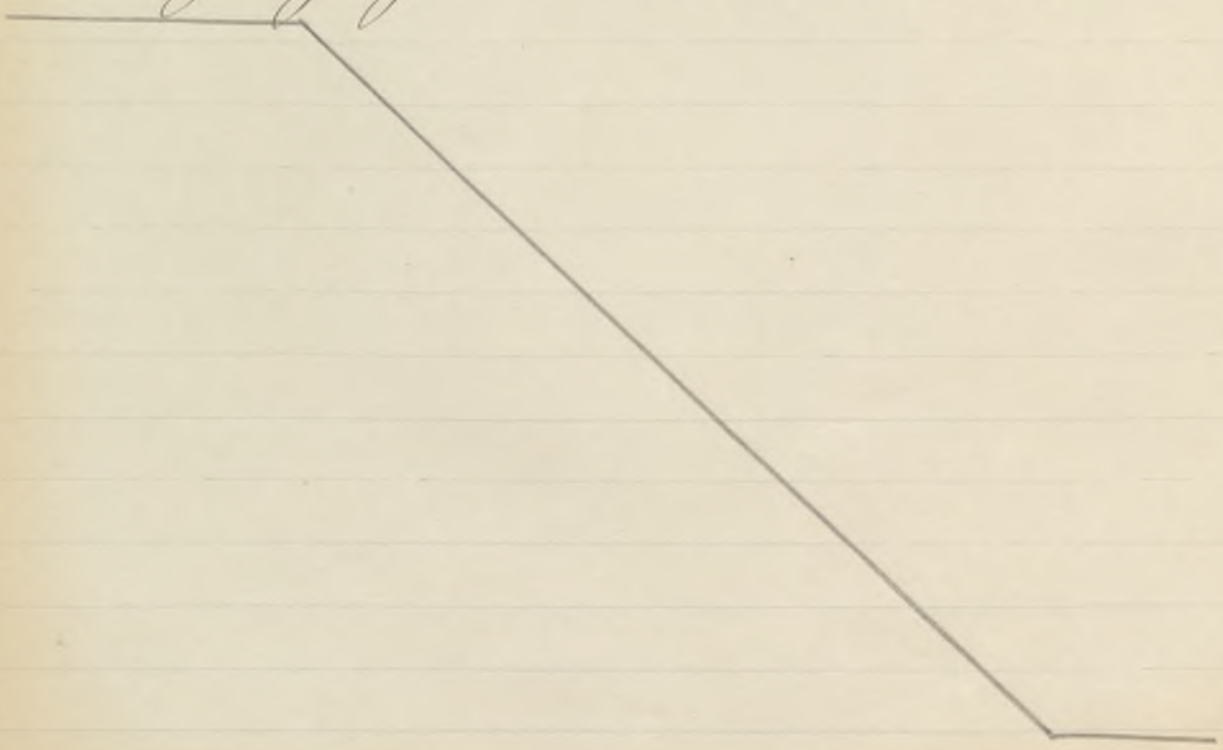

~~554~~ 555

(Store Billede ved Prædikestolen) Ørlygur går stolt og med höjt hævet Hoved ben mod Prædikestolen, – standser neden for denne og siger:

Tekst: Fri jeg som en udvist forlader dette Hus, som det lader til, at Djævelen har erobret fra Vorherre, skal jeg gerne give den ønskede Oplysning!

556
~~562~~.

(Séra Ketills Ansigt) Han blegner og trækker bejret tungt.

557
~~563~~.

(Glimt af Menigheden), – der gispende rejser sig.

558
~~564~~.

(Glimt af Ormarr og Alma) Den unge Kone klamrer sig gysende ind til Ormarr.

~~565~~ 559

(Foran Prædikestolen) Ørlygur peger mod Præster og siger:

Tekst: Der står Faderen til Barnet!

~~566~~ 560

(Nærb. af Ketill). Hans Hoved synker ned

mod Brystet. Han har slet ikke været forberedt på dette. Det ~~lignede~~ ligner så lidt hans Fader.

~~567~~. 561

(Nærb. af ~~R~~ Orman og Alma) Hendes Ansigtstræk slappes pludseligt, – hun holder op at skælve og står ganske roligt, – men hendes Øjne ~~slik~~ sloves. – Hendes Forstands lys er slukket.

~~568~~ 562

(Kirkerummet) Der er Bevægelse i Menigheden, – men ingen siger uget.

~~569~~. 563.

(Foran Prædikestolen) Grlygur trækker Aanden tungt, – presser Hånden mod Brystet og siger så til séra Ketill:

Tekst: Jeg er ikke vred på Dig, Søn, og dog siger jeg: Forbandet være Du, indtil din Sjæl kun rummer Anger og ~~Bed~~ Kærlighed!.. Må din Sjæl ikke kunde forlade sit ~~jordiske~~ jordiske Hylster, for Gud den Almægtige har givet Dig et Tegn på sin Tilgivelse!

~~570~~. 564.

(Nærb. af Ketill), – der med tilbagelænet Hoved og halvt lukkede Øjne modtager Forbandelsen.

~~571~~. 565.

(Store Billede ved Prædikestolen) Grlygur vender sig om for et forlade Kirken – men vakler og må gribe for sig ved den nærmeste Bænk. – Fra denne rejser Gamle Kata sig.

~~572~~. 566.

(Billede i Nærheden af Orman og Alma) ~~R~~ Orman ser Faderen vakle og fører Alma med sig hen til ham.

~~573~~. 567.

(I Nærheden af Grlygur) Orman kommer med Alma, som han overlader i Katas baretægt. – Grlygur synker om i Sønnens Arme. – Folk ser åndelöse tie, – men ingen rører sig.

~~574~~. 568.

(Nærb. af Fader og Søn) Grlygur griber sig

til Hjertet og mumler:
Tekst: Nu dör jeg. Himmelske Herre, modtag min Aand!
Han synker tungt sammen i Armene på Orman.

~~575~~ 569

(Kort Nærb. af Ketill) – der med stive, glanslöse Øjne ser ned mod Kirkegulvet.

~~576~~ 570

(Större Billede i Kirken) Orman lægger Faderen ned på Kirkegulvet og böjer sig ned over ham.

~~577~~. 571.

(Nærb. af Fader og Son) Ørlygur slår Øjnene op og besæger Læberne. – Orman nærmer sit Øre til hans Mund og hörer ham hvidske:
Tekst: Tag mig med – hjem til Borg!
Orman rikker, – og den gamle Borgkonge ödånder.

~~578~~ 572.

(Billede af en Del af Menigheden) Folk er dybt grebne, og de fleste kan ikke holde Tårerne tilbage.

~~579~~. 573.

(Nærb. af Alma og Kata) Alma ser intet og forstår intet, – men den gamle Kvinde mumler: *
Tekst: Så var det hans Död, Ravnene varslede!
og hun gör Korsets Tegn for sig.

~~580~~. 574.

(Större Billede af Kirken) Orman löfter varsomt sin Faders Lig op og bærer det ud. – Kata följer efter med Alma.

~~581~~ 575.

(Kort Nærb. af Ketill), ~~der sænker Hove~~ hvis Hoved synker ned mod Brystet, og som lukker Øjnene.

~~582~~. 576.

(Nærb. af en Gruppe Folk på en Kirkebænk) En gammel, stört Bonde rejser sig.

583. 577.

(Kirkerummet) Den gamle Bonde forlader Kirken, og hele Menigheden følger efter.

578.

(Kirkegårsvolden. Det Sted, hvor Grlygurs og Ormarrs Heste står) Ormarr kommer med Faderens Lig - lægger det varsomt fra sig, og i det samme kommer gamle Kata med Alma ved Hånden. Da Ormarr ser sin Svigerindes Tilstand, farer han sammen, men Kata siger mildt:

Tekst: Nu har da hendes stakkels pinte Sjæl fundet Fred. Så lad os da takke Herren for at hun mistede Forstanden, selv om hun så beholdt Livet!

Ormarr vikker eftertænksomt.

578.

(Større Billede foran Kirken) Med den gamle Bonde i Spidsen går Sognets Folk hen mod Ormarr. - Den Gamle går helt hen til ~~Ormarr~~ ham, - de andre samler sig omkring dem.

579.

(Nærb. af den gamle Bonde og Ormarr) Bonden siger stille:

Tekst: Tillad os at bære vor gamle Hövding hjem til Borg!

Ormarrs Ansigt bliver hårdt, og han ryster affejende på Hovedet.

580.

(Den gamle Bondes Ansigt) Han skælver af undertrykt Besægelse, idet han fortsætter:

Tekst: Vi har gjort din Fader stor Uret. Du kan ikke nægte os, såvidt muligt, at göre den god igen nu da han er död... Ellers handler du mod vor gamle Förers Aand!

Hans grå Gjne er blanke af Tårer og hans Gjne fugtige.

581.

(Ormarrs Ansigt) Også han bliver dybt besæget. Han vender Ansigtet fra den gamle Bonde og betragter Menigheden.

582.

(Panoreringsbillede af en Del af Menigheden) Alles Hoveder er böjede og alle Øjne såde og blanke.

583.

(Ormarrs Ansigt) Hans Øjne bliver frigtige, og et stille, lykkeligt Smil opklarer hans ~~alvorlige~~ sorgfulde Ansigt.

584.

(Gruppe af Sognefolkene med den gamle Bonde og Ormarr som Midtpunkt) Ormarr rækker den gamle Mand sin Hånd og går nu med Glæde ind på at opfylde hans Ønske... Bonden giver en Ordre til et Par af de nærmeststående, og disse skynder sig bort.

585.

(Kirken. Neden for Prædikestolen) Ketill kommer langsomt ned fra Prædikestolen. Han stötter sig tungt op til Gelænderet. – Der ligger et störknet Hånssmil om hans Læber, Håret er frigtigt og klistret til Panden, og han ~~frigter~~ væder sine törre Læber med Tungespidsen.

586.

(bed Kirkegårdsvolden) De Mænd, der gik i Bill. 584, vender tilbage med en primitiv Båre. På den bliver Ormarr lagt, og Ligtoget sætter sig i Bevægelse. Bagefter Båren går Ormarr, med den helt slöve Alma ved sin Side. På hendes anden Side går Gamle Kata. Bagefter følge alle Sognets Folk tilfods, – Kvinder og Mænd, Börn og Oldinge, – hver ledende sin Hest efter sig ved Töjlen.

587.

(Klokkestilladset) Den gamle Ringer kommer og begynder at röre Klokkerne.

588.

(bejen fra Kirken. Kirken ses lidt tilbage) Ligtoget skrider langsomt frem. (Det vil sikkert virke bedst at lade Deltagerne være tavse!)

589.

(bed Prædikestolen. Nærb. af Ketill) Han ser sig om, - skjuler Ansigtet bag Hænderne og vakler bort.

590.

(Kirkerummet) Han sakler med Hænderne trykket mod Panden ned ad Kirkegangen - og ud.

591.

(Uden for Kirkedören) Ketill sakler ud, - stötter sig tungtändende til Dören.

592.

Tekst: Tankerne oversældede ham, og han kunde ikke blive dem kvit... Han havde ~~hånet~~ hånet Livet, ved at tage Livets Gaver forfængeligt, - og nu var han ene.... og han havde hånet Herren, ved at tage hans Ord forfængeligt, - og nu var han smidt ud af Herrens Hus - - -

(Nærb. af Ketills Ansigt) Det er blegt og lidende. Pludseligt lytter han.

593.

(Kort Billede af Klokkerne, der kimer)

594.

(Nærb. af Ketills Ansigt) Hans Fortvivlelse stiger, - han kaster et Blik ned ad bejen.

595.

(Malerisk Landskab, - set fra Kirken) Ligtoget fjerner sig fra Hof og nærmer sig Elven.

596.

(~~A~~ bed Kirkedåren) Gråden begynder at hulke sig frem i Ketill... Han går ~~ned~~ bort fra Dören og kaster sig på Knæ foran Trappens Sten.

597.

(Foran Stenen. Bill. taget fra Dören) ~~Ketill~~ Han hulker ud af sit kunste Hjerte, - og lægger sin Pande mod Trappens kolde Sten.

598.

(bed Elven) Fra Billedets Baggrund nærmer Ligtoget sig Elven. - Mændene, der bærer Båren, löfter den op på deres Skuldre og bærer den ~~[illegible]~~ over. Ormarr tager gamle Kata og

Alma hver på sin Arm y vader over med dem.– Kvinder y Börn sætter sig til Hest,– y Mændene leder Hestene ved Töjlen.

599.

(I kort Afstand fra Elven) Ligtyet skrider frem.

600.

(Foran Kirken. Nærb. af Ketill,– set fra Kirkedören) Han löfter sit tårerædede y forgrømmede Ansigt op fra Stenen, folder Hænderne y hvidsker:

Tekst: Jeg vil söge Dig, Herre, y din Fred. Hele mit Liv skal blive en Bön til Dig, et Råb til Dig,– y når Du ser min redelige bilje, vil Du ikke nægte at bönhöre mig!

Han rejser sig langsomt.

601.

(Foran Kirkegårdslågen) Ketill kommer fra Kirken,– standser uden for Lågen,– kaster et Blik ned mod Fjorden,– ser:

602.

(Sorteklippen,– set på ugen Afstand)

603.

(Nærb. af Ketill) Han stirrer eftertænksomt frem for sig y nikker så,– jo, sådan skal det være.– y han går langsomt bort.

604.

(Foran Præstegården) Serå Ketill,– der stadig er i Messedragt– kommer,– går hen mod den åbentstående Yderdör.

605.

(ved Yderdören) Idet han skal til at gå ind, hisker en Hund ud. Ketill kalder med blid Stemme på den,– y klapper samtidig sig selv på Låret for at antyde for den, at han gerne vil klappe den.

606.

(Et Sted ved Bygningen) Hunden sætter af Sted med Halen mellem Benene.

607.

(bed Døren) Ketill ser efter den, - ånder tungt - men fortrækker ikke en Mine. - Så går han ind.

608.

(Dagligstuen) Han kommer ind, - sætter sig foran sit Skrivebord og begynder at skrive.

609.

(Foran Borg) Gamle Ossa og Runa, der har sit Barn på Armen, kommer ud fra Gården, - standser og ser:

610.

(Malerisk Landskab i Nærheden af Borg) Ligtoget, - der ses i det fjerne, - skrider langsomt frem.

611.

(Nærb. af Ossa og Runa) De to Kvinder ser med et angstfuldt Blik på hinanden og trykker så hinandens Hænder fast.

612.

(Dagligstuen. Nærb. af Ketill) Han gennemlæser det Testamente, han har skrevet, og i Følge hvilket han skænker alt hvad han ejer til et Fond, der skal komme Sognets Fattige til Gode. - Så rejser han sig.

613.

(Dagligstuen) Han kaster et sidste Blik omkring sig - og går så langsomt ud. -

614.

(Foran Præstegården. Bill. taget fra Jderdøren.) Ketill kommer ind i Billedets Forgrund, - vandrer med sænket Hoved bort. - Afblændning.

615.

Tekst: Da Folk sent på Aftenen begav sig hjem fra Borg - - -

(Uden for Borg. Höjen) En del Folk drager hjemefter. - Et Par af dem får Øje på noget ude på Fjorden, og gør de andre opmærksomme på deres Opdagelse.

616.

(Fjorden med Sorteklippen) På Toppen af den mörke Klippe ses en knælende Skikkelse. (Bill. er taget på lang Afstand og står nærmest som en Silhuet)

617.

(Höjen) Folk dröfter Synet.

618.

Tekst: Og det var det sidste, man så til séra Ketill---

(Fjorden med Klippen) Den knælende Skikkelse hæver bedende sine Hænder: bejret. Bill. snævres langsomt ind, - holder et Øjeblik Ketills Silhuet fast - og blændes så helt af.

VII Akt.

619.

Tekst: 20 Aar er gået... En Aften vid på Hösten kom en Yngling ned fra Fjeldene Nord for Borg... Han havde været oppe at söge efter bortlöbne Får---

(Fjeldparti) Unge Ørlygur kommer med sin Hund... Han driver Fårene foran sig... Ynglingen standser, ser sig omkring som sögte han noget...

620.

Tekst: Det var den unge Ørlygur, séra Ketills Sön---

(Nærb. af Ørlygur) Han er en kön og hjertensgod Yngling, - en drömmende og sværmerisk Natur. - Han ser opmærksomt omkring sig, - men finder ikke, - hvad han söger.

621.

(Fjeldene) Han skynder sig videre, - hjemefter.

622

(bed Elven. Nærb. af Bagga) Hun ligger på Knæ ved Elven og vaasker noget Tøj. Pludselig lytter hun - og ser op efter.

623.

(Skråningen ned mod Elven) Orlygur kommer ned mod Elven – med sin Hund og sine Får i Følge.

624.

(Ved Elven. Nærb. af Bagga) Hun rødmer glad, – skynder sig at knappe sit udringede Kjolelivs til. – Hun er smuk, ung Pige – men klædt i en fattig, lappet Dragt.

625.

(Større Billede ved Elven) Orlygur kommer hen til Bagga, – hilser kejtet og undseligt på hende. – Man skal have Indtryk af, at de to holder af hinanden, men ikke driste sig til at vise det.

626.

(Nærb. af de to) De kan ikke finde på noget at tale om af bar Forvirring og tør ikke engang se på hinanden. Endelig peger Bagga dog på Fårene og stiller Orlygur et Spørgsmål. – Han svarer:

Tekst: Ja, jeg har da fundet dem alle... med Undtagelse af et hvidt Lam med sorte Ben og sort Hoved... Det var mit Indlingslam, og jeg må finde det!

627.

(Baggas Ansigt) Hun ser på den Talende, – et mundtert Smil spiller om hendes Læber, – men hun bider det straks i sig igen og ser ned. Man aner, at hun ved noget mere om det Lam, end hun vil være ved.

628.

(Nærb. af de to) De står et Øjeblik tavse, så sukker Orlygur dybt og rækker den unge Pige sin Hånd til Farvel... Hun tager den, uden at se op på ~~den~~ ham, – og han går så.

629.

(Større Billede ved Elven) Lige i Nærheden af Baggas Vaskeplads, – danner nogle store Sten en Overgang over Elven. – Orlygur dri-

ver Fårene over, og han selv og Hunden følger efter.

630.

(Nærb. af Bagga) Hun ser efter Orlygur... Der er en skalm i hendes Øjne. Hun samler hurtigt sit Vasketøj sammen og lægger det i et lille Kar.

631.

(Elven set fra Orlygurs Side) Den unge Pige tager Karret under Armen og skynder sig hjemefter. (Orlygur kan altså ikke ses i dette Billede)

632.

(Borg. ved Fårenes Indelukke) Orlygur kommer, - slipper de Får, han driver foran sig, ind i Indelukket.

633.

(ved Lågen, der fører ind til Indelukket) Orlygur mønstrer endnu en Gang Fårene og lukker så omhyggeligt Lågen.

634.

(Større Billede ved Indelukket) Orlygur skynder sig - fulgt af Hunden, - hjemefter mod Borg.

635.

(Foran Gården Bolli) Bagga kommer sit Kar, - går ben til Moderen, der sidder ved Døren, der fører ind i Stuebygningen. - Gården er lille og ussel.

636.

(ved Døren.) Bagga giver Moderen, - den samme Kvinde, hvis Barn séra Ketill, i sin Tid nægtede at døbe, - Karret med Vasketøjet og med en forvirret Forklaring om, at hun skal ned til Fårene, skynder hun sig bort igen. - Moderen ser tankefuldt og hovedrystende efter hende og går så ind.

637.

(ved Elven, hvor Fåreflokken har søgt tæt sammen for Natten) Bagga kommer,

standser og ser ud mellem Fåreflokken.

638.

(Nærb. af Bagga) Hun kalder:
Tekst: Lammet! Lammet!

639.

(En Gruppe af Fåreflokken) Et sorthoved et og sortbenet Lam rejser sig og löber bragende ben mod Bagga.

640.

(Nærb. af Bagga) Lammet löber hen til hende, og hun giver det nogle Brödsmuler, som hun finder frem af sin Lomme, og kæler for det.

641.

(Storre Billede ved Elven) Hun går hen mod badestedet, og Lammet följer hende.

642.

(Gårdspladsen på Borg. ved Indgangen til Badstuen) Ørlygur kommer gående, – standser og lytter.

643.

(Badstuen) Orman spiller, – mærkelige og sære Melodier, som Gårdens Folk ikke forstår, men som alligevel går dem til Hjerte.

644.

(Et Sted ved Væggen) Her sidder Runa, gamle Kata og ved Siden af hende Fru Alma. – Den stakkels, vanvittige Kvinde er næsten ikke blevet ældet, og hun ser ud til at have Fred i sin Sjæl.

645.

(Badstuen) Orman spiller videre.

646.

(Gården ved Døren til Badstuen) Ørlygur går ind.

647.

(Badstuen) Orman lægger Violinen fra sig, da han ser Plejesönnen, og går hen til ham.

648.

(Nærb. af de to) Man læser i deres Ansigter, at de to Mænd holder meget af hinanden.

Ørlygur siger:
Tekst: Mit Indlingslam fandt jeg ikke... men i Morgen tidlig drager jeg til Fjeldsigen og ser efter det!
Ormarr nikker.

649.

(Badstuen) Ørlygur går hen og sætter sig ved Siden af Fru Alma. Hun strygger ham kærtegnende over Håret.

650.

Tekst: De Mennesker, som Fru Alma ubevidst fölte sig tiltalt af, vilde hun gerne kæle for, og Folk troede at forstå, at hun ~~[illegible]~~ på en ubegribelig Måde kunde skelne mellem det gode og det onde.
(Nærb. af Alma og Ørlygur) Hun kærtegner ham.

651.

(ved Fadestedet) Bagga kommer, og Lammet følger villigt efter hende. ~~[illegible]~~

652.

(Nærb. ved Fadestedet) Lammet bliver uroligt – og for at kunne holde Styr på det, böjer Bagga sig ned ~~[illegible]~~ og löser – dækket af Lammet – sit Strömpebånd. Hun binder det om Lammets Hals.

653.

(Större Billede ved Fadestedet) Bagga over med Lammet.

654

Tekst: Den samme Aften kom der en fantastisk Skikkelse gående over Höjfjældet.... Han var kendt over det ganske Land under Navnet „Gæst den Enöjede", men ved Handelsstedet havde han ikke været för ....
(Malerisk Fjeldparti) „Gæst" kommer humpende, stöttet til en lang, hvid Brodstav. Han er enöjet, og hans ene Ben er stift. – Han standser.

655.

(Nærb. af „Gæst") Han skuer ind over Fjeldene.

656.

Tekst: Om denne omvandrende, levende Sagnfigur sagdes der, at han var det bedste og klogeste Menneske af alle... Der gik Ry af hans Ridderlighed og Uegennytte, – og det var under Forsøg på at redde andre, at han selv var blevet Invalid---

(Fjeldparti) Gæst går videre, – træt og svag.

657.

(Et Sted, hvor to Sten læner sig mod hinanden) Gæst kommer ind i Billedet, – ser sig omkring for at søge et Ly mod Natteküldeu. – Han får Øje på Stenene og hilser dem glad.

658.

(Nærb. ved Stenene) Han omfatter sin Brodstav med begge Hænder, – siger:

Tekst: Tak for i Dag, gamle ben, og Tak for alle gode Dage!

Han stiller Staven fra sig og giver sig til at fylde op med Sten og Mos for den nordlige Munding, som de to Sten danner, og dækker over. – Man aner, at det er séra Ketill, der er den vandrende Tigger.

659.

(Borg. bed Tunvolden) Bagga kommer med Lammet.

660.

(Nærb. ved Lågen) Hun tager en hjerteskærende Afsked med Lammet og lukker det så ind i Indelukket. Strømpebåndet glemmer hun at tage af Halsen på det. – Hun lukker atter Lågen og læner sig mod den.

661.

(Nærb. af Bagga ved Lågen) Hendes spændte Barm ligger tungt på Lågens rū Kant, og hun græder og synes, hele Livet er en stor Fortvivlelse.

662.

(Fjeldpartiet. bed Stenene – som 658) „Gæst" bar

nu gjort sit Natteleje i Orden, - böjer sine gamle Knæ og folder gdmygt Hænderne i Bön.

663.

(Nærb. af den knælende Olding) Han beder:

Tekst: Herre, se også denne Dag er gået i din Tjeneste. Herre, Du ser, hvor mit Hjerte er angerfuldt og uroligt. Giv mig Fred i min Sjæl, Amen!

Han böjer Hovedet. — Afblænding.

664.

Tekst: Tidligt den næste Morgen - - -

(bejen, der löber forbi Tünet på Borg) Orman kommer hen mod ~~Lågat~~ Indelukkets Låge. — Længere tilbage kommer en Tjenestedreng med et Par Heste.

665.

(Nærb. ved Lågen) Ormarr kaster et Blik ind i Indelukket, - ser noget, der fylder ham med Forbavselse.

666.

(Nærb. af nogle Får og Lam) Mellem dem ligger Ørlygurs Indlingslam og bræger. - Det har stadigt Baggas Strömpebånd om Halsen.

667.

(bed Lågen. Nærb. af Orman) Han tænker sig om - og vender sig så.

668.

(Större Billede ved Tünet) Tjenestedrengen kommer med Hestene, - Orman vender sig mod ham og siger:

Tekst: Gå hjem og sig til Ørlygur, at det samede Lam er kommen tilbage!

Drengen forsvinder, - og Orman lukker Hestene ind.

669.

(Indelukket) Han går hen til det hvide Lam.

670.

(Nærb. ved Lammet) Orman betragter det blå Strömpebånd, - lægger sin Hånd ind under det.

671.

(Nærb. af Strömpebåndet og Hånden) På Båndet står der med röde, indrævede Bogstaver „Snæbjörg."

672.

(Nærb. af Ormarr) Han gunder, - ser ikke helt glad ud, - slipper sit Tag i Båndet og går.

673.

(Fjeldparti. bed de to Sten) „Gæst" klavrer ud af Hulen, söger at få Varme i Kroppen ved at svinge med Armene og stampe det raske Ben mod Jorden. - Så folder han Hænderne i Bön, - river Stenene og Mosset, hvormed han havde dækket Hulens ene Aabning, sæk igen, - klapper venskabeligt de store Sten og går.

674.

(Fjernbillede på Fjeldet) Så begynder han sin Dagsvandring.

675.

(Borg. bed Tunet) Ormarr står ved Lågen og venter på Plejesönnen, der kommer löbende. Han har sin Rygsæk på, og Hunden følger ham i Hælene. De to Mand hilser kærligt på hinanden, - og Ormarr peger så ind mod Indelukket. - Orlygur forsvinder ind ad Lågen.

676.

(I Nærheden af det hvide Lam) Orlygur finder straks sin Yndling, bliver helt forfjamsket, da han ser Båndet om dets Hals, og löser det med skælvende Hænder.

677.

(Nærb. af Orlygur) Han stryger det mellem sine Fingre, og han er ved at få Tårer i Øjnene og bare glæde over dette lille Kærlighedspant. - Så skeler han benarret hen mod Plejefaderen, - og fatter så en Beslutning.

678.

(I Nærheden af det hvide Lam) Han gemmer Strömpebåndet, - indfanger Lammet og bærer

det bort.

679.

(Foran Tunet bed Lågen) Her står Ormarr. Ørlygur kommer med Lammet og siger, – kæmpende med sin Generthed og Forvinning:

Tekst: Jeg troer, jeg skal en Tur --- over til Bolli. Jeg vil forære -- Enken dir mit Lam. --- Så får hun da Råd til at slagte et af sine fattige Får!

Og han kærtegner nervöst Lammet.

680.

(Ormarrs Ansigt) Han betragter forskende sin Plejesön og siger så med et stille Smil:

Tekst: Må Du ikke hellere forære hendes Datter det?... Så er Du sikker på, at det får gode Dage!

681.

(Ørlygurs Ansigt) Han ser forbavset og overvældet på Plejefaderen – og nikker glad.

682.

(Större Billede ved Lågen) Ørlygur skynder sig af Sted med Lammet, – sætter det på Jorden, og det følger ham villigt. – Ormarr ser remodigt efter ham.

683.

(Malerisk Fjeldparti. I Forgr. er der lidt Græs) „Gæst" kommer besværligt og udmattet gående, – sætter sig.

684.

Tekst: Skönt „Gæst" vidste med sig selv, at i de 20 Aar han havde været på Bodsvandring, havde han ikke gjort andet endgodt, og skönt han følte sig træt til Döden, vilde han dog ikke give op... Endnu var hans Mission ikke til Ende --- (Nærb. af „Gæst") Han ~~pres~~ tager sig med Hånden under sit venstre Skulderblad, hvor han mærker en stikkende Smerte, – og rejser sig så besværligt.

685.

(Afstandsbillede. Fjeldparti). „Gæst" går videre.

686.

(Foran Bolli) Orlygur kommer med Lammet, - og træffer Enken udenfor

687.

(Nærb. af Enken og Orlygur) Han siger forlegent:
Tekst: Jeg kommer med Lammet her... Det løber jo skadig tilbage hertil, ... så jeg vil give Snæbjørg det, ... hvis jeg da træffer hende!
Enken betragter forskende den unge Mand og beder ham så gå ind i Badstuen og vente.

688.

(Foran Indgangen til Badstuen) Den aldrende, bedrøvede Kvinde viser Ynglingen ind og går ud for at finde Datteren.

689.

(Lille Badstue) Under hver af de skrå Vægge står en Seng. Orlygur kommer ind, ser sig dvælende om. Han går hen til den Seng, som han kan se må være Baggas.

690.

(bed Baggas Seng) Baggas Hue hænger over Hovedgærdet ved Siden af et lille Spejl. Hendes Ske og Kniv er stukket igennem et lille Fjæl, der ~~der~~ er fastgjort på bæggen. - På en Hylde over Sengen ligger hendes Bibel, Salmebog og nogle andre Bøger. - Han drister sig lige til at berøre hendes Hue, - men så synes det ham, som om han har begået Helligbrøde, - og han går sæk fra Sengen.

691.

(Den lille Badstue) Han sætter sig beklemt på den anden Seng - og venter på Bagga.

692.

(Fjeldlandskab) „Gæst" går op mod en Klippetop i Baggrunden. På Klippen står der en Varde. -

693.

(Varden, - set forfra) Gæst læner sig til Varden og ser:

694.

(Fjerntbillede af Fjorden, - Handelsstedet og Borg)

695.

(Nærb. af Gæst) Hans Øjen blændes af Tårer, – han strækker Hænderne frem og hvidsker:

Tekst: Nu kommer jeg hjem.... hjem igen!

Og et lykkeligt Smil ~~[illegible]~~ skælver om hans Læber.

696.

(Lille Badstue) Ørlygur sidder på Sengekanten – nøjagtig i samme Stilling som i Bill. 691). Bagga kommer ind – tøvende, – og Ørlygur rejser sig, – går forlegent hen til hende.

697.

(Nærb. af de to) Han drister sig endelig til at række hende sin Hånd, og hun tager den, – men det giver et Choc i dem begge, som de gensidig havde rørt ved et gloende Jern. – Han mander sig dog op til at sige:

Tekst: Vil Du ha' mit Lam? Jeg bragte det mig!

Hun nikker smilende – men løfter ikke Øjnene.

698.

(Ørlygurs Ansigt) Han betragter ~~den~~ stjålent den unge Pige – men slår straks igen Blikket ned.

699.

(Baggas Ansigt) Hun ser ihærdigt ned mod Gulvet, – skæver så forsigtigt hen mod Ørlygur – men ser straks efter atter ned.

700.

(Nærb. af de to) Ørlygur besøger Læberne – men kan ikke få et Ord frem. Endelig rækker han hende resolut Hånden og siger:

Tekst: Farvel!

Hun tager tøvende hans Hånd, – lærer sig så pludselig op til ham og lægger sin Pande mod hans Skulder. Han trykker hende et Øjeblik ind til sig med den ~~Hånd~~ Arm, han har fri, og strygen med Hånden nedad hendes store, lyse Flettninger. – Hun ånder tungt og vender sig bort. Med bortvendt Ansigt

trykker hun hans Hånd, för hun slipper den.

701.

(Den lille Badstue) Så går han stille ud.

702.

(Uden for Bolli) Ørlygur kommer ud i Solskinshumör, - klapper overgivent sin Hund og sætter så i Löb med Hunden efter sig.

703.

(Den lille Badstue) Bagga står med Hænderne foldet bag Nakken... Hun föler sig så lykkelig, at hun mest har lyst tie at græde. Moderen kommer ud, - og med et Fribelskrig kaster Bagga sig i hendes Arme.

704.

(Nærb. af Moder og Datter) Enken trykker Bagga ud tie sig, og hendes ellers så sögmodige Ansigt opklares af et stille Smil. - Bagga brister i Gråd, - og Moderen kærtegner hende blidt.

705.

(Op mod Fjeldene) Ørlygur kommer stormende - med Hunden halsende efter sig. Han snider sig forpustet ned.

706.

(Nærb. af Ørlygur og Hunden) Han tumler og leger med Hunden, - men efterhånden bliver hans Ansigt alvorligt.

707.

Tekst: Og pludseligt forekom det ham så utroligt, at han, der forlængst havde fået at vide, at han var séra Ketills - Præstedjævelens - Søn, skulde have Lov tie at blive så lykkelig...

(Ørlygurs Ansigt) Det bliver uxodfaldent og melankolsk...

708.

(Nærb. af Hunden) Den laver alle mulige Kruinspring for at sætte sin Herre i Humör igen.

709.

(Nærb. af Ørlygur og Hunden) Ørlygur kan ik

ke lade være at smile, - drager Hunden ned til sig og klapper den.

VIII Akt.

710.

(Fjeldskrænten - höjere oppe). „Gæst" nærmer sig.

711.

(Skrænten - lidt længere nede. Nærb. af Ørlygur og Hunden - som 709) Hunden farer op og gøer. Ørlygur rejser sig, - tysser på Hunden.

712

(Skrænten. Fjernbillede) „Gæst" ~~[illegible]~~ kommer ned mod Ørlygur, der langsomt går ham i Möde.

713.

(Nærb. af de to Mænd) „Gæst" betragter bevæget Ynglingen og rækker ham så Hånden, idet han smiler med sit vansirede Ansigt. Siger:

Tekst: Sundhed og Hilse, min gode Mand!

Ørlygur kan ikke undgå at lægge Mærke til den fremmede Mands Bevægelse og bliver underlig til Mode ved det. „Gæst" betragter ham opmærksomt.

714.

(Kort Billede af Ørlygurs Ansigt)

715.

(Nærb. af de to). „Gæst" siger tungtåndende:

Tekst: Du er fra Borg, - ikke?.. Du er den unge Ørlygur?

og han stirrer spændt på den unge Mand.

716.

(Ørlygurs Ansigt) Han nikker overrasket... Han betragter forskende Oldingen og siger så:

Tekst: Du må have været her før, siden Du ved mit Navn, og dog kender jeg Dig ikke... Hvem er Du da?

717.

(Nærb. af de to) „Gæst" betænker sig et Øjeblik og svarer så endelig:

Tekst: En anden end jeg var.... den Gang...

.. en Navnlös ... en fattig vandrer, der forhåbentlig snart skal slutte sin Pilgrimsfærd! .... Det er lige, han kan få Ordene frem ... Hans Svaghed overmanden ham, og han presser gispende Hånden mod Brystet. – Ørlygur betragter ham med lidende – og fører ham så bort.

718.

(Større Billede ved Fjeldskrænten) Han ~~Yngtingen~~ får bragt Oldingen til Sæde på en lav Sten – og sætter sig selv i Mosset ved hans Fødder.

719.

(Nærb. af de to). Ørlygur skotter et Par Gange drilgt op til den gamle Mand og drister sig så endelig til et spørge:

Tekst: Så har Du vel ysåkendt séra Ketill? Det gjør et Choc i den affældige Tigger, – men endelig nikker han langsomt. – Han siger intet, og Ørlygur drister sig ikke til et spørge yderligere. For at gøre Ende på sin Forlegenhed, – tager han sin Rygsæk af Skulderen.

720.

(Nærb. af Ørlygur) Han finder en Pakke Mad frem af Sækken, – lægger den fra sig, – kaster et Blik på „Gæst's" Fodtøj – og tager så hurtigt et Par nye Sko frem af Rygsækken.

721.

(Nærb. af de to Mænd) Han rækker Skoene op mod Oldingen og siger:

Tekst: Dine Sko er dårlige, – her er et Par ny, – dem må Du få.. Jeg har haft dem med i Reserve, – fordi jeg egentlig skulde have været til Fjelds...!

Den gamle Mand tager glad mod Skoene, – kærtegner dem og ler. – Ørlygur betragter ham smilende og byder ham så af sin Mad. Ol begynder at spise.

722.

(På Bag. Badstuen) Runa står og lægger Tøj sammen, – assisteret af et Par Piger. Ormarr

kommer ind, – sætter sig ved Siden af hende.

723.

(Nærb. af de to) Ormarr fortæller, – slutter med at sige:

Tekst: Noget er der mellem Ørlygur og Enkens Datter... Ikke ser jeg med Glæde, at han fører hende til Borg som sin Hustru, – men nu får vi vel se Tiden an!

Runa nikker og udspørger sin Mand om nærmere Enkeltheder.

724.

(Fjeldskråningen. Nærb. af „Gæst" og Ørlygur – som 721) De slutter deres Måltid, – den gamle Mand tørrer sig om Munden, mumler noget og rækker så Ørlygur Hånden til Tak. – Så rejser han sig og siger:

Tekst: Og så må jeg videre... Endnu er min Vandring ikke endt,... for der er Synder, der ikke er til at sone..... Og dog... lykkelig den, hvem det bliver beskåret at leve og gøre Bod, – men vé den Ulykkelige, der ~~[illegible]~~ dør forbandet og uden Herrens Nåde!

Ørlygur betragter dybt grebet den gamle Mand.

725.

(Fjernbillede af Fjeldskråningen) De går videre, – ned mod Elven.

726.

(bed Elven) De kommer, – standser, – „Gæst" rækker Ørlygur Hånden og siger:

Tekst: Vi ses igen, – hvis mine gamle Ben kan bære mig til Borg... Forelöbig går jeg til Bolli... Den er vel beboet for Tiden?

727.

(Ørlygurs Ansigt) Han bliver forvirret og starer tovende:

Tekst: Jo, der boer en Enke.... en Enke med sin Datter!

Og han rødmer og ser ned.

728.

(Nærb. af „Gæst") Han betragter opmærksomt den Talende – og smiler så forstående.

729.

Tekst: Den kloge og klartseende Sandrer forstod straks, hvad det betöd, når Ørlygur ikke kunde tale om Enkens Datter uden at rödme...

(Nærb. af de to) „Gæst" spörger med et svagt Smil:

Tekst: Skal jeg hilse?

Ørlygur nikker undseeligt.

730.

(Större Billede ved Elven) „Gæst" nikker venligt og humper så videre, – på Vej til Bolli:

731.

(Nærb. af Ørlygur) Han ser efter „Gæst", – pludselig falder der ham nyet ind, og han löber efter ham.

732.

(Et Sted ved Elven) „Gæst" kommer gående hen mod Billedets Forgrund. – Ørlyger löber efter ham – og indhenter ham, – spörger forpustet:

Tekst: Der var een Ting, jeg glemte.... vil Du ikke sige mig, hvad Du hedder?

733.

(Nærb. af „Gæst") Den gamle Mand smiler og siger så, – overbærende, blidt:

Tekst: Gæst den Enöjede kalder Folk mig!

734.

(Nærb. af de to) Ørlygur svarer intet – men stirrer helt overvældet på den gamle Mand, der giver ham et sidste, – venligt Håndtryk og så går.

735.

(Ørlygurs Ansigt) Han ser efter den Bort dragende med store Øjne.. Han gör Indtryk af at være stærkt betaget over Mödet

med den ædle Tigger.

736.

Tekst: „Gæst den Enöjede"... Jo, Grlygur kendte det Navn fra Barnsben... kendte alle de Sagn og Beretninger, der gik om denne omvandrende Tigger, der var de Fattiges og Lidendes bedste Ven, – og en sær, en ufortklarlig Glæde kom over ham, fordi han var den første, der havde mödt Oldingen i Hofsfjörður...

(Storre Billede ved Elven) Et strålende Smil opklarer Grlygurs Ansigt... Han kalder på Hunden og sætter så i Löb hjemefter.

737.

(Uden for Bolli) „Gæst" kommer besværligt gående, – standser og betragter de fattige Omgivelser... En Hund kommer springende og göer ad ham.

738.

(Nærb. ved Jderdören) Dören lindes på Klem, og Baggas könne Ansigt kommer til Syne.. Hun bliver först forskrækket, – da hun ser den sælsomme Fremmede, – men hun tager sig hurtigt i det og löber ud.

739.

(Foran Bolli) Bagga löber hen te „Gæst", hilser undselligt og griber hans Arm for at stötte ham.

740.

(Nærb. af de to) „Gæst" betragter smilende den unge Pige og spörger hende så om noget.

741.

(Baggas Ansigt) Bagga ser på den Fremmede, – siger så med et tillidsfuldt Smil:

Tekst: Hvad jeg hedder?... Snæbjörg... Mor kalder mig Bagga... Men det må hun hun, – og så een te, hvis han vil, – og så Du, for Du er ikke som andre Mennesker!

742.

(Nærb. af de to), „Gæst" trykker med et taknemligt Smil hendes Hånd – og siger langsomt:

Tekst: Jeg skal for Resten hilse Dig fra ham. ... Han har gode Øjne .... Øjne, der ikke lyver ... og han har et kærligt Hjerte ... Han gav mig sine nye Sko!

Bagga blusser, – syner rødmende Skoene og tager så den gamle Mand under Armen.

743.

(Foran Bolli) Hun støtter ham og fører ham ud i Huset.

744.

(Den lille Badstue) Da de to kommer ud, – rejser Enken sig. Hun har siddet på Sengestokken og lappet en Tröje.

745.

(Enkens Ansigt) Hun betragter opmærksomt Tiggeren, og hendes Træk afspejler en hæftig Sindsbevægelse.

746.

(Den lille Badstue) Hun går hem mod „Gæst", – siger med Glædestårer i Øjnene:

Tekst: Halt ... og kun med et Øje .... Jeg kender Dig, skønt jeg aldrig har set Dig før ... Gæst den Enøjede, – Gud velsigne Dig ... Og velsignet være den Stund, Du trådte over min Tærskel! ... Hun griber hans Hånd mellem begge sine – og får ham til at tage Plads. – Bagga går ud i

747.

(Det lille Kökken) Bagga ud, – finder noget Mælk og Bröd frem, – falder så i Tanker. Hun er betaget af ~~stærk~~ Medlidenhed med den affældige Olding – og pludselig får hun en Idé. Hun finder et Kosteskaft frem.

748.

(Nærb. af Bagga) Hun forsøger at binde Skaftet til sit Ben. – Hendes Ansigt er helt alvorligt, – det er ikke for at karrikere eller spotte „Gæst," at

hun eksperimenterer.

749.

(Den lille Badstue. Ved Bordet) De har siddet og talt sammen, - „Gæst" og Enken. Han lægger sin Hånd på hendes Arm og siger mildt:

Tekst: Jeg ved, hvad Du har lidt, og jeg kan tröste Dig: Du har sonet din Bröde til Herrens Tilfredshed, - og det er Tegnet: Din Datter elskes og genelskes af den reneste Sjæl, jeg har set i et Par Gjne!

Enken brister i Gråd af Beragelse, - men det er Lettelsens Tårer, der strömmer ud af hendes Gjne.

750.

(Det lille Kökken) Bagga hinker rundt med sit „Træben", - finder det modbydeligt og höjst generende, - og får hurtigt Skaftet af... Så binder hun et Bind om det ene Gje - og finder ud af, at hun jo nok kan se endda. - Så giver hun sig tie at smöre Mad.

751.

(Nærb. af Bagga) Hun ~~smører~~ smörer - og har stadig Bindet for Gjet.

752.

(Den lille Badstue. Ved Bordet) Enken törrer sine Gjne, - trykker taknemligt „Gæst"s Hånd og kalder så på Bagga.

753.

(Det lille Kökken) Bagga starer - og skynder sig ind med Maden og Mælken - men glemmer at tage Törklædet af.

754.

(Badstuen) Bagga ind med Maden, - de andre ser forbavset på hende, - og den unge Pige sætter derfor skyndsomt Maden foran „Gæst" og får Bindet af sig.

755.

(Nærb. af Bagga og „Gæst") Bagga skæver ned tie Tiggeren og siger så forlegent og stammende:

Tekst: Jeg vilde bare prøve, hvordan det var at være enöjet... Det er nu ikke så slemt end

(111)

da... Det er meget værre at være halt.- Det har jeg også prøvet!
Hun betragter „Gæst"-medlidende og deltagende og kan ikke forstå, hvorfor han pludselig brister i Latter.- Da hun ser, at Moderen også ler, bliver hun helt forvirret,- ser fra den ene te den anden og løber så ud af Badstuen.

756.

(Badstuen) De to ser leende efter hende,- og så nøder Enken „Gæst" til at spise.

757.

(Kökkenet) Bagga kommer,- gør Indtryk af at være let fornærmet,- men snart vinder hendes gode Humør Overhånd, og hun giver sig smånynnende til at smøre mere Mad.

758.

(Badstuen. Ved Bordet) Medens „Gæst" sidder og spiser,- fortæller Enken:
Tekst: Armarr á Borg har været så storartet mod mig og har hjulpet mig nu - som hans Fader hjalp mig i sin Tid... Alle har været så gode mod mig... Der er kun een, jeg hader...!
Hendes Blik bliver mørkt og hadefuldt.

759.

(Nærb. af Gæst) Han lægger Maden fra sig, hans Hænder ryster, og han böjer sig dirrende af Spændning frem mod den Talende.

760.

(Nærb. af Enkens Ansigt) Det er hårdt og ondt nu, da hun siger:
Tekst: Og det er ham, der nægtede at døbe mit ushyldige Barn... ham, der bedrog under Kærligheds Maske.... séra Ketill!

761.

(Nærb. af Gæst) Han bliver hvid i Ansigtet og sidder et Øjeblik som lammet... Så rejser han sig langsomt.

762.

(Den lille Badstue) Han tager stille sin Sæk og sin Stav, - Enhen vil holde ham tilbage, - men han ryster på Hovedet..

763.

(Nærb. af de to) Han rækker hende Hånden til Farvel, - ser på hende og siger så langsomt:

Tekst: Lad dit Hjerte være åbent for al Kærlighed, men lukket for Had, og sig for at din Mund er rig på Velsignelser, men stum for Forbandelser!

764.

(Badstuen) Så rokker han besværligt ud af Badstuen... Enhen ser efter ham, - og nikker forstående og angerfuldt.

765.

(Foran Bolli) „Gæst" kommer ud og skal til at fjerne sig, - da Bagga, der har en Pakke Mad i Hånden, löber efter ham og indhenter ham. Hun tager hans Sæk fra ham og lægger sin Arm i hans.

766.

(bejen fra Bolli) Den gamle Mand og den unge Kvinde vandrer udefter Dalen.

767.

(På en Mark tæt ved Borg) Ormarr inspicerer Markarbejdet, - da han ser Plejesönnen komme stormende med den gispende Hund i Hælene på sig... Ørlyger giver sig forpustet - men med strålende Øjne - til at fortælle, hvad han har oplevet.

768.

(Nærb. af Ormarr og Ørlygur) Ørlyger siger:

Tekst: Kan du tænke Dig, hvem jeg har mödt?... Gæst den Enöjede!... og han kommer snart til Borg, - det lovede han mig!

Ormarr nikker interesseret.

769.

(Marken) De to Mænd går hjemefter, - Ørlygur med sin Arm under Plejefaderens og ivrigt fortællende.

(113)

770.

(Gårdspladsen på Borg. Ved Hovedindgangsdøren)
Den åbnes, – og gamle Kata kommer til Syne.
Et stort Smil ligger over hendes rynkede Ansigt. – Hun skynder sig ud.

771.

(Gårdspladsen) Orman og Grlygur kommer ud, og Kata skynder sig hen til dem.

772.

(Nærb. af de 3) Gamle Kata lægger Hånden på Grlygurs Arm og siger med et stort Smil:
Tekst: Du har talt med ham... Blev
Du nogen Sinde så glad ved at møde nogen?
Han kommer og alt bliver godt!
Og hun stavrer bort igen. – Orman og Grlygur ser efter hende, og et inderligt godt Smil ligger på deres Læber.

773.

(Almas Stue. Nærb. ved Vindnet) Kata kommer hen til sin Frue og klapper hendes Hænder og siger:
Tekst: Han kommer... Han kommer... og alt bliver godt igen!
Alma ser på hende med sit tomme Smil og kærtegner så også hende.

774.

(Gårdspladsen. Nærb. af Orman og Grlygur)
De sender sig, – og Orman siger eftertænksomt:
Tekst: Synsk er hun endnu, Gamle Kata.
Du behøvede nok ikke at fortælle hende, at Du havde mødt Gæst den Enøjede.... Hvad sagde han for Resten!
Grlygur bliver Plejefaderen Svar skyldig.

775.

(Grlygurs Ansigt) Han genkalder sig Tiggerens Ord – og pludselig falder der ham noget ind, som han ikke før har tænkt på.. Han bliver meget alvorlig – og siger endelig:
Tekst: Jeg husker, han sagde: Lykkelig den, hvem det bliver beskåret at leve og gøre Bod, –

me vé den, der dör forbandet og uden Herrens Nåde!

776.

(Nærb. af de to) Orman nikker eftertænksomt og mumler så,- halvt for sig selv:

Tekst: ... forbandet og uden Herrens Nåde!... Stakkels Ketill... stakkels Ketill! Det giver et Choc i Ørlygur.. Det er det samme, han har tænkt... Han sænker Hovedet og går langsomt bort.

777.

(Gårdspladsen) Ørlygur går hen til „Hestestenen",- en stor, flad Sten, der står lidt til Siden på Gårdspladsen,- og sætter sig.- Orman ser overrasket efter ham og går så ind i Badstuen.

778.

Tekst: Pludselig var den Tanke faldet Ørlygur ind, at Gæst den Mögjedes Ord jo var som mönket på hans egen Fader... og han blev grebet af Fortrivlelse over, at han ikke tidligere havde tænkt på at göre sit til at löse den tunge Forbandelse---

(bed „Hestestenen" Nærb. af Ørlygur) Han sidder som et Billede på Sorg og Fortrivlelse. Han tænker - og tænker men finder ikke Råd. - Afblændning.

779.

(Malerisk Landskab ved en Indsö) Bagga og „Gæst" kommer gående.- „Gæst" standser.

780.

(Nærb. af de to). „Gæst" vil ikke have den unge Pige til at følge sig længere og tager Sækken fra hende. Hun giver ham den Pakke Mad, hun har gemt under sin Bluse. Han takker hende rört - og kysser hende til Afsked.

781.

(Större Landskabsbillede). „Gæst" vandrer videre... Bagga ser efter ham,- vender sig så og sætter i Löb hjemefter.

782.

(Borg. ved „Hestestenen" som 778) Grlygur fatter en Beslutning, – hans Ansigt klarer op, og han rejser sig.

783.

(Gårdspladsen) Han går ind i

784.

(Badstuen) Her sidder Orman og Runa.. Grlygur sætter sig ved Bordenden, skrås over for dem.

785.

(Nærb. af de to) Orman og Runa betragter ængstelige Grlygur, der gör et meget oprevet Indtryk, og over hvis Ansigt der er noget forklaret. – De sidder et Øjeblik tavse, – så siger Grlygur med skinnende Øjne:

Tekst: Jeg ser nu, hvor egoistisk jeg har sænt... jeg har kun tænkt på mig selv og min egen Lykke... Men Gæst den Mojede har åbnet mine Øjne... og jeg ved nu, hvad jeg har at göre... Jeg vil vandre i hans Fodspor, og som hans forsøge at skabe Fred og Lykke blandt Menneskene – og derved sone min Faders Brøde!

Moderen og Plejefaderen ser bekymret på hinanden, – men de nænner ikke at göre Forsøg på at slukke den Begejstringens Ild, der brænder i Grlygur.

786.

(bed en stor Bondegård) „Gæst" kommer möjsommeligt gående. bed Siden af Gården er Gårdmanden sammen med sine Karle ved at tætte en Höstak med Græstörvlænger. – „Gæst" går hen til Stakken.

787.

(I Nærheden af Stakken) „Gæst" kommer, hilser venligt og sætter sig gispende på en Græstörvrulle. – Karlene ser nysgerrige hen mod ham, – og Gårdmanden går med en arrig Mine hen til ham.

788.

(bed Græstörvrullen) Gårdmanden siger barsk:
Tekst: Vi synderikke Tiggere og Dagdrivere her... Vil Du hvile Dig, - så sæt Dig på en Tue og ödelæg ikke mine Græstörv!
„Gæst" flytter sig ydmygt.

789.

(bed Stakken) Karlen har ondt af den gamle Mand - og taler medlidende om ham.

790.

(Ved Tuen) Gårdmanden betragter hovent Tiggeren og siger med et Grin:
Tekst: Kan Du fortælle noget morsomt eller lave nogle Hundekunster, kan Du få Lov tie at ligge i Laden - og noget skal Du også få i Skrutten!... Men lad mig først vide, hvor Du kommer fra ~~eller~~ hvem Du er?

791.

(Nærb. af „Gæst") Han ser op på Manden og siger med et Smil:
Tekst: Man kalder mig Gæst den Enöjede!

792.

(Nærb. af de to) Gårdmanden står som harde han ~~har~~ fået en Lussing... Han frigter Læberne, men kan ikke få et Ord frem.

793.

(bed Stakken) Karlene ser på hinanden - og bliver stille og betagne

794.

(Ved Tuen) Gårdmanden tripper forvirret og får endelig stammet frem:
Tekst: Gud velsigne Dig... Tilgiv mig min Heftighed... Jeg vidste jo ikke... Gæst den Enöjede plejer jo aldrig at komme her tie Bygden... Men gå nu med hjem!
Og han rækker ydmygt Hænderne frem for at hjælpe „Gæst" op. - Og hans Sæk vil han bære, - og efter et Øjeblikks Betænkning giver

„Gæst" ham den ny siger med et drillende Smil:

Tekst: Hvem skulde tro, at Du ugen Snide kom til at tage Tiggerposen på Nakken!

Gårdmanden ~~bider~~ bider det hæftige Svar, der ligger ham på Læben, i sig.

795.

(Storre Billede ved Stakken) De to Mænd går hen mod Gården.– Karlene blotter Hovederne, da „Gæst" går forbi.

796.

(Bondegårdens Gårdsplads) Gårdmanden ny „Gæst" kommer.– Manden vil absolut have Tiggeren med ind,– men denne ryster på Hovedet ny siger bestemt:

Tekst: Mad har jeg og jeg ~~jeg~~ foretrækker at liggi Laden... Man skal vælge sig den Plads, der passer til en, – ny min Plads er blandt Hundene!

Gårdmanden jorer skuffet „Gæst" hen til Laden.

797.

(Ved Laden) De kommer. „Gæst" tager Afsked ny forsvinder ind ad Ladeporten.– Bonden går.

798.

(Del af Laden) „Gæst" sætter sig... Smerterne er ved at blive ulidelige.

799.

(Smukt Landskab) Solen går ned.

800.

(Laden. Nærb. af „Gæst") Han bider Smerterne i sig,– folder Hænderne ny mumler:

Tekst: Jeg føler, Døden nærmer sig... Ny din Vilje ske, Herre... Men forund mig endnu en Dag... Ny tilgiv mig, Herre... Tilgiv mig, Herre!

Hans Hoved synker ned mod Brystet.– Afblanding.

801.

Tekst: Den samme Nat havde Ormarr en besynderlig Drøm---

(Ormarrs Soveværelse)- Kan sæn det samme som Grlygürs i 1ste Del.- Ormarr kaster sig uroligt om på Lejet.. Langsomt svinder tæggen bag Sengen,- og på en mørk Baggrund træder gamle Grlygür frem, med sin Søn séra Ketill ved Hånden... De nærmer sig Sengen,- og så toner Synet atter bort... Ormarr rejser sig i Sengen.

802.

(Nærb. af Ormarr) Han genkalder sig Synet,- hans Ansigt bliver mørkt,- og han siger:

Tekst: hej, Far,- jeg kan ikke tilgive ham!... Jeg kan ikke!

og hans Udtryk bliver strengt og ubarmhjertigt. - Afblænding.

IX Akt.

803.

Tekst: bed Morgengry.

(Hos Gårdmanden ved et Vandtrug på Gårdspladsen. Nærb. af „Gæst") „Gæst" vasker sit Ansigt og sine Hænder og tørrer sig bagefter på en Flig af sin Trøje.- Med Resterne af en Kam, som han haler op af sin Lomme, reder han Hoét ud af sit Hår og sit Skæg.

804.

(Uden for Kokkenvindiret) En af Pigerne stikker Hovedet ud og kalder venligt på „Gæst".

805.

(bed Tinget) „Gæst" nikker smilende og taknemligt,- stikker atter Kammen i Lommer og går.

806.

(Større Billede af Gårdspladsen), „Gæst" går fra Vandtinget over til Vindiret.

807.

(Billeden for Vindiret) Pigen skubber Kaffe og Brød

ud til ham, - og han nyder det taknemligt. - Gårdmanden kommer hen til ham og hilser ydmygt på ham. Da „Gæst" har drukket, - rækker han Pigen Hånden til Tak og går sammen med Gårdmanden.

808.

(Gårdspladsen) De går ud.

809.

(Foran Gården) Her står nogle Karle, og de hilser ærbödigt Farvel til den tremmede. - „Gæst" og Gårdmanden standser for et tage Afsked.

810.

(Nærb. af de to) Gårdmanden siger noget til. „Gæst" i en ursikker Tone... „Gæst" ser på den store, kantede Skiktelse, der står som et Barn foran sin Dommer. - Så siger han:

Tekst: Om jeg ikke siger Dig et Ord, Du trænger til at höre?... Jo... Tag lidt oftere Tiggerposen på Nakken!

Og dermed rækker ham han Hånden og går. - Gårdmanden mumler en Velsignelse efter ham - og går ud, - duknakket og lille.

811.

(På Borg. Badstuen) Man sidder ved Morgenmåltidet.

812.

(Nærb. af Orman ved Bordenden) Han kaster et Blik hen mod Plejesovinen.

813.

(Nærb. af Ørlygur) Han er ikke længere den sorglose og livsglade Jugling som för. En fortærende Glöd brænder i hans Øjne, og der er noget overspændt og febrilsk ved ham.

814.

(Nærb. af Orman) Han er betænkelig ved Situationen men ser ingen Udvej til at få Ørlygur på andre Tanker.

815.

(Badstuen) Orman rejser sig og byder Velbekomme. - Karlene og Piger går ud... Orman

kysser kærligt Rima. – Ørlygur går ben til dem.

816.

(Nærb. af de 3) Ørlygur kysser Moderen og rækker Plejefaderen sin Hånd. – Så siger han:

Tekst: Jeg har hele Natten tænkt over det, jeg sagde i Går, – ~~[illegible]~~ og jeg er kommen til det Resultat, at jeg må handle som min sönlige Pligt byder mig det!... Jeg vil nu blot afvente Gæst den Enöjedes Besög, – og så drager jeg ud!

Ormarr vil tale ham fra det, – men Ørlygur ryster afvægende på Hovedet og går.

817.

(Badstuen) Han går hurtigt ud. – Mand og Hustru følger efter ham – men bliver stående i Billedets Forgrund. Ormarr siger eftertænksomt:

Tekst: Vi må på en eller anden Måde få givet ham hans Sindslighægt igen... Han elsker jo Enkens Datter... Det bliver nok derigennem han må reddes!

Rima ~~[illegible]~~ nikker bedrovet.

818

Tekst: Da Gæst den Enöjede nåede Handelsstedet, var Rygtet om hans Ankomst allerede nået dertil...

(„Gaden" foran Köbmandsboden) Her står en Del Folk og dröfter Problemet: Gæst den Enöjede... „Gæst" nærmer sig, – kan dårligt slæbe sig af Sted. Et Par Mænd understötter ham og hjælper ham til Sæde foran Boden.

819.

(Nærb. af „Gæst" og Mændene) Han hilser venligt på dem, – og de tager jdmygt og taknemligt mod hans Hilsen. „Gæst" spörger:

Tekst: Hvor bor de fattige?... Jeg har ingen kunnet finde!

820.

(Nærb. af nogle af Mændene) En af dem svarer:

Tekst: Her boer ingen Fattige her i Sognet... Det

skulde da være Enken på Bolli, – hvis Du ved, hvor det er... Men der er da ellers blevet tilbudt hende Stötte af Præstedjævelens Fond!

821.

(Nærb. af „Gæst") Han nikker med et smertefyldt, – fortrivlet Blik – og rejser sig så.

822.

(„Gaden" foran Handelshuset) „Gæst" hilser Farvel og humper videre.

823.

(Nærb. foran Boden) Folkene ser efter ham og taler hvidskende om ham.

824.

(I Nærheden af Havnen og Stranden. Ved et Pakhus) „Gæst" kommer vandrende, – standser og lytter.

825.

(Uden for Pakhusets Gavl. Mellem Kasser og Tönder) Her er en åben Plads... På Jorden ligger nogle Halmknipper, – og herinde træffer vi 4 Omstrejfere; – 3 Mænd (Luse-Grimur, ~~[illegible]~~ Jón Gislason ~~[illegible]~~ og „Provsten") samt en Kvinde (Digter-Gudda) „Provsten" og Jón Gislason slås. Kvinden skråler med grov Stemme en uanstændig Vise, – og Luse-Grimur sidder og vrider sig af Latter.

826.

(Nærb. af Digter-Gudda og Luse-Grimur)

827.

(Uden for Pakhusets Gavl) „Gæst" lytter og finder så Vej ind mellem Kasserne og Tönderne.

828.

(Mellem Kasserne). „Gæst" kommer til Syne, – og de to Bisser hører og med et slås. – Digter-Gudda rejser sig og vinker „Gæst" nærmere. „Gæst" siger:

Tekst: Guds Fred med jer alle!

De andre gengalder befippede hans Hilsen... – Så går Jón Gislason nærmere, – kaster et ransagende Blik på „Gæst" og siger: ~~[illegible]~~

Tekst: Det er en af os... Jeg kender ham... Det er Gæst den Enöjede!
De andre bliver henrykt, - byder ham Plads.

829.

(Nærb. af de 5) Digter-Gudda finder noget Mod frem, som hun byder „Gæst" af, - og Luse-Grimur rækker ham sin Lommelærke. - „Gæst" tørrer Flaskehalsen, tager en Slurk, men spytter det ud igen. - Luse-Grimur river arrig Flasken til sig, - men da han ser „Gæst" bliver bedrøvet, rækker han ham angerfuld sin Hånd.

830.

(Foran Borg) Et let, lille Kørétøj kommer rullende, - standser uden for Borg, - og en Mand springer af.

831.

Tekst: Lægen Jón Hallson var en meget kvindekær Mand, - og det var blevet en ren Fabel med hans Husholderskar... Enten løb de meget hurtigt ~~[illegible]~~ fra ham... eller også blev de efter nogen Tids Forløb sendt et eller andet fjernt Sted hen...
(Nærb. ved Vognen) Lægen ordner Tømmerne, tænder sig en ligar og går så.

832.

(Gårdspladsen. Foran ~~[illegible]~~ Almas Vindrier) På en Bænk sidder Alma og Gamle Kata og slikker Solskin. - Alma bliver pludselig urolig, - og Gamle Kata må hjælpe hende ind.

833.

(Storie Billede i Gården) Gamle Kata har dårligt nok fået Fru Alma ind, for Lægen kommer, - ser hovedrystende efter ~~[illegible]~~ dem og går så ind i Badstuen.

834.

(Badstuen) Her træffer han Ormarr og Runå og bliver anmodet om at tage Plads.

835.

(Nærb. af Lægen) Efter at have rommet sig kraftigt, får ~~Lægen~~ han endelig sagt, hvad der ligger ham på Sinde:

Tekst: Jeg kom netop her forbi og så faldt det mig ind, at Du med den Magt, Du har, måtte kunne hjælpe mig ud af min Forlegenhed... Jeg står nemlig igen uden nogen Husholderske!

836.

(Nærb. af Ormarr og Runa) Ormarr kan ikke skjule et Smil- og ryster benægtende på Hovedet... Nej, han kan ikke hjælpe... Men pludselig slår der en Idé ned i ham, og han siger:

Tekst: Jo... forresten... jeg kan måske alligevel hjælpe Dig... Kender Du Enken på Bolli?.. Hun har en Datter....

Runa ser ~~[illegible]~~ forskrækket på sin Mand,- men han klapper beroligende hendes Hånd og rejser sig.

837.

(Badstuen) Han går hen til Lægen, der henrykt trykker hans Hånd.- Ormarr siger:

Tekst: Jeg ~~rider~~ over ~~og~~ taler med Enken med det samme... Og så kan Du ~~gøre~~ köre hen til Bolli på din Hjemtur og hente Besked!

Lægen nikker,- tager Afsked med Runa og følges så ud med Ormarr.

838.

(Mellem Kasserne- som 829) „Gæst" rejser sig,- takker for Mad og rækker Luse- Grimmer Hånden til Farvel.- Vagabonden ~~tørrer~~ sin Hånd på Buksebagen, for han drister sig til et tage ~~den~~ den Hånd, som „Gæst" har rakt ham. - Så vender „Gæst" sig mod ~~Provst~~ „Provsten".-

839.

(Nærb. af „Gæst" og „Provsten") „Gæst" rækker ham Hånden,- han tager den bagfra med

venstre Hånd og klasker en stor Spytteklat i hans Håndflade. – „Gæst" står lidt og ser på Hånden, – så sætter han sig ned på en Kasse og hulker. – „Provsten's Hånlatter dör.

840.

(Mellem Kasserne) De 3 Omstrejfere står tavse omkring „Gæst" og tör ikke engang se på hinanden. – „Provsten" går ud med böjet Hovede.

841.

(Uden for Gavlen). „Provsten" går ned mod Stranden.

842.

(Mellem Kasserne) „Gæst" bliver atter rolig og siger:

Tekst: Mine Venner, læg ham ikke for min Skyld for Had. Tro ikke, han er værre end nogen af os. Der er blot lidt længere ind til hans Hjerte, – og vanskeligere at finde Vejen dertil!

Så tager han Afsked med Kvinden og de to Mænd og går.

843.

(Uden for Gavlen) Han skynder sig ned mod Stranden.

844.

(Bakke~~kurven~~kammen, der skråner ned mod Stranden) „Gæst" går ned mod Stranden.

845.

(Ved Stranden. Nærb. af en Klynge Mennesker) De står samlet i höjröstet Dispüt omkring en livlös Skikkelse. Det er „Provsten". – Så vender de sig.

846.

(Store Billede ved Stranden) „Gæst" hinter hen til dem, – får at vide, at „Provsten" har styrtet sig ned fra Bakkekammen og er död.

847.

(Omkring Liget) „Gæst" betragter den Döde og

siger:
Tekst: Så er Du allerede trådt frem for Vorherre. Staktels Menneske. Fred være med din Sjæl!
Og han gör Korsets Tegn over ham. Går så.

848.

(bed Strandkanten) En ung Knægt er ved at sætte en Jolle i Vandet. „Gæst" kommer, stiller ham et Spörgsmål og får til Svar:
Tekst: Jeg skal over Fjorden. Jeg tjener hos Præsten og er på Vej hjem. Så Du kan godt komme med!
„Gæst" takker, stiger i Jollen, og den unge Mand sætter Aarerne i Vandet og rør ud.

849.

(Uden for Bolli) Ormarr kommer, - rider ind mod Gården.

850.

(Den lille Badstue). Her sidder Enken og ~~Rin~~ Bagga. - Enken lytter, kaster et Blik ud af bindiret og skynder sig så ud.

851.

(Uden for Bolli) Enken kommer ud til Ormarr, der netop ~~har~~ er steget af Hesten. - Enken vil have ham med ind, - men Ormarr har ikke Tid.

852.

(Nærb. af Enken og Ormarr) Han begynder at udvikle sin Plan om at lade Bagga komme i Huset hos Lægen.

853.

(Fjorden. I Nærheden af Anlöbsbroen ved Hof) Båden nærmer sig Broen.

854.

(I Båden Nærb. af „~~Præst~~ Gæst") Han ser sig betaget om.

855.

(bed Anlöbsbroen) Jollen lægger til. „Gæst" tager Afsked med Knægten, der rödmer af Glæde over et have roet for Gæst den Enöjede.

856.

(bejen op til Hof) „Gæst" går fra Anlöbsbroen-op mod Hof.

857.

(Foran Bolli: Nærb. af Ormarr og Enken-som 852) De to besegler Aftalen med et Håndtryk, og Ormarr svinger sig op på Hesten igen.

858.

(Storie Billede på Bolli) Ormarr rider hjemefter,- og Enken går ind i Badstuen.

859.

(Den lille Badstue) Enken kommer ind og sætter sig ved Siden af Datteren.

860.

(Nærb. af Moder og Datter) Enken fortæller Bagga, hvilken Bestemmelse om hendes Fremtid hun og Ormarr har truffet.- Den unge Tige græder,- men Moderen strygger hende blidt over Håret og siger:

Tekst: Tro Du, Ormarr á Borg foreslår uget, der vil være til Skade for Dig!,

Bagga nikker fortröstningsfuldt og torrer sine Øjne.

861.

(Foran Indgangen til Kirkegården) „Gæst" kommer,- står et Øjeblik i dybe Tanker og går så ind- og hen mod Kirken.

862.

(Foran Kirkedören) Han knæler ned på Stenfliserne og beder en Bön.- Så rejser han sig.

863.

(Foran Kirken) Han går hen til Borgslægtens Gravsted.

864.

(bed Borgslægtens Gravsted) Han kommer, - finder Faderens Grav og knæler ved ved Siden af den i tavs Bön.

865.

(På Borg. Ved Tunet) Ormarr kommer ridende, - slipper sin Hest ind i Indelukket, kaster et Blik hen mod Höjen uden for Borg og går så.

866.

(På Höjen. Nærb. af Grlygur) Han ligger henseinken i mörke Grublerier. - Han hörer ugen komme, - rejser sig op på Albuen.

867.

(Större Billede på Höjen) Ormarr går op til Grlygur og sætter sig ved Siden af ham.

868.

(Nærb. af de to) De sidder et Gjeblik tavse, - så siger Ormarr i en påtaget, ligegyldig Tone:

Tekst: Jeg har vist glemt at sige Dig det... Lægen var her i Formiddags.... Han skal have en ny Husbestyrerinde... Enhens Datter fra Bolli... Han henter hende nok i Eftermiddag!

Og han iagttager opmærksomt Plejesönnens Ansigt.

869.

(Grlygurs Ansigt) Det drömmende Udtryk forlader det... Der kommer et angstfuldt Glimt i Gjenen, og han bider Læberne sammen.

870.

(Nærb. af de to) Grlygur vender sig mod Plejefaderen, - siger hæst:

Tekst: Bagga hos ham, den.... Det må ikke ske... For det er vel sandt?

Ormarr nikker... Grlygur knytter Hænderne - og med et uartikuleret Udbrud springer han op og styrter ned af Höjen... Ormarrs

Ansigt klarer op, og han nikker med et triumferende Smil.

871.

(bed Tünet) Orlygur kommer, - river Lågen op og löber ~~ind~~ hen til sin Hest.

872.

(På Höjen. Nærb. af Ormarr) Han ser hen ~~[illegible]~~ mod Tünet, - spændt men dog ret sikker på, hvad der vil ske. -

873.

(Större Billede ved Tünet) Orlygur kommer trækkende ud med sin Hest, - smækker Lågen i, svinger sig op på Hesten og galopperer af Sted - mod Bolli.

874.

(Kirkegården. Ved Borgslægtens Gravstedsom 864) „Gæst" rejser sig op fra sin knælende Stilling, - ömmer sig - og går så.

875.

(Foran Kirkegården) „Gæst" kommer ud, - standser - og kaster et Blik over mod Borg.

876.

(Borg, - set på Afstand)

877.

(Foran Kirkegården. Nærb. af „Gæst"). Han hulker af Glæde:

Tekst: Hjem til Borg. Hjem til Borg.
Hjem til Borg!

878.

(Större Billede foran Kirkegården) og han ~~[illegible]~~ hinker videre, - på sin sidste Vandring.

879.

(Foran Bolli) Lægen kommer körende, - standser - slår Smæld med Tidsken.

880.

(Nærb. ved Jderdören) Den åbnes, og Enken og Baggi kommer ud. Baggi ~~[illegible]~~ er rejsehlædt og har nogle Byldter Tøj med sig.

881.

(bed Vognen) Lægen springer af og tager

mod de to Kvinder. Han hilser slesk og indsmigrende på Baggi, – der ~~[illegible]~~ ser ned. – Moder og Datter tager en rørende Afsked. Så sætter Baggi sig op på Vognens Bagsæde... Vognen kører.

882.

(Storie Billede foran Bolli) Vognen fjerner sig. Enken vifter et sidste Farvel te Datteren.

883.

(bed Elven) Grlygur kommer galopperende. I et vildt Ridt sætter han over Elven. Videre!

884.

(Langs Elven) Grlygur kommer sprængende. ~~[illegible]~~

X Akt.

885.

(Malerisk Fjeldlanskab) „Gæst" kommer hinkende. Han standser, – presser Hånden mod Hjertet, – vil ikke give op og slæber sig videre.

886.

(Uden for Bolli) Grlygur kommer galopperende, – rider lige hen foran Indgangsdøren.

887.

(bed Døren) Han dundrer med Hånden på Døren – og først så springer han af Hesten. – Enken kommer ud, og på Ynglingens hidsige Spørgsmål svarer hun, at Datteren er taget af Sted.

888.

(Grlygurs Ansigt) Det bliver mørkt, – og han bider Tænderne sammen. Han grunder, får en Idé og siger:

Tekst: Jeg rider over Nældebjærgene!..
Så må jeg kunne indhente dem!

889.

(Nærb. af de to) Enken stirrer forskrækket

på ham og siger stammende:
Tekst: Over Hældebjergene?... Der har endnu ingen tindet ride!

890.

(Ørlygurs Ansigt) Det er beslutsomt og trodsigt, – og der er et svagt Smil om hans Mund, – da han svarer:
Tekst: Så meget desto bedre!... Så er der da noget, jeg kan gøre, som endnu ingen har gjort!

891.

(Nærb. ved Døren) Enken vil tale ham fra det, – men han svinger sig på sin Hest.

892.

(Foran Bolli) Han galopperer bort.

893.

(Fjældvejen) Lægens Køretøj ruller mod Bygden.

894.

(I Vognen. Nærb. af Bagga) Hun kaster et Blik tilbage... Angsten kommer op i hende, og hun kan ikke holde Tårerne tilbage.

895.

(Mellem høje Fjælde) Ørlygurs vilde Ridt.

896.

(En brusende Foss) Han sætter over med Dødsfragt.

897.

(Foran en stejl Klippeskrænt) Han lader Hesten entre op ad Klippen.

898.

(Malerisk Landskab) „Gæst" slæber sig frem, – under sig et Øjebliks Hvile på en Sten.

899.

(Nærb. af „Gæst") Han føler, det bærer mod det sidste, – han folder Hænderne i Bøn, får nyt Mod, og rejser sig.

900.

(Fjerntbillede) Og „Gæst" humper videre.

901.

(Foran et Fjeld) Grlygür rider ned ad Fjeldet, – standser Hesten, da de er nået ned.

902.

(Nærb. af Grlygür på Hesten) Han klapper Hesten på Halsen, – vinker overgivent tilbage mod Fjeldet, siger:

Tekst: „Hella" og jeg lader os ikke imponere!

Der er igen noget af den gamle Sorgløshed og Uforsagthed over ham.

903.

(Fjærntbillede) – Så galopperer han videre.

904.

(Bejen til Byden) Noget i Forgrunden Vognen, der fjerner sig. – Grlygür rider fra Siden ind på bejen, – sætter efter Vognen!

905.

(Vognen bagfra. Nærbillede) Bagga vender sig, – forstår, hvem Rytteren er og blusser ad Glæde. – Lægen ser tilbage – og pidsker så på Hestene.

906.

(Vejen) Grlygür rider frem mod Billedets Forgrund – og videre.

907.

(Afstandsbillede på bejen) Grlygür nærmer sig Vognen.

908.

(Vognen set fra Siden) Bagga ser spændt tilbage – og straks efter nåer Grlygür ind på Siden af Vognen, – hilser Bagga med et glad Smil. – Lægen er nødt til at holde stille. – Grlygür rider hen til ham.

909.

(Nærb. af de to Mænd) Grlygür siger noget til ham, – men Lægen svarer affejende:

Tekst: Sludder og brövl ... Hvorfor skulde jeg udlevere hende til Sig! ... Jeg har jo lovformeligt fæstet hende!

Ig han giver Hestene et Rap med Pisken, - så de atter sætter sig i Besægelse.

910.

(bejen forpa) Vognen kører videre, - men Ørlygur holder sig på Siden af den.

911.

(Vognen, set fra Siden) Han rider tæt ind på bognen, - löfter Bagga over til sig og anbringer hende foran sig på Sadelen.

912.

(bejen forpa) Ig med et Sejrsskrig sætter han forbi Lægen med sit Bytte. - Han vil tage Vejen over Handelsstedet og hjem til Borg. - Lægen holder Hestene an.

913.

(Nærb. af Lægen), - der måbende stirrer efter Flygtningene. Så kan ikke lade sæn at smile, - filosoferer et Øjeblik over Tingene og mumler så:

Tekst: Det blev en kön Fiasko... For det er da vel ikke Dig, Orman Ørlygsson, der har villet have mig til Bedste!

Ig hans Ansigt får et eftertænksomt Udtryk.

914.

(bejen andet Steds) Ørlygur galopperer af Sted med Bagga foran sig.

915.

(bed Elven) „Gæst" kommer, - vader over og slæber sig mójsommeligt videre.

916.

(Ormans Sæulse) Orman går urolligt op og ned ad Gulvet, - standser ved Vindriet og ser:

917.

(bejen til Borgs Fjernbillede) Ørlygur kommer ridende med Bagga

918.

(Ved Vindriet) Orman nikker glad og sætter sig.

919.

(På bejen til Borg) Ørlygur kommer ridende, holder Hesten an. Billedets Forgrund - og stir-

ser opmærksomt fremefter.

920.

(På den anden Side af Borg) „Gæst" nærmer sig.

921.

(Nærb. af Ørlygur og Bagga) Ørlygur springer af og hjælper Bagga ned.– Hans Ansigt er igen helt alvorligt,– han betragter tungsindigt den unge Kvinde, han elsker, og siger så:

Tekst: Jeg skulde måske ikke have hentet Dig.... men jeg skunde ikke tåle at vide Dig hos ham... Men jeg har en Mission at udføre... en Mission, der måske vil skille os fra hinanden... i al Fald for lang Tid!

922.

(Nærb. af Baggas sunkne og bedrøvede Ansigt)

923.

(Nærb. af de to) Ørlygur betragter hende ømt og trykker blidt hendes Hænder.– Så siger han:

Tekst: Vent mig nu her... så skal jeg siden fortælle Dig alt... der er blot en kær Ven, jeg skal tage imod!

Bagga nikker tillidsfuld. Han svinger sig op på Hesten og rider hen mod Borg.

924.

(bed Tunet) „Gæst" kan ikke støtte på Benene – men må slæbe sig frem på alle fire.– Ørlygur kommer galopperende, ~~hjem-efter~~ springer af Hesten,– giver den et Rap og ider hen til „Gæst."

925.

(Nærb. af de to) Ørlygur løser Posen fra hans Ryg og lægger den på sin... Så rækker han Gæst sin Hånd og siger:

Tekst: God Aften, Gæst den Enøjede. Det var da godt, Du kom!

„Gæst" skælver og kan dårlig stå på Benene,– men med sit stakkels ene Øje drikker han begærligt Glæden på Ørlygurs Ansigt

926.

(Større Billede ved Tünet) Ørlygür tager hans Arm og støtter ham hjem over Tünet.

927.

(Almas Stue) Gamle Kata stirrer ud ad Vindüet, - går med et lykkeligt Smil på sit gamle Ansigt ben til sin Fure, tager hende under Armen og fører hende udsidet hun siger:

Tekst: Endelig er han kommen. Han måtte komme. Gud måtte føre ham hertil tilsidst. Det måtte være Meningen med hans Vandring. Gud er Gud!

928.

(Gårdspladsen. I Nærheden af „Hestestenen") Ørlygür kommer med „Gæst". - Oldingen standser og kaster et Blik ken mod Stuehuset.

929.

(bed Stuehusets Dør) Kata kommer ud med sin Fure.

930.

(I Nærheden af „Hestestenen") „Gæst" synker sammen, - og Ørlygür har lige Kræfter til at bringe ham til Sæde på Stenen. - Ørlygür løber efter Hjælp.

931.

(Gårdspladsen) Ørlygür løber over mod Badstuen. Gamle Kata fører sin Fure ben til „Gæst".

932.

(bed „Hestestenen") „Gæst" skjuler Ansigtet i sine Hænder og hulker. Da de to Kvinder kommer ben til ham, ser han op og blotter Hovedet. Den ~~[illegible]~~ danske Fure går ben ved hans Side og stryger ham over Håret.

933.

(Ormans Værelse) Ørlygür skynder sig ind til Plejefaderen, - siger:

Tekst: Gæst den Enøjede er kommen! - Han er meget syg!

De to Mænd skynder sig ud.

934.

(bed „Hestestenen") Gæst den Enöjede sidder y drikker Freden gennem Fru Almas Kærtegn of hans grånende Hår. Gamle Kata tager hans ~~Har~~ Hånd y siger:

Tekst: Gud har tilgivet Dig... som din Hustru har tilgivet Dig... Hun kærtegner ~~xxx~~ ubevidst alle, hvis Hjerte er godt. De andre skyer hun. Hun har aldrig kærtegnet nogen så inderligt som Dig!

„Gæst" nikker med tårefædede Øjne.– Pludselig rejser Gæst sig.

935.

(Större Billede ved „Hestestenen") Ormarr kommer – smilende – fulgt of Grlygur.– De standser.

936.

(Nærb. of Ormarr) Smilet viger fra hans Ansigt... Han bliver bleg – y stirrer med stive Øjne på den Fremmede.

937.

(Nærb. of „Gæst") Han sænker Hovedet... Langsomt forvandles den vanføre Tigger til den ungdomskraftige séra Ketill får så straks efter atter at blive til den gamle Tigger y omstrejfer.

938.

(Nærb. of Ormarr) Hans Ansigt bliver mildt, y hans Øjne dugges of Tårer.

940.

(bed „Hestestenen") Ormarr iler hen til sin Broder y slutter ham i sine Arme.

941.

(Grlygurs Ansigt) Han ser med Tårer i Øjnene på de to.

942.

(Nærb. of de to Brödre) De græder begge. Ormarr kysser sin Broders Mund y klapper hans Kind med sin Hånd. Séra Ke-

till siger hulkende:

Tekst: Gud velsigne Dig, Orman. Gud velsigne Dig. – Jeg kommer fra Faders Grav. Der fölte jeg i mit Hjerte, at Du vilde tilgive mig!

943.

(Grlygurs Ansigt) Han lyfter til med tilbageholdt Aandedrag og et Hjerte, der næsten standser sit Slag.

944.

(bed „Hestestenen") Orman vender sig mod ham og siger:

Tekst: Det er din Fader, Grlygur! Et Gjeblik står Ynglingen urörlig, – så falder han höjt hulkende sin Fader om ~~Orman~~ Halsen. – Da knækker plud selig den gamle Mand helt ~~ter~~ sammen, – og Grlygur og Orman tager ham og bærer ham bort.

945.

(Gårdspladsen) De bærer ham ~~hen~~ ind ad ~~til~~ Stuedören. Gamle Kata følger efter med Tur ~~Kat~~ Alma ved sin Arm.

946.

(Gæstestuen) De lægger ham på Sengen. Orman skynder sig ud, – medens Grlygur og Kata löser den gamle Mands Töj.

947.

(Borg. Köktenet) Runa sysler med Aftensmaden. Orman kommer og lukker Dören efter sig. – Runa ser på ham med Angst i Blikket, og lægger al Ting fra sig og sætter sig på en Kiste. – Orman böjer sig ned over hende.

948.

(Nærb. af de to) Han siger, idet han tager hendes Hånd:

Tekst: Gæst den Enöjede er kommen – Han er dödssyg... og... Gæst den Enöjede.... er min Broder... sera Ketill!

949.

(Rúnas Ansigt) Hun nikker og ser så op mod på sin Mand.

950.

(Nærb. af de to) Han fortsætter:

Tekst: Det var ham, det var Gæst den Enöjede... Derfor var det, han aldrig har villet komme her til Bygden för... Nu er han kommen... og er ved at dö... Jeg har tilgivet ham... Og Alma har klappet hans Hår!

Rúna nikker beræget og trykker sin Mands Hånd fast.

951.

(Kökkenet) Hånd i Hånd går de ud.

952.

(Gæsteværelset) Kata og Ørlygur har fået klædt „Gæst" af og lagt ham i Sengen. – Ormarr og Rúna træder ind, – og hun går hen ved Hovedgærdet af ~~[illegible]~~ Sengen.

953.

(Nærb. ved Hovedgærdet) „Gæst" ser på hende – og tager Hænderne op for Ansigtet. Hun böjer sig over ham, kysser ham på Panden og siger:

Tekst: Jeg har tilgivet Dig, Ketill... Se efter, om jeg har andet end Kærlighed i mine Øjne!

Han ser op og möder hendes Blik. – Han ånder befriet, og Glædestårer pipler frem i hans Øjenkroge. – Rúna stryger over hans Hænder.

954.

(Nærb. af Ørlygur og Ormarr) Ørlygur hulker fortrivlet, – Plejefaderen trykker ham ind til sig og söger at beroligе ham.

955.

(Ved Sengen) „Gæst" rejser sig lidt ~~over~~ op i Sengen, kalder Ørlygur hen til sig, – og Rúna går og lader sin Søn tage Plads ved Hovedgærdet. Ørlygur ~~[illegible]~~ på Rúna.

956.

(Nærb. af Fader og Søn) „Gæst" betragter sin Søn med et Blik, der lyser af Kærlighed, og ~~[illegible]~~ siger be

~~A~~ræget:

Tekst: Græd ikke, Ørlygur, min Søn... Bör dit Hjerte ikke være let, fordi din Fader ikke er död for egen Hånd og död forbandet... Og bör Du ikke være ~~G~~ glad ved din Venninde. Hendes Hjerte er lige så rent som dit eget, og hendes Sjæl er uden Svig – som din!

Og han lægger velsignende sin Hånd på Sønnens Hoved. – Så rejser Ørlygur sig langsomt og kysser ham.

957.

(I Sofaen) Den danske Frue sidder – slöv som sædvanlig – ved ~~Gamle~~ Katas Side. – Den gamle Kvinde ser ben mod Sengen, – så fører hun sin Frue derhen.

958.

(Nærb. ved Hovedgavlet)

(~~Sengen~~) Frue Alma sætter sig ~~på~~ ved Sengen, og da hun får Øje på den gamle Mand, giver hun sig til et klappe hans Hænder og Hoved. Han ligger med et Smil på sit gamle, rynkede Ansigt, – prøver på at rejse Hovedet fra Puden men kan ikke ~~[illegible]~~ löfte det. Så hvidsker han noget til Gamle Kata, som straks forstår ham og lægger Almas Hænder over hans Læber. Han kysser dem og nimmer nellem Kyssene:

Tekst: Tilgiv mig. Og Farvel til vi mödes! Kræfterne svinder, og han synker gispende sammen.

959.

(Større Billede ved Sengen) De andre forstår, at det lakker mod Enden, – og den ene efter den anden böjer sig ned over ham, kysser hans Pande og modtager hans Kys på Panden. – Ørlygur er den sidste – og bliver hulkende stående med Faderens Hånd i sin. – Den Doende hæver sig lidt op på Albuen.

960

(Nærb. af „Gæst") Hans Ansigt er begyndt at stivne, – han kan dårlig sige noget – men endelig får han dog frem:

Tekst: Min Søn ... min Søn .. Alma ... Alma!
Og så synker han livlös tilbage i Puderne.

966.

(bed Sengen) De Tilstedeværende hulker .. Fru Alma rejser sig langsomt op.

967.

(Nærb. af Fru Alma) Hun griber sig til Hjertet ... Vanviddet og Slövheden forsvinder fra hendes Blik, – hun ser sig omkring og siger:
Tekst: Hvor er jeg? .. Det var jo Ketill, der kaldte!

963.

(Gæstestuen) De andre vender sig mod hende, – men i det samme griber hun sig igen til Hjertet og synker om i Gamle Katas Arme, – död. De andre 3 står som forstenede. – Så går Orman hen til Ørlygur.

964.

(Nærb. af Orman og Ørlygur) Orman siger sagte:
Tekst: Fortvivlikke .... Tænk på, at det er to forpinte men frigjorte Sjæle, der nu har fået Fred ... Og tænk på, at din Fader dör tilgivet, og at Syndebyrden er löftet fra dine Skuldre.
Og så endnu eet: – For de Döde har vi ikke Lov til at glemme de Levende!
Ørlygur ser på sin Plejefader, – han forstår ham og trykker stille hans Hænder.

968.

(Gæstestuen) Han går hen til Faderens Lig, – kysser den kolde Pande – og går så med sænket Hoved ud af Stuen. De andre böjer sig over Fru Alma og löfter hende op i Sengen.

965.

(Foran Borg) Ørlygur kommer langsomt gående, – standser og ser sig omkring efter Bagga.

967.

(På Höjen) Oppe på Toppen ligger den unge Pige. Höjen og hendes Skikkelse står nærmest som Silhuet.

968.

(Nærb. af Ørlygin) Han ser op mod hende... I hans blanke Øjne lyser Kærligheden og Håbet, – og han går langsomt hen mod hende.

969.

(Höjen. Afstandsbillede) Ørlygin nærmer sig langsomt den unge Pige, der rejser sig og strækker Armene ud mod ham... Billedet snævres ind – og toner så helt bort.

~~969~~ 970.

(Gæste~~sæulset~~stuen. bed Sengen) De 3 Levende knæler ned foran Sengen, – på hvilken de to Døde ligger fredeligt, – Side om Side. – Gamle Kata rejser sig stille og går hen til Vinduet.

971.

(bed Vinduet) Gamle Kata åbner ~~[illegible]~~ et Vindu – for at slippe Sjælene ud.

972.

(Hele Gæste~~sæulset~~stuen) Kata går hen til Sengen og lægger sig igen på Knæ ved Siden af de andre.

973.

(Nærb. af Lyset) Det blafrer i Trækken fra Vinduet og går ud.

974.

(Hele Gæstestuen) Stemningsbillede. I den halvmørke Stue ses de 3 Skikkelser knælende ned foran den hvide Seng... Bill. toner langsomt bort.

Ende

(Vald. A.)

Borgslægtens Historie I. Afdeling.

1811.

1	1	Klipperne - Ormarr kommer springende.
1	2	" - Ormarr kommer til Syne over Stenen.
1	3	" - Ormarr sætter sig ser i Kikkert.
2	4	Kikkertbillede - Borg.
1	5	" - Ormarr ser i Kikkert, sænker den.
1	6	" - Ormarr hæver Kikkerten.
3	7	" - af Faarene.
3	8	" - af Kjerne.
1	9	" - Ormarr hæver Bøssen skyder.
1	10	" - Fuglen falder ned.
1	11	" - Ormarr løber.
1	12	" - Ormarr kommer løbende standser ser.
4	13	Fjernb Vandfaldet - Manden og Barnet standser.
1	14	" " - Nærb Manden og Barnet der beder.
1	15	" " - Ormarr løber.
1	16	Klippestykket - Ormarr hen kaster Bøssen.
4	17	Nærb Manden og Barnet rejser sig, Manden løfter Barnet op.
4	18	Fjernb Ormarr paa Klippetoppen.
1	19	Klippestykket - Ormarr løber.
4	20	Fjernb Ormarr løber ned fra Klippen.
4	21	Ormarr løber forbi.
4	22	Fjernb Ormarr hen til de to ved Afgrunden.
4	23.	Nærb Ormarr taler til de to.
4	24	Fjernb Ormarr gaar med de to.
4	25	Faarefolden - Jacob. og Drengen hen.
2	26	Nærb J. nikker.
4	27	Faarefolden - Drengen løber fra Jacob.
4	28	Drengen løber ind mellem Faarene.
2	29	Faarefolden - J. gaar ud til Ormarr, Manden og Barnet.
4	30	Drengen kommer trækkende med Faaret.
2	31	Nærb J. Ormarr og Manden taler sammen gaar.
4	32	Drengen trækker Faaret hen til Manden, de gaar.
5	33	Uden for Huset - J. og den lille Pige gaar ind.
6	34	Badstuen - Alle kommer ind, tager Plads.
6	35	" - Ormarr stemmer Violinen.
6	36	" - Fjernb Ossa ind med Mad, sætter sig.
6	37	" - Nærb Ormarr spiller.
6	38	" - " J. hører efter.
6	39	" - " Ormarr spiller.
6	40	" - " Ossa giver den lille Pige Mad.
7	41	" - " Pigen ved Rokken.
7	42	" - " den gamle Mand spiser.
6	43	Badstue - Fjernb den lille Pige hen til Ormarr.
6	44	Nærb den lille Pige lytter til Ormarrs Spil.
8	45	Uden for Huset - Nærb de to Mænd.
8	46	" " " - " Præsten.
8	47	" " " - " Fribert.
8	48	" " " - " Præsten og Fribert.
9	49	Ved Skrænten - Ormarr kommer sætter sig.
9	50	" " - Ormarr ser i Kikkert.
9	51	Kikkertbillede -
9	52	" - Handelsstedet.
9	53	Ved Skrænten - Nærb Ormarr med Kikkert.
8	54	Uden for Huset - Præsten tager Afsked med Frib. gaar.
8	55	" " " - Nærb Frib. ser efter Præsten.
1	56	Marken - Ormarr rejser sig.
2	57	Kikkertbillede - Borg.
4	58	Nærb Ormarr tager Kikkerten.
1	59	Kikkertbillede - Karavanen.
4	60	Nærb Ormarr sænker Kikkerten.
1	61	Marken - Ormarr løber.
10	62	Badstue - Nærb Ossa ved Barnets Seng, rejser sig.
10	63	" - Fjernb Ossa ved Sengen.
11	64	Værelse - Jacob. i Sengen Ormarr hen til ham.
11	65	" - Nærb Jacob. i Sengen.
11	66	" - Nærb Ormarr rejser sig, gaar fra J.
10	67	Badstue - Fjernb Ossa ved Sengen, Ormarr ind.
5	68	Uden for Huset - Ormarr ud, løber.
10	69	Badstue - Nærb Ossa ved Barnets Seng.
4	70	Ved Hestene Jacob. hen til Ormarr.
	71	Udgaar.

	1	72	Ved Hesten - Ormarr stiger til Hest, rider.
	1	73	Karavanen drager af Sted fra Huset.
	4	74	Nærb J. ser efter Karavanen.
	1	75	Karavanen drager over Marken.
	1	76	Ved Handelsstedet - Ulden vejes.
	1	77	" " - Nærb Præsten og Frib. vender sig.
	2	78	" " - Ormarr kommer med Karavanen.
	1	79	" " - Nærb Frib. taler til Præsten.
	4	80	Fjernb Ormarr rider hen til Præsten og Frib.
	4	81	Nærb Ormarr taler til Præsten.
	4	82	Fjernb Frib. taler til Ormarr.
	2	83	Nærb ved Husgavlen - J. kommer ridende.
	12	84	Ved Handelsstedet - Ormarr hen til Fribert og Præsten.
	2	85	Nærb ved Husgavlen - J. rider væk.
	12	86	Ved Handelsstedet - J. kommer ridende til Ormarr.
	2	87	Nærb J. taler.
	12	88	Ved Håndelsstedet - Jacob og Ormarr rider Bort.
	2	89	Ved Borg - J. og Ormarr kommer ridende, standser.
	2	90	Nærb J. taler til Ormarr.
II.	5	91	Mark - Præsten og Frib. kommer ridende hen til Ossa.
	5	92	" - Nærb Præsten og Ossa.
	5	93	" - Nærb Frib.
	5	94	" - Fjernb Ossa gaar fra de to Mænd.
	10	95	Værelse - Jacob. i Sengen Ossa ind til ham, gaar.
	5	96	Mark - Fjernb Ossa hen til de to Mænd, de gaar.
	10	97	Værelse - Nærb Jacob. i Sengen.
	10	98	" - Præsten og Frib. ind i et andet Værelse.
	10	99	" - Nærb Jacob. i Sengen.
	11	100	" - Præsten og Frib. ved J.'s Seng.
	11	101	" - Nærb Præsten.
	11	102	" - Nærb Jacob.
	11	103	" - Frib. og Præsten ved J.'s Seng.
	5	104	Paa Højen - Ormarr ser ned.
	12	105	Mark - Hestene.
	13	106	Højen - Ormarr griber Violinen spiller.
	11	107	Værelse - J. rejser sig op i Sengen, taler med Præsten og Frb
	6	108	" - Nærb J. taler.
	6	109	" - Nærb Frib. nikker.
	11	110	" - Nærb Jacob.
	6	111	" - Nærb Frib. nikker.
	6	112	" - Fjernb de tre Mænd gaar ud.
	13	113	Højen - Nærb Ormarr spiller.
	14	114	Ormarr spiller forskellige Landskaber toner frem.
	5	115	Uden for Huset - J. og Mændene hen, standser.
	13	116	Højen - Nærb Ormarr spiller.
	5	117	Uden for Huset - Nærb Præsten taler til J., F. gaar.
	5	118	Frib. hen til Hesten rider bort.
	5	119	Nærb Præsten og J. taler sammen, J. gaar.
	5	120	Højen - Nærb Ormarr vender sig om.
	5	121	" - Fjernb J. hen til Ormarr.
	13	122	" - Nærb J. taler til Ormarr.
	15	123	Damperen sejler ud.
	16	124	Ombord - Ormarr vinker.
	4	125	Strandbredden - J. og Børnene vinker.
	16	126	Ombord - Ormarr vinker, tørrer sine Øjne.
	4	127	Kommandobroen - Kaptajnen og Styrmanden.
	12	128	Mark - Jacob. med Børnene gaar.
	17	129	Kaptajnen og Styrmanden ser efter Ormarr der gaar.
	2	130	Dækket - Ormarr kommer ned ad Trappen.
	17	131	Nærb Kaptajnen gaar.
	17	132	Fjernb Kaptajnen gaar.
	2	133	Dækket - Kaptajnen kommer ned ad Trappen, hen til Ormarr.
	17	134	Nærb Kaptajnen taler med Ormarr.
	12	135	Uden for Huset - Jacob. kommer ridende med Børnene.
	6	136	Badstue - J. og den lille Pige ind, sætter sig.
	6	137	" - Nærb de to.
	17	138	Gade - Ormarr og Kaptajnen kommer, tager Afsked.
	2	139	Trappegang - Ormarr op, ringer paa.
	10	140	Nærb Ringeapparatet.
	7	141	Værelse - N. i Sengen, rejser sig ser paa Uret.
	7	142	" - Nærb Uret.
	7	143	" - N. i Sengen lægger sig til at sovr.
	2	144	Trappegang - Ormarr ringer paa.

10	145	Nærb Ringeapparatet.
7	146	Værelse - N. i Sengen.
2	147	Trappegang - Neumann ud til Ormarr.
2	148	" - Nærb Ormarr og Neumann.
7	149	" - Ormarr lukkes ind.
7	150	Entre - Ormarr og Neum. gaar ind.
18	151	Værelse - Ormarr og N. ind de sætter sig, Ormarr rejser sig, spiller.
18	152	Nærb Ormarr spiller.
7	153	Værelse - Nærb Neumann i Stolen.
10	154	Nærb Ormarr spiller, Overtoning til Solnedgang og Klokkerne og Solnedgang.
7	155	Værelse - Nærb Neum. i Stolen.
18	156	Fjernb den gamle er begejstret for Ormarrs Spil.
7	157	Værelse - Nærb Neum. og Ormarr taler sammen.
III.19	158	" - B.Kr. ind til Ormarr og N., N. hen spiller.
19	159	" - Nærb N. spiller.
19	160	" - B.Kr. og Ormarr.
19	161	" - Nærb N. spiller.
19	162	" - B.Kr. og Ormarr ser hen paa N.
19	163	" - Nærb N. spiller, Danserinderne frem.
19	164	" - N. rejser sig, gaar hen til Ormarr og B.Kr.,de gaar.
20	165	Koncertsal - Fjernb.
21	166	Værelse - Ormarr og N., Ormarr hen til Bordet.
19	167	Koncertsal - Nærb Tilhørerne, N. og B.Kr.
20	168	" - Fjernb Ormarr begynder at spille.
19	169	" - Nærb Tilhørerne. B.
19	170	" - Nærb Tilhørerne, N. og Kr.
20	171	" - Fjernb Ormarr spiller.
19	172	" - Publikum klapper.
20	173	" - Ormarr bukker for Publikum.
19	174	" - Publikum, N. og B.Kr. klapper.
20	175	" - Dirigenten takker Ormarr.
19	176	" - Publikum, BKr. og N. ser paa Program.
20	177	" - Ormarr frem begynder at spille.
19	178	" - Nærb Publikum, Boesen og en Dame.
19	179	" - " Ormarr spiller
19	180	" - " N. græder.
19	181	" - " Publikum.
10	182	Nærb Ormarr spiller, Overtoning til Solnedgang, Klokkerne og Danserinderne.
19	183	Koncertsal - Nærb Publikum, N. bliver syg.
19	184	" - Ormarr spiller, Musikerne ser paa ham.
19	185	" - Nærb Publikum, Forvirring.
19	186	" - Ormarr gaar ned Musikerne ser efter ham.
19	187	" - Nærb Publikum, Forvirring, N. syg.
21	188	Værelse - Ormarr ind.
21	189	" - Nærb Ormarr.
21	190	" - Ormarr gaar ud.
19	191	Koncertsal - N. bæres ud.
22	192	Gaard - Ormarr gaar ud.
21	193	Værelse - B.Kr. ind spørger efter Ormarr, gaar.
8	194	Skov - Ormarr sætter sig paa Bænken.
8	195	" - Nærb Ormarr paa Bænken.
17	196	Mændene ned ad Landgangsbroen.
17	197	Kaptajnen paa Kommandobroen.
17	198	Ormarr kommer gaaende, løber op ad Landgangsbroen.
17	199	Kaptajnen paa Kommandobroen.
2	200	Ormarr kommer gaaende paa Dækket.
17	201	Kaptajnen paa Kommandobroen, gaar ned.
2	202	Dækket - Kaptajnen gaar hen til Ormarr.
17	203	Nærb Kaptajnen og Ormarr taler sammen.
17	204	" Ormarr bøjer Hovedet.
17	205	Havnen ses fra Skibet.
17	206	Nærb Kaptajnen og Ormarr taler sammen.
6	207	Badstue - Frk.Sp. broderer, ser op.
23	208	" - Nærb Jacob.
23	209	" - Frk.Sp. syr.
23	210	" - Jacob. gaar.
23	211	" - J. ind, Frk. Sp. hen til ham, de sætter sig.
23	212	" - J. læser Brev for Frk. Sp.
7	213	Fotografiet

	23	214	Badstue - J. læser Brev for Frk. Sp.
	12	215	Mark - Ormarr og en Mand kommer ridende.
	2	216	Borg set paa Afstand.
	5	217	Marken - Nærb Ormarr.
	14	218	Panorama over Landskabet.
	13	219	Marken - Nærb Ormarr gaar.
	17	220	Gaardspladsen - Ossa fodrer Hønsene.
	13	221	" - Ormarr kommer gaar ind.
	17	222	" - Ormarr hen til Ossa.
	17	223	" - Nærb Ormarr kysser Ossa.
	23	224	Badstue - Frk. Sp. rejser sig, gaar hen til Vinduet.
	11	225	Værelse - Nærb Frk. Sp. hen til Vinduet.
	17	226	Gaardspladsen - Ormarr og Ossa taler.
	11	227	Værelse - Frk. Sp. ved Vinduet.
	17	228	Gaardspladsen - Ormarr gaar fra Ossa.
	23	229	Badstue - Frk. Sp. ved Vinduet, Ormarr ind.
	11	230	Værelse - Ormarr og Jacob. omfavner hinanden.
	11	231	" - Frk. Sp.
	11	232	" -mOrmarr og Jacob. , Ormarr gaar.
	23	233	Badstue - Ormarr hen kysser Frk. Sp..
	11	234	Værelse - Ormarr og Frk. Sp. kysser hinanden.
	11	235	" - Jacob. ser til gaar.
	11	236	" - J. hen til Ormarr og Frk. Sp.
	13	237	Gaardspladsen - Ossa fortæller Folkene om Ormarr.
	11	238	Værelse - Jacob. Ormarr og Frk. Sp. paa Bænken.
	27	239	Kontor - Ormarr og Krause taler sammen.
	27	240	" - Nærb de to taler sammen.
	24	241	Gade - Bilen Philip Bech ud.
	24	242	" - Nærb Fru S. ud af Bilen til Philip Bech.
	27	243	Kontor - Nærb de to rejser sig.
	27	244	" - Fjernb Fru S og Ph.B. ind til O. og Kr.
	27	245	" - Nærb Fru S. taler.
	27	246	" - " Ormarr taler.
	27	247	" - " Fru S. taler.
	27	248	" - Fjernb Fru S. og Ph.B. tager Afsked, gaar.
IV.	10	249	Badstuen - Fjernb Maaltidet.
	7	250	Badstue - Nærb Somf. spiser.
	10	251	" - Nærb Frk. Sp.
	25	252	Nærb Somf. spiser.
	10	253	Badstue - Fjernb.
	25	254	" - Nærb Somf. hen til Frk. Sp. gaar.
	25	255	" - S. gaar ud.
	11	256	Uden for Huset - Somf. ud af Døren.
	25	257	Badstue - J. gaar fra Frk. Sp. hen i Døren.
	11	258	Uden for Huset - Frk. Sp. ud til Somf. de gaar.
	7	259	Værelse - Nærb J. med Bogen.
	25	260	" - " J. læser rejser sig gaar hen til Vinduet.
	18	261	Marken - Frk. Sp. og Somf. kommer gaaende.
	25	262	Værelse - Nærb J. ved Vinduet.
	18	263	Marken - Frk. Sp. og Somf. kommer gaaende, standser.
	18	264	Nærb Somf. kysser Frk. Sp., de gaar.
	18	265	Fjernb Somf og Frk. Sp. gaar over Marken.
	7	266	Værelse - J. læser.
	9	267	Uden for Huset - Frk. Sp. og Somf. kommer.
	9	268	" " " - Nærb Frk. Sp. og Somf. ved Døren.
	22	269	Værelse - Nærb Jacob.
	22	270	Trappe - Frk. Sp. og Somf. kommer gaar ind.
	22	271	Værelse - Nærb J.
	22	272	Badstue - Frk. Sp. sætter sig.
	22	273	" - Nærb Frk. Sp.
	22	274	Værelse - Nærb Jacob.
	22	275	" - Nærb Jacob. rejser sig gaar ud.
	22	276	Badstue - Jacob. ind, gaar.
	22	277	Trappe - Jacob. ned til Døren.
	26	278	Værelse - Somf. er ved at klæde sig af.
	22	279	Trappe - Jacob. ved Døren gaar ind.
	26	280	Værelse - J. ind til Somf.
	26	281	" - Nærb J. taler til Somf.
	26	282	" - Fjernb J. gaar fra Somf.
	22	283	Nærb Frk. Sp. ser paa Billedet.
	22	284	" Fotografiet.
	22	285	" Frk. Sp. gemmer Billedet, græder.
		286	Udgaar.

27 287 Dagligstue - Ormarr, Fru S. og Ph.B. ved Bordet.
27 288 Dagligstue - Nærb Somf. frem i Døren.
27 289 " - de tre ved Bordet ser mod Døren.
27 290 " - Nærb Somf. i Døren.
27 291 " - Ormarr rejser sig gaar.
27 292 Nærb Somf. i Døren, Ormarr hen, henter ham. Dagligstue.
27 293 Dagligstue Ormarr og Somf. tager Plads ved Bordet hos Fru S.
27 294 " - Nærb Somf. taler, Panorering hen til Ormarr.
28 295 " - Fru S. og de tre Herrer ved Bordet.
28 296 " - Nærb Philip Bech.
28 297 " - Fjernb Fru S. og de tre Herrer drikker.
26 298 Kontor - Ormarr ind til Kr. , Kr. læser Telegram.
26 299 " - Nærb Kr. læser Telegram.
26 300 " - " Ormarr tænder Cigaret taler.
26 301 " - " Kr. bliver forbavset.
26 302 " - Fjernb Krause sætter sig Ormarr skænker Vin.
21 303 " - Nærb Somf. tager Telefonen.
26 304 " - " Kr. og Ormarr, O. tager Telefonen.
21 305 " - Somf. telefonerer, Fru S; op til ham.
26 306 " - Nærb Ormarr bliver bedrøvet.
21 307 " - Somf. og Fru S. ved Telefonen.
26 308 " - Nærb Ormarr taler i Telefonen.
21 309 " - S. og Fru S. ved Telefonen, S. lægger Røret.
26 310 " - Kr. og Ormarr ved Skrivebordet, O. skænker Vin.
23 311 Badstue - Frk. Sp. rejser sig, gaar ind til Jacob.
11 312 Værelse - Nærb Jacob og Frk. Sp.
7 313 " - Frk. Sp.
7 314 " - Nærb Jacob.
7 315 " - " Frk. Sp. og Jacob.
7 316 " - " Frk. Sp. knæler ned hos Jacob.
12 317 Mark - Ormarr, Somf. og Fru S. kommer ridende.
2 318 Uden for Huset - de tre staar af Hestene.
17 319 Nærb Ormarr hjælper Fru S. af Hesten.
13 320 Nærb Ossa ud af Døren.
17 321 Somf., Fru S. og Ormarr ved Hestene.
13 322 Nærb Ossa kalder paa J. de gaar.
12 323 Uden for Huset - Ormarr og Fru S. hen til Jacob.
12 324 " " " - Nærb Jacob og Ormarr omfavner hinanden.
12 325 " " " - Nærb Somf og Fru S. ser til.
12 326 " " " - Jacob., Ormarr, Somf. og Fru S.
23 327 Værelse - Nærb Frk. Sp. ved Pillen.
12 328 Uden for Huset - Jacob. hilser paa Somf.
23 329 Værelse - Frk. Sp. ved Pillen.
12 330 Uden for Huset - Jacob. hilser paa Fru Somf.
12 331 " " " - alle gaar.
23 332 Værelse - Nærb Frk. Sp. løber hen til Døren.
23 333 " - " Frk. Sp. ind af Døren.
23 334 " - " S., Fru S., J. og ~~Kata~~ Ossa ind.
23 335 " - " Frk. Sp.
23 336 Badstue - Fru S., Jacob og Ormarr sætter sig.
23 337 " - Nærb Frk. Sp.
12 338 Uden for Huset - Somf. og Fru S. rider bort.
17 339 " " " - Somf. og Fru S. rider om Hjørnet.
12 340 " " " - Ormarr og J. gaar ind.
29 341 Badstue - Ormarr og J. ind sætter sig.
30 342 Nærb J. fortæller Ormarr om Runa, O. rejser sig.
30 343 Fjernb Ormarr gaar fra J. stiller sig ved Bjælken.
12 344 Somf. og Fru S. rider gennem Vandet.
345 Elven - Nærb Fru S.'s Hest bliver urolig.
31 346 " - Somf. rider hen til Fru S.
31 347 " - Fru S.'s Hest bliver urolig.
31 348 " - Fjernb de to rider over.
31 349 " - Nærb Fru S. bedrøvet, rider bort.
30 350 Fjernb Ormarr gaar hen til J.
30 350a Nærb Ormarr taler til J.
V. 13 351 Uden for Præstegaarden - Somf. og Fru S. kommer ridende.
31 352 " " " - Fru S. græder, tørrer Øjnene.
13 353 " " " - Somf. og Fru S. gaar frem.
31 354 " " " - Fjernb Hr og Fru S. hen hilser paa Folkene.
31 355 " " " - Nærb Mændene taler sammen.
31 356 " " " - Nærb Fru S. hilser paa Kata, de gaar.

31 357 Uden for Præstegaarden - Fjernb Fru S og Kata gaar ind.
29 358 Entre - Kata viser Fru S. ind.
18 359 Dagligstue - Fru S. ind, gaar hen til Vinduet.
31 360 Det øde Landskab.
18 361 Dagligstue - Fru S. sætter sig ved Vinduet.
32 362 " - Nærb Fru S.
32 363 " - S. ind til Fru S., hen til Fru S.
32 364 " - Nærb Fru S. og S., Fru S. tager Huen af.
32 365 " - Nærb Fru S.
32 366 " - " S. kysser Fru S. hun rejser sig.
32 367 " - S. og Fru S. gaar ud.
29 368 Entre - S. og Fru S. ind, Kata kommer, gaar med Fru S.
21 369 Værelse - Kata og Fru S. ind.
33 370 " - Nærb S. ved Skrivebordet.
21 370 Værelse - Kata reder Fru S.'s Haar.
21 372 " - Nærb Kata og Fru S.
21 373 " - Kata gaar, Fru S. gaar i Seng.
9 374 Ved Stranden - Ormarr kommer gaaende.
9 375 " " - Ormarr sætter sig.
9 376 " " - Nærb Ormarr ser ned.
9 377 " " - Frk. Sp. kommer gaaende.
9 378 " " - Ormarr rejser sig.
9 379 " " - Frk. Sp. gaar.
9 380 " " - Frk. Sp. gaar ud i Vandet.
9 381 " " - Ormarr ser gaar.
9 382 Vandfald - Fjernb Frk. Sp. i Baggrunden.
9 383 " - Nærb Frk. Sp.
9 384 " - Nærb Frk. Sp. beder.
9 385 " - Ormarr hen til Frk Sp.
9 386 " - Fjernb Ormarr hen til Frk Sp.
9 387 " - Nærb Frk. Sp. og Ormarr.
9 388 " - Fjernb Frk. Sp. og Ormarr.
9 389 " - Ormarr og Frk. Sp.
9 390 Mellem Klipperne - Ormarr og Frk. Sp. sætter sig.
34 391 Mark - Nærb Ormarr og Frk. Sp.
34 392 " - " Frk. Sp.
9 393 Mellem Klipperne - Nærb Frk. Sp. og Ormarr.
34 394 " " - Nærb Frk. Sp. græder.
34 395 Mark - Ormarr trøster Frk. Sp.
34 396 " - Ormarr og Frk. Sp., Frk. Sp. gaar.
31 397 Udenfor - Somf., Fru S. og Kata ud af Døren.
35 398 Uden for Kirken - S. og Fru S. ser efter J.
31 399 Sorteklippen.
35 400 Uden for Kirken - Somf. og Fru S. kommer.
35 401 " " " - Nærb Fru S. hilser paa Folkene.
35 402 " " " - Nærb Fru S.
31 402a J. kommer ridende.
35 403 Uden for Kirken - Nærb Fru S.
35 404 " " " - S., Fru S. og Folkene.
35 405 " " " - Somf.
35 406 " " " - Fru S. gaar fra S.
35 407 Vej - J. kommer ridende, staar af Hesten, Fru S. hen til ham.
30 408 Kirken - Fjernb J., Fru S. og Kata ind.
29 409 Nærb J., Fru S. og Kata ind sætter sig.
25 410 Kirken - Nærb Fru S. og J.
25 411 " - Nærb Organisten.
25 412 " - Nærb Tilhørerne, Panorama.
25 413 " - " islandske Kvinder.
25 414 " - " islandske Kvinder og Børn.
25 415 " - " Organisten.
25 416 " - " Jacob. og Fru S.
25 417 " - " Børnene.
30 418 Nærb Pigerne synger.
7 419 Kirken - Nærb Somf. op paa Prædikestolen.
25 420 " - " Jacob. og Fru S.
25 421 " - " Organisten vender sig om.
7 422 Kirken - Nærb Somf. taler til Folk.
25 423 " - " Fru S. og J.
7 424 " - " Somf. taler til Folk, folder Hænderne.
30 425 Nærb Mændene hører efter.

7	426	Kirken - Somf. taler til Folk.
25	427	" - Nærb Fru S. og J.
7	428	" - Somf taler til Folk.
25	429	" - Nærb Fru S. og J.
35	430	Uden for Kirken - J. og Fru S. ud, J. og Fru S. gaar
35	431	Vej - Jacob. og S. hen til Hesten. X 35-431 Uden for Kirken. Nærb Fru S.
35	433	" - Nærb Jacob.
35	434	" - Nærb Somf.
35	435	" - S. og J., J. springer paa Hesten rider bort.
36	436	Mark - Nærb Somf.
36	437	" - Nærb Somf.
VI. 25	438	Værelse - Nærb Jacob. læser Brev, rejser sig.
7	439	" - Jacob rejser sig gaar ud.
13	440	Uden for Huset - J. hen til Hesten rider bort.
32	441	Værelse - Nærb Fru S ved Vinduet syr.
31	442	Kirkeklokken.
32	443	Værelse - Fru S. ved Vinduet syr.
13	444	Uden for Kirken - Folk samles.
32	445	Værelse - Fru S. ser ud af Vinduet.
31	446	Uden for Præstegaarden - J. staar af Hesten.
36	447	Mark - Nærb Jacob.
32	448	Værelse - Fru S. ser ud af Vinduet gaar.
32	449	" - Fru S. gaar ud.
30	450	Entre - Fru S. modtager J. de gaar ind.
32	451	Værelse - Jacob. og Fru S. ind, sætter sig.
30	452	Entre - Somf. ind lytter ved Døren.
32	453	Værelse - Nærb Fru S. og J.
30	454	Entre - Nærb Somf. lytter.
30	455	" - Fjernb Somf. tager Brevet.
30	456	" - Nærb S. læser Brevet.
30	457	" - Fjernb S. gaar ind.
32	458	Værelse - Fru S. og J. i Sofaen, S. ind hen til Døren.
31	459	Kirkeklokken.
32	460	Værelse - Fru S. og J. rejser sig, gaar.
32	461	" - Somf. ved Døren.
32	462	" - Somf. gaar ud.
30	463	Entre - Somf. ud, lægger Frakken og Brevet paa Gulvet, gaar.
13	464	Marken - Somf. kalder, giver Drengen Besked.
36	465	" - Nærb Somf.
30	466	Entre - Drengen ind finder Brevet.
30	467	Entre - Nærb Drengen læser Brevet.
30	468	" - Drengen lægger Brevet gaar.
29	469	Fjernb Somf. paa Prædikestolen.
29	470	Nærb Somf. paa Prædikestolen.
37	471	Kirken - de gamle Koner.
37	472	" - Nærb en gammel Kone.
29	473	Fjernb Kirken Somf. taler.
32	474	Kirken - Nærb Somf. paa Prædikestolen.
29	475	Nærb - J. og Fru S. hører efter.
16	476	Nærb Konen med Barnet.
13	477	Uden for Kirken - Somf. ud, gaar forbi Konen.
36	478	Mark - Konen med Barnet.
13	479	Uden for Kirken - J. og Fru S. ud, gaar.
37	480	Entre - S. ud, Fru S. og J. ud til ham, gaar.
31	481	Uden for Præstegaarden - Konen hen ved Døren.
37	482	Entre - S. hen til Døren.
31	483	Uden for Præstegaarden - Somf. ud til Konen.
14	484	Entre - Fru Somf. og J. ud.
31	485	Uden for Præstegaarden - Konen knæler for Somf.
31	486	" " " - Nærb Konen.
31	487	" " " - Nærb Somf. taler.
31	488	" " " - Nærb Konen bøjer Hovedet.
37	489	Entre - Fru S. og Jacob. hen til Døren - gaar ind.
35	490	Uden for Huset - S. ud til ~~Fru Sp.~~ Konen og Fru S. J. ud til dem.
36	491	" " " - Nærb Somf.
36	492	" " " - Nærb Jacob.
36	493	" " " - Jacob. og Konen gaar.
36	494	" " " - J. og Konen henter Hesten, gaar.
36	495	" " " - Nærb Somf.
32	496	Værelse - Fru S. ind sætter sig.
13	497	Marken - Folkene sladrer.
36	498	Nærb Drengen taler.

	13	499	Marken - Folkene sladrer.
	29	500	Badstue - Nærb Folkene sladrer.
	37	501	" - Nærb Manden fortæller.
	29	502	" - Nærb Folkene sladrer.
	38	503	Værelse - Nærb Jacob. lytter gaar.
	29	504	Badstue - J. ind ser paa Folkene.
	29	505	" - Nærb J.
	29	506	" - Fjernb J. vender sig gaar ud.
	38	507	Værelse - Jacob. hen sætter sig.
	38	508	" - Jacob. paa Sengen.
	29	509	Badstue - Nærb Folkene sladrer.
	13	510	Marken - J. kommer gaaende, standser
	13	511	" - Køerne.
	16	512	Nærb J. ser paa sit Ur.
	16	513	Fjernb J. gaar.
	38	514	Badstue - Folkene bærer Kasserne ud.
	16	515	Uden for Huset - J. hen til Mændene.
	36	516	" " " - J. og Manden.
	36	517	" " " - Nærb Jacob.
	16	518	" " " - J. gaar fra Mændene, ind i Huset.
	38	519	Badstue - Folkene gaar, J. ind.
	38	520	" - Nærb Jacob.
	29	521	" - Ossa ind til J.
	38	522	" - Nærb Jacob.
	38	523	" - " Ossa.
	29	524	" - Ossa rækker Kruset mod J.
	29	525	" - Nærb J. taler til Ossa.
	29	526	" - Fjernb J. og Ossa gaar ud.
	16	527	Marken - Køerne.
	16	528	" - Ossa malker, J. gaar forbi hen til en Ko.
	13	529	" - Nærb Ossa malker.
	16	530	" - Nærb J. malker.
	39	531	" - Fjernb Fru S. og Kata sidder paa Højen.
	36	532	Mark - Nærb Kata og Fru S.
	36	533	Fuglene.
	36	534	Mark - Nærb Kata og Fru S. ser efter Fuglene.
	36	535	Ved Damperen - Jacob. modtager Frk. Sp. og Ormarr.
	36	536	" " - Nærb Ormarr, Jacob. og Frk. Sp.
	36	537	" " - Somf. og Fru S. kommer.
	36	538	" " - Frk. Sp., Jacob. og Ormarr ser efter Hr. og Fru Somf.
	40	539	Hr. og Fru Somf. hen til J., Ormarr og Frk. Sp., de gaar.
	40	540	Alle hen til Hestene.
	40	541	Nærb Hr. og Fru S. ser paa den lille Dreng.
	40	542	" Hænderne ved det lille Børnehoved.
	40	543	Fjernb Ormarr giver Frk. Sp. Barnet.
	40	544	" Ormarr og Frk. Sp. og J. rider bort fra Hr.og Fru S.
	40	545	Nærb Fru S. gaar, Somf. følger efter.
	16	546	Uden for Huset - Ormarr, Frk. Sp. og J. kommer ridende.
	40	547	Nærb de hilser paa Ossa, gaar ~~xxx~~ ind.
	38	548	Badstue - Frk. Sp. Ormarr og J. ind.
	38	549	" - Nærb Ossa og Barnet.
	38	550	" - Nærb Frk. Sp., Ormarr og Jacob.
VII.	16	551	Uden for Kirken - Folk samles.
	14	552	Mark - Ormarr og J. til Hest, rider bort.
	24	553	" - ~~Fru S.~~ og Jacob. kommer ridende. Ormarr
	14	554	Mark - J. gaar Ligtoget i Møde.
	14	555	" - J. gaar Ligtoget i Møde.
	14	556	" - J. hen ser sig selv paa Baaren.
	14	557	" - J. følger med Ligtoget.
	16	558	" - J. og Ormarr taler, rider videre.
	39	559	Kirkeklokkerne.
	16	560	Uden for Kirken - Folk samles.
	37	561	Værelse - S. gaar frem og tilbage.
	38	562	" - Nærb Somf.
	16	563	Uden for Kirken - J. og Ormarr kommer ridende.
		564	Udgaar
		565	Udgaar
	40	566	Nærb de to gaar ind i Kirken.
	39	567	Uden for Præstegaarden - Somf., Fru S. og Kata ud, gaar.
	16	568	Uden for Kirken - Somf. og Fru S. hen, Folk ind.
	39	569	Kirkeklokkerne.

37 570 Kirken - Fjernb S. paa Prædikestolen.
37 571 " - Nærb S. paa Prædikestolen taler.
32 572 " - Nærb Jacob. Fru S. og Ormarr.
37 573 " - Tilhørerne.
37 574 " - Nærb S. paa Prædikestolen.
41 575 " - Nærb J., Fru S. og Ormarr hører efter.
37 576 " - Tilhørerne Mænd.
37 577 " - Nærb S. taler.
38 578 " - " Jacob og Fru S.
38 579 " - " Kata.
38 580 " - " Fru S. og Jacob.
37 581 " - " Tilhørerne Kvinder.
37 582 " - " Tilhørerne Mænd.
37 583 " - " S. taler.
37 584 " - Ormarr rejser sig op.
37 585 " - Jacob. hen foran Somf.
38 586 " - Nærb Jacob.
37 587 " - Nærb S. paa Prædikestolen.
38 588 " - " Ormarr og Fru S.
37 589 " - " Kvinderne ser hen.
37 590 " - Jacob. peger paa Somf.
37 591 " - S. paa Prædikestolen.
37 592 " - Ormarr og Fru S.
38 593 " - Nærb Jacob.
37 594 " - Jacob. falder om.
41 595 " - Nærb Kata og Fru Somf.
41 596 " - Fjernb Ormarr bærer Faderen hen, S. bøjer Hovedet.
41 597 " - " Faderen lægges paa Gulvet, Ormarr knæler ned.
41 598 Nærb Faderen dør i Ormarrs Arme.
41 599 " Fru Somf. og Kata.
41 600 Fjernb Ormarr bærer J. ned af Kirkegulvet.
41 601 Nærb Døren lukkes op for Ormarr han gaar ud.
41 602 " Somf. paa Prædikestolen.
42 603 Ormarr bærer J. ud fra Kirken, lægger ham paa Jorden.
42 604 Nærb Ormarr ser paa Fru S.
41 605 " Fru Somf.
41 606 " Kata tørrer en Taare bort.
42 607 Fjernb uden for Kirken - Folkene ud til Ormarr.
41 608 Nærb den gamle Mand taler.
42 609 Uden for Kirken - den gamle Mand taler til Ormarr.
42 610 Nærb Ormarr ser paa den gamle Mand.
41 611 Nærb den gamle Mand taler.
42 612 " Ormarr ser paa den gamle Mand.
42 613 Panorama over Folkene.
42 614 Nærb Ormarr ser paa Folkene.
42 615 Fjernb Ormarr tager Folkene i Haanden.
41 616 Nærb Somf. paa Prædikestolen løfter Hovedet.
42 617 Fjernb uden for Kirken - J. bæres bort paa Baaren.
42 618 " " " " - Folkene følger med Baaren.
29 619 Kirken - Somf. gaar ned fra Prædikestolen.
41 620 Nærb Somf. paa Prædikestolen.
29 621 " Somf. gaar ud.
42 622 Somf. ud af Kirkedøren.
41 623 Nærb Somf. fortvivlet, ser op.
43 624 Ligtoget ses som Silhuet.
41 625 Nærb S. bøjer fortvivlet Hovedet.
43 626 Ligtoget ses som Silhuet.
42 627 Fjernb uden for Kirken - Somf. lægger sig paa Trappen.
41 628 Nærb Somf.'s Hoved mod Kirkedøren.
43 629 Ligtoget drager over Elven.
42 630 Fjernb uden for Kirken - Somf. beder, rejser sig, gaar.
44 631 " Somf gaar fra Kirken -
41 632 Sorteklippen.
44 633 Nærb Somf.
44 634 Fjernb Somf. gaar videre.
44 635 Uden for Præstegaarden Somf. hen.
44 636 Nærb Hunden gør.
44 637 Fjernb Hunden løber for Somf.
44 638 Hunden løber med Halen mellem Benene.
44 639 Nærb Somf. ser efter Hunden, gaar ind.
45 640 Dagligstue - Somf. gaar igennem til sit Værelse.

44	641	Frk. Sp. og Ossa ud fra Huset, Ossa peger.
43	642	Mændene med Baaren ses som Silhuet.
44	643	Nærb Frk. Sp. og Ossa trykker sig ind til hinanden.
45	644	Værelse - Nærb Somf. skriver læser Brevet.
45	645	Somf. gaar ud fra sit Værelse.
44	646	Somf. lukker Døren op gaar ud.
46	647	Folkene kommer gaaende paa Klippen, standser.
46	648	Somf. paa Toppen af Sorteklippen.
46	649	Folkene paa Klippen.
46	650	Somf. paa Toppen af Sorteklippen.

1	1	Kühl jager Faarene ned ad Fjældet.
1	2	Nærb Kühl, han gaar.
1	3	Fjernb Marken - Kühl løber efter Faarene.
1	4	Nærb Fru J. sidder ved Elven med Vaskebaljen.
1	5	Fjernb Elven - Kühl gaar over.
1	6	Nærb Fru J. hægter sin Bluse.
1	7	Fjernb Fru J. vrider Tøjet.
1	8	Fjernb ved Elven - Kühl hen hilser paa Fru J.
1	9	Nærb Kühl fortæller Fru J. om Lammet.
1	10	Nærb Fru J. smiler.
1	11	Fjernb Kühl tager Afsked med Fru J. gaar.
1	12	Kühl løber over Stenene.
1	13	Fjernb Fru J. ser efter Kühl, lægger Tøjet i Baljen.
1	14	Set fra den anden Side af Elven, Fru J. gaar.
2	15	Ved Faarefolden - Fjernb Kühl lukker Laagen til.
1	16	Nærb Faarene.
2	17	Nærb Faarene i Folden.
2	18	Kühl uden for Faarefolden, gaar.
1	19	Uden for Huset - Enken hen, Fru J. hen til hende.
1	20	Nærb Fru J. taler til Moderen.
1	21	Fjernb Fru J. gaar fra Moderen, Moderen gaar ind.
1	22	Ved Klipperne - Fru J. hen til Faarene.
1	23	" " - Fru J. kalder paa Lammet.
1	24	" " - Fjernb Fru J. bøjer sig mod Lammet.
1	25	" " - Nærb Fru J. binder Baandet om Lammet.
3	26	Fjernb Fru J. gaar med Lammet.
3	27	Udenfor - Nærb Kühl hen til Døren.
4	28	Badstuen - Ormarr spiller for Folkene.
3	29	Nærb udenfor - Kühl gaar ind af Døren.
4	30	Badstuen - Ormarr spiller for Folkene.
4	31	" - Nærb Kata og Fru Somf.
4	32	" - Kühl ind hen til Ormarr.
4	33	" - Nærb Kühl taler til Ormarr.
4	34	" - Kühl gaar hen sætter sig hos Fru Somf.
4	35	" - Nærb Fru Somf. kærtegner Kühls Haand.
2	36	Fru J. bærer Lammet over Elven.
5	37	Gæst kommer vandrende over Marken, standser.
5	38	Nærb Gæst ser sig om.
5	39	Gæst gaar videre over Marken.
5	40	Uden for Borg - Fru J. kommer gaaende med Lammet.
5	41	Nærb Fru J. kærtegner Lammet.
5	42	Fjernb Fru J. lader Lammet løbe.
6	43	Mellem Klipperne - Gæst gaar hen til Hulen.
6	44	Nærb Gæst taler til sin Vandringsstav.
6	45	Fjernb Gæst begynder at rede et Leje.
6	46	Nærb Gæst beder en Bøn, lægger sig til at sove.
3	47	Uden for Borg.- Ormarr kommer gaaende, ser.
3	48	Lammet ligger i Græsset.
3	49	Uden for Borg - Ormarr giver Karlen Besked, gaar.
3	50	Marken - Ormarr hen til Lammet, tager Baandet.
7	51	Nærb Hænderne med Baandet.
3	52	Nærb Ormarr ser paa Baandet.
7	53	Mellem Klipperne - Gæst vaagner, rejser sig.
7	54	" " - Fjernb Gæst gaar.
3	55	Gæst kommer gaaende over Snemarken.
3	56	Marken - Ormarr gaar fra Lammet.
3	57	" - Ormarr og Kühl mødes, K.løber.
3	58	" - Kühl løber hen til Lammet.
7	59	" - Nærb Kühl opdager Baandet om Lammet.
3	60	" - Kühl løfter Lammet op, gaar med det.
3	61	" - Kühl hen til Ormarr med Lammet.
3	62	" - Nærb Ormarr taler.
3	63	" - Nærb Kühl nikker.
3	64	" - Kühl gaar fra Ormarr med Lammet.
3	65	Mark - Gæst kommer gaaende, sætter sig, gaar videre.
3	66	Uden for Huset - Kühl hen til Enken med Lammet.
3	67	" " " - Nærb Kühl taler til Enken, de gaar.
3	68	" " " - Enken lukker Kühl ind.
4	69	Lille Badstue - Kühl ind.
4	70	" " - Nærb Kühl ser paa Fru J.'s Hovedtøj.

II.

4	71	Lille Badstue - Fjernb Kühl sætter sig, venter.
3	72	Marken - Gæst hen til Varden, standser.
8	73	Kikkertbillede - Handelsstedet.
8	74	Nærb Gæst ved Varden.
8	75	Fjernb Gæst gaar fra Varden.
4	76	Lille Badstue - Fru J. ind til Kühl.
4	77	" " - Nærb de to.
4	78	" " - Nærb Kühl taler.
4	79	" " - Nærb Fru J.
4	80	" " - Fjernb Kühl kysser Fru J. paa Haaret, gaar ud.
8	81	Uden for Huset - Kühl ud til Hunden, gaar.
4	82	Lille Badstue - Moderen ind, Fru J. falder hende om Halsen.
8	83	Mark - Kühl kommer løbende med Hunden, lægger sig.
7	84	" - Nærb Kühl leger med Hunden.
7	85	" - Nærb Hunden leger med Kühls Haand.
7	86	" - Nærb Kühl kæler for Hunden.
7	87	Lavamark - Gæst kommer gaaende.
8	88	Mark - Kühl rejser sig gaar.
2	89	Kühl møder Gæst.
7	90	Lavamark - Nærb Kühl og Gæst taler sammen.
2	91	Kühl og Gæst gaar.
8	92	Lavamark - Kühl og Gæst kommer, gaar forbi.
2	93	" - Kühl hjælper Gæst hen til Stenene.
7	94	Nærb Kühl og Gæst sidder paa Stenene.
7	95	Nærb Kühl rækker Skoene op til Gæst.
7	96	Nærb Gæst tager mod Skoene.
7	97	Fjernb Kühl byder Gæst Brød, de spiser.
4	98	Badstue - Ormarr ind til Frk. Sp., sætter sig ved Bordet.
9	99	Nærb Ormarr taler til Frk. Sp.
7	100	Fjernb Kühl hjælper Gæst op fra Stenen, de gaar.
10	101	Lavamark - Gæst og Kühl kommer gaaende, standser.
10	102	Nærb Gæst taler til Kühl.
10	103	Nærb Kühl ser ned.
10	104	Nærb Gæst.
10	105	Nærb Gæst tager Afsked med Kühl, gaar.
10	106	Nærb Kühl ser efter Gæst løber.
8	107	Lavamark - Kühl løber efter Gæst, standser ham.
10	108	Nærb Gæst taler.
8	109	Lavamark - Nærb Gæst vender sig fra Kühl.
8	110	" - Fjernb Gæst gaar fra Kühl.
10	111	Nærb Kühl vender sig løber.
2	112	Mark - Gæst kommer gaaende.
2	113	Nærb Hunden kommer løbende.
8	114	Nærb Fru J. ud standser i Døren.
2	115	Mark - Gæst kommer gaaende.
8	116	Nærb Fru J. gaar fra Døren.
8	117	Uden for Huset - Fru J. hen til Gæst.
8	118	Nærb Fru J. taler til Gæst.
8	119	Nærb Gæst taler til Fru J.
8	120	Fjernb Gæst og Fru J. gaar.
9	121	Lille Badstue - Gæst og Fru J. ind til Enken.
9	122	" " - Gæst hilser paa Enken.
9	123	" " - Gæst og Enken sætter sig.
9	124	Køkkenet - Fru J. ud tager Tørklædet ned.
9	125	" - Nærb Fru J. binder Tørklædet for Øjet.
9	126	" - Fru J. prøver at halte, begynder at smøre Mad.
9	127	Lille Badstue - Nærb Gæst og Enken taler.
9	128	" " - Fjernb Gæst og Enken taler.
III. 11	129	" " - Fru J. ind med Mad til Gæst.
11	130	" " - Nærb de tre, Fru J. bliver forlegen,løber ud
11	131	Køkkenet - Fru J. ud skærer Brød.
11	132	Lille Badstue - Nærb Enken og Gæst, Enken gaar.
11	133	" " - Nærb Gæst studser.
11	134	" " - Nærb Enken taler.
11	135	" " - Nærb Gæst bliver bedrøvet.
11	136	" " - Fjernb Gæst rejser sig.
11	137	" " - Nærb Gæst taler til Enken.
11	138	" " - Fjernb Gæst gaar fra Enken.
12	139	Udenfor - Gæst ud af Huset.
12	140	" - Nærb Gæst ved Døren.
12	141	" - Fru J. ud til Gæst, de følges ad.

12	142	Marken - Gæst og Fru J. følges ad.
12	143	" - Høihøst paa Tunet, K. løber op ad Højen.
12	144	" - Nærb Kühl fortæller Ormarr om Gæst.
12	145	" - Fjernb Kühl og Ormarr gaar.
12	146	" - Hestene med Høet paa Ryggen.
12	147	Nærb Kata ud fra Huset, gaar.
12	148	Uden for Huset - Kata hen til Kühl og Ormarr.
12	149	" " " - Nærb Kata taler til Kühl.
12	150	" " " - Fjernb Kata gaar fra K. og O., de følger efter.
13	151	Badstue - Nærb Kata hen taler til Fru Somf.
12	152	Uden for Huset - Nærb Ormarr spørger Kühl.
12	153	" " " - Nærb Kühl.
12	154	" " " - Nærb Kühl og Ormarr, Kühl gaar.
12	155	" " " - Fjernb Kühl gaar hen, sætter sig paa Stenen
14	156	Nærb Kühl sidder paa Stenen, gemmer Hovedet i Hænderne.
15	157	Marken - Gæst og Fru J. kommer gaaende, standser.
15	158	" - Nærb Fru J. tager Afsked med Gæst, gaar.
14	159	Kühl rejser sig fra Stenen.
13	160	Badstuen - Ormarr og Frk. Sp. ved Maaltidet, Kühl ind.
13	161	" - Nærb Ormarr taler.
13	162	" - Fjernb de tre ved Bordet.
15	163	Mellem Klipperne - Gæst kommer gaaende.
16	164	Nærb Ormarr i Sengen, ser Synet af Faderen og Somf.
16	165	Nærb Ormarr i Sengen vaagner rejser sig.
13	166	Badstuen - Folkene ved Maaltidet.
13	167	" - Nærb Ormarr ved Bordet.
13	168	" - Nærb Kühl.
13	169	" - Nærb Ormarr spiser.
13	170	" - alle rejser sig Folkene gaar.
13	171	" - Nærb Kühl, Ormarr og Frk. Sp., Kühl gaar.
17	172	Marken - Gæst kommer vandrende.
14	173	Uden for Skuret - Gæst hen lytter.
14	174	Laden - Mændene og Fru T. drikker.
14	175	Udenfor - Nærb Gæst gaar ind.
14	176	Laden - Fjernb Gæst kommer ind.
14	177	Nærb Gæst ved Døren -
14	178	Fjernb Gæst frem, hilser paa Mændene tager Plads.
15	179	Uden for Borg - Lægen kommer ridende, hilser paa Ormarr.
15	180	" " " - Nærb Lægen og Ormarr taler.
15	181	" " " - Fjernb Lægen rider bort, Ormarr gaar ind.
13	182	Badstuen - Ormarr hen til Frk. Sp. gaar ind i sit Værelse.
14	183	Laden - Gæst drikker af Flasken, spytter ud, rejser sig.
14	184	" - Nærb Manden spytter Gæst i Haanden.
14	185	" - Fjernb Gæst bliver bedrøvet, sætter sig.
14	186	" - Nærb Gæst løfter Hovedet.
14	187	" - Fjernb Gæst gaar fra Mændene.
18	188	Nærb Gæst ud fra Laden, gaar.
18	189	Mændene i Laden, den ene gaar, de to andre drikker.
IV. 18	190	Gæst kommer om Hjørnet, ved Huset, ser.
18	191	Folkene staar omkring Manden der er falden ned.
18	192	Gæst gaar fra Hjørnet.
18	193	Gæst hen til Folkene.
18	194	Nærb Manden paa Jorden, Hovedet løftes op.
18	195	Fjernb Gæst og Folkene.
18	196	Nærb Gæst taler, gaar.
18	197	Fjernb Gæst gaar fra Folkene.
19	198	Ved Vandet - Gæst hen gaar i Baaden til Drengen.
19	199	Nærb Drengen stager Baaden frem.
15	200	Vej Højen - Ormarr kommer ridende.
20	201	Lille Badstue - Moderen gaar ud fra Fru J.
15	202	Uden for Huset - Enken ud til Ormarr.
15	203	" " " - Nærb Ormarr taler til Enken.
19	204	Baaden lægger til ved Bredden Gæst gaar i Land.
17	205	Marken - Gæst gaar over Elven mod Kirken.
15	206.	Uden for Huset - Nærb Ormarr giver Enken Haanden.
21	207	" " " - Ormarr rider bort, Enken gaar ind.
11	208	Lille Badstue - Moderen ind til Fru J. taler til hende.
11	209	" " - Nærb Moderen trøster Fru J.
20	210	Ved Kirkelaagen - Gæst kommer knæler ned.
20	211	Nærb Gæst kysser Laagen.
20	212	Fjernb Gæst rejser sig gaar frem.

20	213	Uden for Kirkedøren - Gæst hen, beder, gaar videre.
21	214	Marken - Gæst kommer knæler ned ved Gravstenen.
20	215	Nærb Gæst ligger ved Gravstenen, beder.
15	216	Nærb Kühl ligger i Græsset, vender Hovedet om.
21	217	Marken - Ormarr hen sætter sig hos Kühl.
21	218	" - Nærb Ormarr og Kühl, Ormarr taler.
21	219	" - Nærb Kühl taler.
21	220	" - Fjernb Kühl rejser sig gaar fra Ormarr.
21	221	" - Kühl hen til Hesten.
21	222	" - Nærb Ormarr ser efter Kühl.
21	223	" - Kühl rider bort.
20	224	Fjernb Gæst rejser sig fra Gravstenen, gaar.
21	225	Uden for Huset - Lægen kommer ridende.
11	226	Lille Badstue - Moderen rejser sig, gaar ud fra Fru J.
21	227	Uden for Huset - Enken ud til Lægen, kalder paa Fru J.
21	228	" " " - Moderen kysser Fru J. de gaar.
21	229	" " " - Fjernb Fru J. rider bort med Lægen.
17	230	Marken - Kühl kommer ridende.
21	231	Mark - Gæst kommer gaaende, standser, ser.
19	232	Kikkertbillede Borg.
a21	233	Mrk - Gæst breder Armene ud, gaar.
19	234	Ved Vandet - Gæst kommer vandrende.
21	235	Uden for Huset - Kühl rider hen banker paa.
21	236	" " " - Nærb Enken ud til Kühl.
22	237	Nærb Kühl taler.
22	238	Nærb Enken taler.
22	239	Nærb Kühl taler.
22	240	Fjernb Kühl rider bort fra Enken.
23	241	Kühl rider op ad Fjældet.
17	242	Paa Højdedraget - Lægen og Fru J. kommer ridende standser.
23	243	Nærb Fru J. paa Hesten ser sig tilbage, rider.
23	244	Kühl rider ned ad Fjældet.
23	245	Nærb Kühl strækker Haanden ud, vender Hesten.
23	246	Fjernb Kühl rider bort.
23	247	Gæst gaar over Elven, falder, gaar videre.
23	248	Mark - Lægen og Fru J. kommer ridende, Kühl efter dem.
23	249	" - Lægen og Fru J. kommer ridende Kühl efter dem.
23	250	" - Lægen og Fru J. kommer ridende drejer om Hjørnet.
23	251	" - Lægen og Fru J. kommer ridende drejer om Hjørnet.
23	252	" - Kühl indhenter Fru J. og Lægen.
23	253	" - Nærb Kühl og Lægen taler.
23	254	" - Fjernb Kühl rider bort med Fru J, Lægen ser efter dem
v. 23	255	" - Gæst vandrer frem mod Borg.
23	256	" - Kühl og Fru J. kommer ridende.
11	257	Lille Badstue - Ormarr gaar frem og tilbage, sætter sig.
23	258	Mark - Kühl og Fru J. rider op paa Højen, ~~standser.~~
11	259	Lille Badstue - Nærb Ormarr.
23	260	Mark - Kühl og Fru J. rider op paa Højen, standser.
17	261	Marken - Gæst falder om, slæber sig frem.
17	262	Højen - Kühl og Fru J. kommer ridende, staar af Hesten.
23	263	Mark - Nærb Kühl hjælper Fru J. af Hesten, taler til hende.
22	264	Nærb Fru J. slaar Øjnene ned.
17	265	Højen - Kühl gaar fra Fru J.
17	266	Marken - Kühl løber hen til Gæst.
18	267	Nærb Kühl og Gæst.
19	268	Fjernb Kühl hjælper Gæst op, gaar med ham.
19	269	Uden for Borg - Kühl støtter Gæst.
13	270	Badstue - Kata rejser sig, fører Fru Somf. ud.
19	271	Uden for Borg - Kühl hjælper Gæst hen, gaar fra ham.
22	272	Nærb ved Døren - Kata ud med Fru Somf.
19	273	Uden for Borg - Gæst sidder paa Kassen.
22	274	Nærb ved Døren - Kühl løber ind.
19	275	Uden for Borg - Kata og Fru Somf. hen til Gæst
11	276	Lille Badstue - Kühl ind henter Ormarr.
18	277	Nærb Kata, Fru Somf. og Gæst, Gæst tager Fru Somf.'s Haand.
18	278	Fjernb Ormarr og Kühl hen til dem.
18	279	Nærb Gæsts Hoved forvandles til Præsten.
18	280	Nærb Ormarr ser paa ham.
24	281	Fjernb Ormarr hen til Gæst omfavner ham.
19	282	Uden for Borg - Nærb Ormarr omfavner Gæst.
24	283	Nærb Kühl ser til.

24 284 Fjernb Ormarr vender sig mod Kühl.
24 285 Nærb Kühl ser til.
24 286 Fjernb Kühl falder Gæst om Halsen.
24 287 Nærb Kühl og Ormarr.
24 288 Fjernb Gæst falder sammen, de hjælper ham bort.
22 289 Nærb ved Døren - Gæst hjælpes ind.
25 290 Værelse - Gæst bæres ind, Ormarr gaar ud.
13 291 Køkkenet - Ormarr ind til Frk. Sp.
25 292 " - Nærb Ormarr fortæller Frk. Sp. om Gæst.
25 293 " - Nærb Frk. Sp. hører efter.
25 294 " - Fjernb de to gaar ud.
25 295 Værelse - Ormarr og Frk. Sp. ind, Frk. Sp. hen til Sengen.
25 296 " - Nærb ved Sengen, Frk. Sp. bøjer sig over Gæst.
25 297 " - Fjernb Kühl vender sig mod Ormarr.
26 298 " - Nærb Frk. Sp. ved Gæsts Seng, Kühl hen knæler ned, Gæst tager Kühl om Hovedet.
11 299 Lille Badstue - Nærb Kata hjælper Fru Somf. op fra Stolen.
26 300 Værelse - Kata fører Fru Somf. hen til Gæsts Seng.
26 301 " - Nærb Fru Somf. sidder paa Sengekanten.
26 302 " - Fjernb Kühl gaar hen knæler ned ved Sengen.
25 303 " - Nærb Gæst rejser sig i Sengen, falder tilbage.
26 304 " - Fjernb alle staar ved Sengen.
25 305 " - Nærb Fru Somf. besvimer.
26 306 " - Fjernb Fru Somf. falder om i Katas Arme.
26 307 " - Nærb Kühl knælende ser op paa Ormarr og Frk. Sp.
26 308 " - Fjernb Kühl rejser sig gaar ud, O. og Frk. Sp. hen til Fru Somf.
22 309 Nærb ved Døren - Kühl ud af Døren, standser.
17 310 Nærb Fru J. sidder ventende paa Højen.
22 311 Nærb ved Døren - Kühl gaar.
22 312 Kühl hen til Jordvolden, standser, gaar videre.
17 313 Højen - Fru J. rejser sig, Kühl hen til hende, de omfavner hinanden.

16 314 Dødslejet med Gæst og Fru Sommerfeldt.